

HISTORY OF EUROPE FROM 476 TO 1453 A.D

Unit: 1 Brief Survey of Europe after 476 A.D:

Fall of Western Roman Empire-Occupation of Western Europe by Barbarians- The Ostrogoths- The Visigoths – The Vandals- The Franks- The Anglo- Saxons- The Burgundians- The Lombards. The Byzantine Empire: Constantine I (324-337)- Theodosius I(379-395)-Justinian I (527-565)-Contribution-Byzantine Culture- Rise and spread of Christianity- Rise and spread of Islam.

Unit: II The Frankish Kingdom to the Capetian Kings of France:

Clovis I(481-511)-Charles Martel(719-741)- Charlemagne(768-814)- The state after Charlemagne- Carolingian Renaissance-Decline. Feudalism: Rise and Development – Features –Decline- Manorial System. The Capetian Kings of France- Hugh Capet (987-996)- Philip II Augustus- Louis IX- The later Capetian Kings.

Unit: III The Church and the State:

The Papacy- Monasticism- The Cluniac movement- The Holy Roman Empire-Henry the Fowler-Otto the Great- Struggle between the Empire and Papacy(1049-1250)-Investiture Conflict-Gregory VII and Henry IV- Frederick Barbarossa – Frederick II-Their Relations with the Pope- Frederick II's place in Medieval History-Innocent III-Religious Policy – Relations with European Kings

Unit: IV Holy and Political Wars:

The Crusades (1095-1271) – Causes for the failure- Results- The Hundred Years War (1337- 1453)- Causes - Course – Causes for the Success of the French-Results.

Unit: V Life and Society in the middle Ages:

Church Life- Medieval Economy- Growth of Commerce - Intellectual development and the Rise of Universities- Art and Architecture in the Middle Ages- Society at the end of the middle Ages. Capture of Constantinople in 1453.

Prepared by

Dr. K.PAUL DURAICHI M.A., M.Phil., Ph.D.,

Assistant Professor

PG & Research Department of History

V.O.Chidambaram College

Thoothukudi 628008.

அலகு I

மேற்கு ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சி:

கான்ஸ்டன்டைன் தி கிரேட், 306-337 C.E., ரோமானியப் பேரரசை இரண்டாகப் பிரித்து, கிறிஸ்தவத்தை இப்பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. ஆக்கிரமிப்பு இராணுவம் ரோமின் புறநகர்ப்பகுதியை அடைந்தது, அது முற்றிலும் பாதுகாக்கப்படாமல் விடப்பட்டது. 410 இல், அலரிக் தலைமையிலான விசிகோத்ஸ் ரோமின் சுவர்களை உடைத்து ரோமப் பேரரசின் தலைநகரைக் கொள்ளையடித்தார்கள். விசிகோத்கள் நகரத்தின் வழியே கொள்ளையடித்து, எரித்து, கொள்ளையடித்து, அவர்கள் சென்ற இடமெல்லாம் அழிவை ஏற்படுத்தினார்கள். மூன்று நாட்கள் கொள்ளை தொடர்ந்தது. ஏறக்குறைய ஒரு மில்லினியத்தில் முதல் முறையாக, ரோம் நகரம் ரோமானியர்களைத் தவிர வேறு ஒருவரின் கைகளில் இருந்தது. முதல் முறையாக ரோம் நகரம் சூறையாடப்பட்டது, ஆனால் கடைசியாக இல்லை.

ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

1. பார்பரிய பழங்குடியினரின்படையெடுப்புகள்

மேற்கத்திய ரோமின் சரிவுக்கான மிகவும் நேரடியான கோட்பாடு வெளிப்புற சக்திகளுக்கு எதிராக இராணுவ இழப்புகளின் சரத்தின் வீழ்ச்சியைக் குறிக்கிறது. ரோம் பல நூற்றாண்டுகளாக ஜெர்மானிய பழங்குடியினருடன் சிக்கலாக இருந்தது, ஆனால் 300 களில் கோத்ஸ் போன்ற "காட்டுமிராண்டி" குழுக்கள் பேரரசின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் ஆக்கிரமித்துள்ளன. நான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ரோமானியர்கள் ஜெர்மானிய எழுச்சியை எதிர்கொண்டனர், ஆனால் 410 இல் விசிகோத் மன்னர் அலரிக் ரோம் நகரத்தை வெற்றிகரமாகக் கைப்பற்றினார்.

"நித்திய நகரம்" 455 இல் மீண்டும் தாக்கப்படுவதற்கு முன்பு பேரரசு அடுத்த பல தசாப்தங்களை தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தலின் கீழ்

கழித்தது, இந்த முறை வேண்டல்களால். இறுதியாக, 476 இல், ஜெர்மானியத் தலைவர் ஓடோசர் ஒரு கிளர்ச்சியை நடத்தி பேரரசர் ரோமுலஸ் அகஸ்டுலஸை பதவி நீக்கம் செய்தார். அப்போதிருந்து, எந்த ரோமானியப் பேரரசரும் மீண்டும் இத்தாலியில் பதவியில் இருந்து ஆட்சி செய்ய மாட்டார்கள், பலர் மேற்கத்திய பேரரசு அதன் மரண அடியை 476 என்று மேற்கோள் காட்ட வழிவகுத்தது.

2. பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் மற்றும் அடிமைத் தொழிலை அதிகமாகச் சார்ந்திருத்தல்

ரோம் வெளிப் படைகளின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியிருந்தபோதும், கடுமையான நிதி நெருக்கடியின் காரணமாக உள்ளிருந்து அது சிதைந்து கொண்டிருந்தது. தொடர்ச்சியான போர்கள் மற்றும் அதிகப்படியான செலவுகள் ஏகாதிபத்திய கருவூலங்களை கணிசமாக இலகுவாக்கியது, மேலும் அடக்குமுறை வரிவிதிப்பு மற்றும் பணவீக்கம் பணக்காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளியை விரிவுபடுத்தியது. வரி வசூலிப்பதைத் தவிர்க்கும் நம்பிக்கையில், செல்வந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த பலர் கிராமப்புறங்களுக்கு ஓடிப்போய் சுதந்திரமான ஆட்சியை அமைத்தனர். அதே நேரத்தில், பேரரசு தொழிலாளர் பற்றாக்குறையால் உலுக்கியது.

ரோமின் பொருளாதாரம் அதன் வயல்களை உழுவதற்கும் கைவினைஞர்களாக வேலை செய்வதற்கும் அடிமைகளை நம்பியிருந்தது.மற்றும் அதன் இராணுவ வலிமை பாரம்பரியமாக வெற்றி பெற்ற மக்களின் புதிய வருகையை வேலை செய்ய வழங்கியது. ஆனால் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் விரிவாக்கம் நிறுத்தப்பட்டபோது, ரோமின் அடிமைகள் மற்றும் பிற போர் பொக்கிஷங்கள் வறண்டு போக ஆரம்பித்தன.

ஐந்தாம் நூற்றாண்டில், வாண்டல்கள் வட ஆபிரிக்காவை உரிமை கொண்டாடி, மத்தியதரைக் கடலில் கடற்கொள்ளையர்களாக சுற்றித் திரிவதன் மூலம் பேரரசின் வர்த்தகத்தை சீர்குலைக்கத் தொடங்கியபோது மேலும் ஒரு அடி வந்தது.

அதன் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைந்து, அதன் வணிக மற்றும் விவசாய உற்பத்தி குறைந்து வருவதால், பேரரசு ஐரோப்பாவில் அதன் பிடியை இழக்கத் தொடங்கியது.

3. கிழக்குப் பேரரசின் எழுச்சி:

மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மேற்கு ரோமின் தலைவிதி ஓரளவு சீல் வைக்கப்பட்டது, பேரரசர் டியோக்லெவியன் பேரரசை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்தார் - மேற்குப் பேரரசு மிலன் நகரத்தில் அமர்ந்திருந்தது, மற்றும் கிழக்குப் பேரரசு பைசான்டியத்தில் இருந்தது. பின்னர் கான்ஸ்டான்டினோபிள் என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தப் பிரிவானது குறுகிய காலத்தில் பேரரசை எளிதாக ஆளச் செய்தது, ஆனால் காலப்போக்கில் இரு பகுதிகளும் பிரிந்து சென்றன. கிழக்கு மற்றும் மேற்கு ஆகியவை வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்களை எதிர்த்துப் போதுமான அளவில் இணைந்து செயல்படத் தவறிவிட்டன, மேலும் வளங்கள் மற்றும் இராணுவ உதவிக்காக இருவரும் அடிக்கடி சண்டையிட்டனர். வளைகுடா விரிவடைந்ததும், கிரேக்க மொழி பேசும் கிழக்குப் பேரரசு செல்வத்தில் வளர்ந்தது, அதே சமயம் லத்தீன் மொழி பேசும் மேற்கு நாடுகள். பொருளாதார நெருக்கடியில் இறங்கியது. மிக முக்கியமாக, கிழக்குப் பேரரசின் வலிமை காட்டுமிராண்டித்தனமான படையெடுப்புகளை மேற்கு நோக்கித் திசைதிருப்ப உதவியது.

கான்ஸ்டன்டைன் போன்ற பேரரசர்கள் கான்ஸ்டான்டினோபிள் நகரம் வலுவூட்டப்பட்டு நன்கு பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதிசெய்தனர், ஆனால் இத்தாலி மற்றும் ரோம் நகரம் - கிழக்கில் பலருக்கு அடையாள மதிப்பை மட்டுமே கொண்டிருந்தது - பாதிக்கப்படக்கூடியதாக இருந்தது. மேற்கத்திய அரசியல் அமைப்பு இறுதியாக ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் சிதைந்துவிடும், ஆனால் கிழக்குப் பேரரசு 1400 களில் ஒட்டோமான் பேரரசால் மூழ்கடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு மற்றொரு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் நீடித்தது.

4. அதிகப்படியான விரிவாக்கம் மற்றும் இராணுவ அதிகப்படியான செலவு:

அதன் உச்சத்தில், ரோமானியப் பேரரசு அட்லாண்டிக் பெருங்கடலில் இருந்து மத்திய கிழக்கில் யூப்ரடீஸ் நதி வரை நீண்டிருந்தது, ஆனால் அதன் பிரமாண்டம் அதன் வீழ்ச்சியாகவும் இருக்கலாம். ஆட்சி செய்வதற்கு இவ்வளவு பரந்த நிலப்பரப்புடன், பேரரசு ஒரு நிர்வாக மற்றும் தளவாடக் கனவை எதிர்கொண்டது. ரோமானியர்கள் தங்கள் சிறந்த சாலை அமைப்புகளுடன் கூட, தங்கள் சொத்துக்களை நிர்வகிக்கும் அளவுக்கு விரைவாகவோ அல்லது திறமையாகவோ தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. உள்ளூர் கிளர்ச்சிகள் மற்றும் வெளிப்புற தாக்குதல்களில் இருந்து அதன் எல்லைகளை பாதுகாக்க போதுமான துருப்புக்கள் மற்றும் வளங்களை மார்ஷல் செய்ய ரோம் போராடியது, மேலும் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பேரரசர் ஹட்ரியன் தனது புகழ்பெற்ற கட்டிடத்தை உருவாக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. எதிரிகளை வளைக்க வைக்க பிரிட்டனில் சுவர். பேரரசின் இராணுவப் பராமரிப்பிற்கு அதிக நிதி ஒதுக்கப்பட்டதால், தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம் குறைந்து, ரோமின் சிவில் உள்கட்டமைப்பு பழுதடைந்தது.

5. அரசாங்கஊழல் மற்றும் அரசியல்ஸ்திரமின்மை

ரோமின் சுத்த அளவு ஆட்சி செய்வதை கடினமாக்கினால், பயனற்ற மற்றும் சீரற்ற தலைமை பிரச்சனையை பெரிதாக்க மட்டுமே உதவியது. ரோமானிய பேரரசராக இருப்பது எப்போதுமே குறிப்பாக ஆபத்தான வேலையாக இருந்தது, ஆனால் கொந்தளிப்பான இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் அது கிட்டத்தட்ட மரண தண்டனையாக மாறியது.

உள்நாட்டுப் போர் பேரரசை குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது, மேலும் 20 க்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுகள் 75 ஆண்டுகளுக்குள் அரியணை ஏறினர், பொதுவாக அவர்களின் முன்னோடி கொலைக்குப் பிறகு.

பேரரசரின் தனிப்பட்ட பாதுகாவலர்களான ப்ரீடோரியன் காவலர்கள், விருப்பப்படி புதிய இறையாண்மைகளை படுகொலை செய்து நிறுவினர், மேலும் ஒரு முறை அந்த இடத்தை அதிக விலைக்கு ஏலம் எடுத்தனர். அரசியல் அழகல் ரோமானிய செனட்டிற்கும் நீட்டிக்கப்பட்டது, இது அதன் சொந்த பரவலான ஊழல் மற்றும் திறமையின்மை காரணமாக பேரரசர்களின் அதிகப்படியான தன்மையைக் குறைக்கத் தவறியது. நிலைமை மோசமடைந்ததால், குடிமைப் பெருமை குறைந்து, பல ரோமானிய குடிமக்கள் தங்கள் தலைமையின் மீது நம்பிக்கையை இழந்தனர்.

6. ஹூன்களின் வருகை மற்றும் பார்பரிய பழங்குடியினரின் இடம்பெயர்வு

ரோம் மீதான காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதல்கள், நான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பாவில் ஹூன்களின் படையெடுப்பால் ஏற்பட்ட வெகுஜன இடம்பெயர்விலிருந்து ஓரளவு உருவானது. இந்த யூரேசியப் போர்வீரர்கள் வடக்கு ஐரோப்பா வழியாகச் சென்றபோது, அவர்கள் பல ஜெர்மானிய பழங்குடியினரை ரோமானியப் பேரரசின் எல்லைகளுக்கு விரட்டினர். ரோமானியர்கள் விசிகோத் பழங்குடியினரின் உறுப்பினர்களை டானூபின் தெற்கே கடக்க மற்றும் ரோமானிய பிரதேசத்தின் பாதுகாப்பிற்கு செல்ல வெறுப்புடன் அனுமதித்தனர், ஆனால் அவர்கள் அவர்களை மிகவும் கொடூரமாக நடத்தினர்.

வரலாற்றாசிரியர் அம்மியனஸ் மார்செலினஸின் கூற்றுப்படி, ரோமானிய அதிகாரிகள் பட்டினி கிடக்கும் கோத்தை நாய் இறைச்சிக்கு ஈடாக தங்கள் குழந்தைகளை அடிமைத்தனத்திற்கு வர்த்தகம் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்தினர். கோத்களை மிருகத்தனமாக நடத்துவதில், ரோமானியர்கள் தங்கள் சொந்த எல்லைக்குள் ஒரு ஆபத்தான எதிரியை உருவாக்கினர். அடக்குமுறை தாங்க முடியாத அளவுக்கு மாறியபோது, கோத்ஸ் கிளர்ச்சியில் எழுந்து, இறுதியில் ரோமானியப் படையை வீழ்த்தி, கி.பி. 378 இல் அட்ரியானோபில் போரின்போது கிழக்குப் பேரரசர் வேலன்னைக் கொன்றனர்.

அதிர்ச்சியடைந்த ரோமானியர்கள் காட்டுமிராண்டிகளுடன் மெலிதான சமாதானத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர், ஆனால் சண்டை நிறுத்தம்.

410 இல் கோத் மன்னர் அலரிக் மேற்கு நோக்கி நகர்ந்து ரோமைக் கைப்பற்றியபோது அவிழ்க்கப்பட்டது. மேற்குப் பேரரசு வலுவிழந்த நிலையில், வாண்டல்கள் மற்றும் சாக்சன்கள் போன்ற ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் அதன் எல்லைகளைத் தாண்டி பிரிட்டன், ஸ்பெயின் மற்றும் வட ஆப்பிரிக்காவை ஆக்கிரமிக்க முடிந்தது.

7. கிறிஸ்தவம் மற்றும் பாரம்பரிய மதிப்புகளின் இழப்பு:

ரோமின் சரிவு கிறிஸ்தவத்தின் பரவலுடன் தொடர்புடையது, மேலும் சிலர் புதிய நம்பிக்கையின் எழுச்சி பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு உதவியது என்று வாதிட்டனர். மிலன் ஆணை 313 இல் கிறித்தவத்தை சட்டப்பூர்வமாக்கியது, பின்னர் அது 380 இல் அரசு மதமாக மாறியது. இந்த ஆணைகள் பல நூற்றாண்டுகளாக துன்புறுத்தலுக்கு முடிவுகட்டின, ஆனால் அவை பாரம்பரிய ரோமானிய மதிப்புகள் அமைப்பையும் சிதைத்திருக்கலாம்.

கிறித்துவம் பலதெய்வ ரோமானிய மதத்தை இடமாற்றம் செய்தது, இது பேரரசரை தெய்வீக அந்தஸ்து கொண்டதாகக் கருதியது, மேலும் அரசின் மகிமையிலிருந்து விலகி ஒரே தெய்வத்தின் மீது கவனம் செலுத்தியது. இதற்கிடையில், போப்களும் பிற தேவாலயத் தலைவர்களும் அரசியல் விவகாரங்களில் அதிக பங்கை எடுத்து, ஆட்சியை மேலும் சிக்கலாக்கினர்.

18 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் எட்வர்ட் கிப்பன் இந்த கோட்பாட்டின் மிகவும் பிரபலமான ஆதரவாளராக இருந்தார், ஆனால் அவரது கருத்து பரவலாக விமர்சிக்கப்பட்டது. ரோமானிய குடிமை நல்லொழுக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதில் கிறித்தவத்தின் பரவலானது ஒரு சிறிய பங்கைக் கொண்டிருந்தாலும், இராணுவம், பொருளாதாரம் மற்றும் நிர்வாகக் காரணிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் அதன் செல்வாக்கு மங்கிவிட்டதாக இப்போது பெரும்பாலான அறிஞர்கள் வாதிடுகின்றனர்.

8. ரோமானியப்பகுதிகளின்பலவீனம்:

அதன் வரலாற்றின் பெரும்பகுதிக்கு, ரோமின் இராணுவம் பண்டைய உலகின் பொறாமையாக இருந்தது. ஆனால் வீழ்ச்சியின் போது, ஒரு காலத்தில் வலிமைமிக்க படையணிகளின் ஒப்பனை மாறத் தொடங்கியது.

ரோமானிய குடிமக்களிடமிருந்து போதுமான வீரர்களை நியமிக்க முடியாமல், டியோக்லெவியன் மற்றும் கான்ஸ்டன்டைன் போன்ற பேரரசர்கள் தங்கள் படைகளுக்கு முட்டுக்கட்டை போட வெளிநாட்டு கூலிப்படைகளை வேலைக்கு அமர்த்தத் தொடங்கினர். படையணிகளின் அணிகள் இறுதியில் ஜெர்மானிய கோத்ஸ் மற்றும் பிற காட்டுமிராண்டிகளுடன் பெருகியது, அதனால் ரோமானியர்கள் " சிப்பாய்" என்பதற்குப் பதிலாக " பார்பரஸ்" என்ற லத்தீன் வார்த்தையைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். அதிர்ஷ்டத்தின் இந்த ஜெர்மானிய வீரர்கள் கடுமையான போர்வீரர்களாக நிரூபிக்கப்பட்டாலும், அவர்கள் பேரரசின் மீது சிறிதளவு அல்லது விசுவாசம் காட்டவில்லை, மேலும் அவர்களின் அதிகார வெறி கொண்ட அதிகாரிகள் பெரும்பாலும் தங்கள் ரோமானிய முதலாளிகளுக்கு எதிராக திரும்பினர். உண்மையில், ரோம் நகரத்தை சூறையாடி மேற்குப் பேரரசை வீழ்த்திய பல காட்டுமிராண்டிகள் ரோமானியப் படைகளில் பணியாற்றும் போது வாரிசு இராணுவக் கோடுகளைப் பெற்றனர். காட்டுமிராண்டிகளால் மேற்கு ஐரோப்பாவின் ஆக்கிரமிப்பு ஜெர்மானிய மக்களின் பின்னணி:

1000க்கு முந்தைய காலத்தில் கி.மு. ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் ஸ்காண்டிநேவியா மற்றும் எல்பே மற்றும் ஓடர் நதிகளுக்கு இடையே உள்ள நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர். எல்பே ஆற்றின் மேற்கில் நிலம் செல்டிக் மக்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. ஓடர் ஆற்றின் கிழக்கே லெட்ஸ் மற்றும் லிதுவேனியர்கள் போன்ற பால்டிக் மக்கள் இருந்தனர். பல நூற்றாண்டுகளாக எல்பே மற்றும் ஓடர் இடையே உள்ள ஜெர்மன் பழங்குடியினர் செல்டிசை விரட்டியடித்து மேற்கு நோக்கித் தள்ளினார்கள்.

200 வாக்கில் கி.மு. ஜெர்மானியர்களுக்கும் செல்ட்ஸுக்கும் இடையிலான எல்லை ரைன் நதிக்கு தள்ளப்பட்டது. ஜெர்மன் பழங்குடியினர் கீழ் எல்பே பகுதியிலிருந்து மேல் எல்பே பகுதிக்கு தள்ளப்பட்டு இப்போது தெற்கு ஜெர்மனியில் இருப்பதை ஆக்கிரமித்தனர். ஸ்காண்டிநேவியாவில் உள்ள சில ஜெர்மன் பழங்குடியினர் பால்டிக் வழியாக ஓடர் மற்றும் விஸ்டுலா நதிகளுக்கு இடையில் நிலத்திற்கு குடிபெயர்ந்தனர்.

எல்பே-ஓடர் பகுதியில் இருந்து மேற்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினரின் விரிவாக்கத்திற்குப் பிறகு இந்த இடம்பெயர்வு நடந்தது. ஸ்காண்டிநேவியாவிலிருந்து இந்த ஜெர்மானிய குடியேறியவர்கள் மொழி மற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் எல்பே-ஓடர் பிராந்தியத்தின் ஜெர்மனியர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்கள், ஆனால் இருவரும் முதலில் வேட்டையாடுதல் மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரத்தைக் கொண்டிருந்தனர். மக்கள்தொகை வளர்ச்சி புலம்பெயர்ந்தோரின் விரிவாக்கத்தை கட்டாயப்படுத்தியது.

மேற்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினர், முதலில் எல்பே-ஓடர் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள், எளிதாகப் பெறக்கூடிய பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேறியபோது, அவர்களின் சமூக மற்றும் பொருளாதார கட்டமைப்பை மாற்றியமைக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த நேரத்தில் வடக்கு மத்திய ஐரோப்பாவின் பகுதி பெரும்பாலும் காடுகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. மேய்ச்சல்-வேட்டைக்காரர்களுக்கு ஒப்பீட்டளவில் காடுகள் இல்லாத பகுதிகள் தேவைப்பட்டன. மக்கள்தொகை பெருக்கத்தை எதிர்கொள்வதில் சில விஷயங்களை மட்டுமே செய்ய முடியும்:

1.பழைய பிரதேசத்தின் எல்லையில் புதிய பிரதேசங்களை கைப்பற்றுதல்

2. தற்போதுள்ள பிரதேசத்தில் இருந்து அதிகமான மக்களுக்கு உணவளிக்கும் வகையில் விவசாயத்தை ஏற்றுக்கொள்வது

3. பழங்குடியின கால்நடைகளுக்கு அதிக மேய்ச்சலை வழங்குவதற்காக காடுகளை அழித்தல்.

இவை அவற்றின் சிரம வரிசையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. மேற்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் மேற்கு மற்றும் தெற்கில் உள்ள ரோமானியப் பேரரசின் மீது தடுமாறினதால் அவர்கள் பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேறினர். கிழக்கில் அவர்கள் ஸ்காண்டிநேவியாவிலிருந்து குடியேறியவர்களின் சந்ததியினரை எதிர்கொண்டனர் (இனிமேல் அவர்கள் கிழக்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் என்று அழைக்கப்படுவார்கள்). மேற்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் விவசாயத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். மாறாக கிழக்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் இன்னும் ஒரு இடம்பெயர்வு விரிவாக்க விருப்பத்தை கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சமமான கடினமான ஜேர்மன் மக்களை எதிர்கொண்டனர், ஆனால் ஸ்லாவிக் மற்றும் பால்டிக் மக்கள் தங்கள் இராணுவ வலிமைக்கு பொருந்தவில்லை. இவ்வாறு மேற்கு ஜெர்மானிய மக்கள் விவசாயத்தை மேற்கொண்ட பின்னரும் பல நூற்றாண்டுகளாக கிழக்கு ஜெர்மானிய மக்கள் தங்கள் கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை தொடர்ந்தனர்.

கிழக்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினரில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் கோத்ஸ். ஸ்காண்டிநேவியா, பால்டிக் தீவான கோட்லாந்தில் கோத்ஸ் தோன்றியதற்கு கணிசமான வரலாற்று சான்றுகள் உள்ளன, ஆனால் கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கோத் கீழ் விஸ்டுலா நதிப் பகுதியிலிருந்து கருங்கடலின் வடக்கே பகுதிக்கு நகர்ந்தது. கருங்கடல் பகுதியில் கோதிக் பழங்குடியினர் ஆஸ்ட்ரோகோத்ஸ் மற்றும் விசிகோத்ஸ் என இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டனர்.

ஆஸ்ட்ரோகோத்ஸ் என்ற பெயர் தோராயமாக கிழக்கு கோத்ஸ் என்று பொருள்படும். விசிகோத் என்பது மேற்கத்திய கோத்களைக் குறிக்கவில்லை, ஆனால் அதுவே அவர்கள் ஆனார்கள். கோத்ஸைத் தவிர மற்ற கிழக்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் வண்டல்ஸ், கெப்பிட்ஸ், பர்குண்டியன்ஸ் மற்றும் லோம்பார்ட்ஸ், மேற்கு ஐரோப்பாவின் பிற்கால வரலாற்றில் அவர்களின் அசல் தாயகங்களிலிருந்து வெகு தொலைவில் தோன்றிய பெயர்கள்.

மேற்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினரும் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் சீரமைப்புக்கு உட்பட்டனர். பழங்குடியினர் கூட்டமைப்பு பெயர்கள் வரலாற்றில் இருந்து நன்கு தெரிந்தவை : பிராங்க்ஸ் (ரோமானிய பிரதேசத்தில் குடியேறிய பழங்குடியினருக்கு எதிராக இலவசம்), சாக்சன்ஸ், துரிங்கியன்ஸ் மற்றும் அலமன்னி. அலமணிகள் சூவியன் பழங்குடியினரால் ஆனவர்கள். ஐரோப்பாவின் சில மொழிகளில் ஜெர்மானியர்களுக்கான பெயர் அலமணி என்ற பெயரிலிருந்து பெறப்பட்டது.

ஜெர்மன் பழங்குடியினர் அரசியல் அமைப்புகளைக் கொண்டிருந்தனர், அவை நடைமுறையில் ஜனநாயகம் அல்லது குடியரசுகள்.

பழங்குடியினரின் சுதந்திரமானவர்களின் கூட்டங்கள் இறையாண்மை கொண்டவை. சில பழங்குடியினர் ராஜாக்களாக செயல்பட்ட தலைவர்களால் ஆளப்பட்டனர், ஆனால் அரசர்களின் தன்மையில் ராஜாக்களைக் கொண்ட பழங்குடி குழுக்களிடையே கூட வேறுபாடு இருந்தது. முதலாவதாக, ராஜா பழங்குடியினரின் சுதந்திர கூட்டத்தின் நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்தார். சில பழங்குடியினருக்கு கிராஃப்கள் என்று அழைக்கப்படும் தலைவர்கள் இருந்தனர், அவர்கள் சுதந்திரமானவர்களின் கூட்டங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஒரு கிராஃப் சட்டமன்றம் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பும் யாராக இருந்தாலும் இருக்கலாம். முடியாட்சி பழங்குடியினர் அரசர்களைக் கொண்டிருந்தனர், அவர்களும் சபைகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், ஆனால் முடியாட்சி பழங்குடியினர் அல்லது மாநிலங்களில் ராஜா சில

அரசு குடும்பங்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இதனால் அரசாட்சி ஒரு அளவிற்கு பரம்பரையாக இருந்தது, ஆனால் கிராஃபிஷிப் இல்லை.

ரோமானியப் பேரரசின் மீது கோத்களின்தாக்குதல்கள்

ரோமானியப் பேரரசுக்கு மிகவும் கடுமையான அச்சுறுத்தல்கள் ரோமானிய எல்லையில் உள்ள மேற்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினரிடமிருந்து அல்ல, மாறாக கிழக்கு ஜெர்மானிய பழங்குடியினரிடமிருந்து, குறிப்பாக கோத்ஸிடம் இருந்து தொடங்கியது என்பது முரண்பாடாக உள்ளது. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ரோமானியப் பேரரசு பலவீனமான பேரரசர்களின் வரிசையைக் கொண்டிருந்தது மற்றும் பெர்சியாவின் பார்த்தியன் பேரரசின் வலுவான சவாலைக் கொண்டிருந்தது.

பேரரசின் வளங்கள் பலவீனமடைந்தன மற்றும் கருங்கடலில் டானூப் ஆற்றின் முகப்பில் உள்ள பகுதியைக் கட்டுப்படுத்த கோத்ஸ் ரோமானியர்களுக்கு சவால் விடுத்தார். கருங்கடலுக்கு வடக்கே உள்ள பகுதியை கோத்ஸ் கட்டுப்படுத்தினர் மற்றும் ரோமானியர்கள் டான்யூபின் வடக்கே ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றினர், அதை அவர்கள் டேசியா என்று அழைத்தனர். இது இன்றைய ருமேனியாவின் பகுதி. கோத்களின் தாக்குதல்கள் கி.பி 247 இல் தொடங்கி கி.பி 251 இல் பேரரசர் டெசியஸின் கட்டளையின் கீழ் ரோமானிய இராணுவத்தை ஒரு சதுப்பு நிலப்பகுதிக்கு இழுத்து அதை தோற்கடித்தனர். பேரரசர் டெசியஸ் போரில் கொல்லப்பட்டார். இந்த வெற்றியால் உற்சாகமடைந்த கோத்ஸ் படகுகள் மற்றும் கப்பல்களை உருவாக்கி கருங்கடல் மற்றும் கிழக்கு மத்தியதரைக் கடல் நகரங்களைத் தாக்கினர். கிளாடியஸ் I இன் கீழ் ரோமானியர்கள் இறுதியாக 269 கி.பி.யில் கோத்ஸைத் தோற்கடிக்க முடிந்தது மற்றும் பிராந்தியத்தில் அமைதியைக் கொண்டு வந்தனர். பேரரசர் கிளாடியஸ் பின்னர் கிளாடியஸ் கோதிகஸ் என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஆனால் கிளாடியஸ் கோதிகஸ் ஆட்சி நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை, அவருக்குப் பிறகு பேரரசர் ஆரேலியன் ஆட்சிக்கு வந்தார். பேரரசர்

ஆரேலியன் டாசியாவின் இராணுவ சூழ்நிலையின் உண்மைகளை உணர்ந்தார் மற்றும் 270 A.D இல் ரோமானிய துருப்புக்களை டேசியாவிலிருந்து கோத்ஸுக்கு விட்டுவிட்டார். டான்யூப் மீண்டும் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் ரோமானியப் பேரரசின் வடக்கு எல்லையாக மாறியது.

324 A.D. இல் பேரரசர் கான்ஸ்டன்டைன் விசிகோத்ஸுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை முடித்தார், அது அவர்களை பேரரசின் கூட்டமைப்புகளாக மாற்றியது, இதன் பொருள் வருடாந்திர மானியத்திற்கு ஈடாக விசிகோத்தர்கள் பேரரசைப் பாதுகாக்க உதவ ஒப்புக்கொண்டனர். பெயரளவில் டேசியா மீண்டும் பேரரசின் ஒரு பகுதியாகக் கணக்கிடப்பட்டது, ஆனால் ரோமானியப் பேரரசின் கூட்டாளிகளான விசிகோத்ஸால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டது. ஆஸ்ட்ரோகோத்ஸ் டைனிஸ்டர் நதிக்கு அப்பால் உள்ள பகுதியில் விசிகோத்ஸின் கிழக்கே அமைந்திருந்தது. ஆஸ்ட்ரோகோத்தர்களுக்கும் விசிகோத்தர்களுக்கும் இடையே குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் இருந்தன; பொதுவாக ஆஸ்ட்ரோகோத்தர்கள் கோதிக் சமூகத்தின் மிகவும் பழமையான வடிவத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர்.

படையெடுக்கும் பழங்குடியினரின் எண்ணிக்கை:

படையெடுப்புகளில் ஈடுபட்ட காட்டுமிராண்டிகளின் எண்ணிக்கையை மதிப்பிடுவது கடினம், ஆனால் இத்தாலியில் சுமார் ஒரு லட்சம் ஆஸ்ட்ரோகோத்தர்களும் ஸ்பெயினில் அதே எண்ணிக்கையிலான விசிகோத்தர்களும் இருந்தனர். தென்கிழக்கு பிரான்சில் உள்ள பர்குண்டியர்கள் அநேகமாக இருபத்தைந்தாயிரம் பேர் இருக்கலாம். கில்ப்ரால்டர் ஜலசந்தியைக் கடந்த வண்டல் இராணுவத்தின் மதிப்பிடப்பட்ட அளவு எண்பதாயிரம். இவ்வாறு படையெடுப்புப் படையகள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களின் மக்கள் தொகையில் ஒரு சில சதவீதத்தையே கொண்டிருந்தன.

இராணுவம் அல்லாத மக்களைக் கைப்பற்ற இது போதுமானதாக இருந்தது, ஆனால் கைப்பற்றப்பட்ட மக்களின் கலாச்சாரத்தை

மிஞ்சுவதற்கு போதுமானதாக இல்லை. சர்மத்தியர்கள் அல்லது அலன்ஸ் என அழைக்கப்படும் ஜெர்மன் அல்லாத மக்களும் இருந்தனர். ஆலன்கள் சர்மத்தியர்களின் முக்கிய பழங்குடியினர். சர்மேஷன்கள் ஈரானிய மொழி குடும்பத்தில் ஒரு மொழியைப் பேசினர். செல்டிக் பழங்குடியினரைக் கட்டுப்படுத்தவும் ஜெர்மானிய படையெடுப்பாளர்களுக்கு எதிராக பாதுகாக்கவும் உதவுவதற்காக ஒரு ரோமானிய பேரரசர் தென்மேற்கு பிரான்சுக்கு ஆலனை அழைத்து வந்தார்.

சர்மாட்டியர்களைப் பற்றி மேலும் அறிய, சர்மாட்டியர்களைப் பார்க்கவும். பேரரசுக்கு காட்டுமிராண்டிகளின் சவால்கள் அதன் நிதி மற்றும் இராணுவத்தின் மீது பெரும் சுமையை சுமத்தியது. துருப்புக்களை உயர்த்துவதற்கான சுமை மற்றும் பேரரசைப் பாதுகாப்பதற்கான நிதி அதன் வீழ்ச்சியைக் கொண்டுவர அச்சுறுத்தியது. பேரரசர் டயோக்லெவியன் பேரரசின் ஒரு பெரிய மறுசீரமைப்பை மேற்கொண்டார். பின்னர் பேரரசர் கான்ஸ்டன்டைன் மேலும் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார மறுசீரமைப்பை மேற்கொண்டார்.

ஆஸ்ட்ரோகோத்ஸ்

ஆஸ்ட்ரோகோத்ஸ், இந்தோ-ஐரோப்பியக் குழுவாகும், இது முதல் நூற்றாண்டில் போலந்தில் தொல்பொருள் பதிவேட்டில் தோன்றியது. முதல் நூற்றாண்டில் போலந்தில் இருந்து ஆஸ்ட்ரோகோத்ஸின் மூதாதையர்கள் விசிகோத்ஸின் மூதாதையர்களைப் போலவே தெற்கே இல்லாமல் தென்கிழக்குக்கு இடம்பெயர்ந்ததாகத் தெரிகிறது, அதனால் அவர்கள் ஆஸ்ட்ரோகோத்ஸ் அல்லது கிழக்கு கோத்ஸ் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் இறுதியாக உக்ரைனில், கருங்கடலின் வடக்கு கரையில் விவசாயம் செய்ய குடியேறினர்.

ஐந்தாம் நூற்றாண்டில், தியோடோரிக் ஒரு திறமையான மற்றும் லட்சிய மனிதராக இருந்தார், மேலும் அவர் எப்போதும் ரோமானிய பேரரசர் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளுக்கு விசுவாசமாக இருந்தபோதிலும்,

அவர் தனது நீண்ட ஆட்சியின் போது மேற்கில் தனக்காக மிகவும் சிறப்பாக செயல்பட்டார். ஆஸ்ட்ரோகோத்கள் ரோமானியர்கள் மற்றும் பார்த்தியர்களுடன் விவசாயம் மற்றும் வர்த்தகத்தை மேற்கொண்டனர், மேலும் பல நூறு ஆண்டுகள் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ அமைதியாக வாழ்ந்தனர், கி.பி 300 களில் அவர்கள் புதிய படையெடுப்பாளர்களான ஹன்ஸால் தெற்கு மற்றும் மேற்கு நோக்கித் தள்ளப்பட்டனர்.

விசிகோத்ஸ்

3 ஆம் நூற்றாண்டில் கருங்கடலின் மேற்கே குடியேறிய கோத்களின் மேற்குப் பழங்குடியினர் விசிகோத்ஸ். விசிகோத்கள் இறுதியில் நவீன ஜேர்மனி மற்றும் ஹங்கேரி பகுதியில் குடியேறும் வரை அவர்கள் படையெடுக்கும் ஹன்ஸால் வெளியேற்றப்பட்டனர். விசிகோதிக் இராச்சியம் 5 முதல் 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஒரு மேற்கு ஐரோப்பிய சக்தியாக இருந்தது, முதலில் கவுலில் உருவாக்கப்பட்டது, ரோமானியர்கள் தங்கள் பேரரசின் மேற்குப் பகுதி மற்றும் ஹிஸ்பானியாவில் 711 வரை தங்கள் கட்டுப்பாட்டை இழந்தனர். விசிகோத்கள் மேற்கின் வலுவான இராச்சியத்தைக் கட்டுப்படுத்தினர்.

விசிகோத்கள் மெதுவாக ஸ்லோவாக்கியா வழியாக தெற்கே நகர்ந்தனர், ஆனால் ரோமானியப் பேரரசுக்கு எதிராக வந்தபோது அவர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர், ஏனெனில் அவர்களால் ரோமானிய இராணுவத்தை வெல்ல முடியவில்லை. விசிகோத்கள் டானூப் ஆற்றின் வடக்குப் பகுதியில் குடியேறினர், ரோமானியர்களுடன் விவசாயம் மற்றும் வர்த்தகம் செய்தனர்.

பல நூறு ஆண்டுகள் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ அமைதியாக வாழ்ந்தனர், 300sAD வரை அவர்கள் புதிய படையெடுப்பாளர்களான ஹன்ஸால் தெற்கு நோக்கித் தள்ளப்பட்டனர். வாண்டல்கள்:

இப்போது வடக்கு துனிசியா மற்றும் வடகிழக்கு அல்ஜீரியாவில் அவர்களின் ஆட்சி உறுதியாக நிலைநிறுத்தப்பட்ட நிலையில், வாண்டல்கள் இறுதியில் சர்டினியா, கோர்சிகா மற்றும் சிசிலியை இணைத்தனர். மேலும் அவர்களின் கடற்கொள்ளையர்கள் மேற்கு மத்தியதரைக் கடலின் பெரும்பகுதியைக் கட்டுப்படுத்தினர். கைசெரிக் கீழ், வாண்டல்கள் இத்தாலி மீது படையெடுத்து ரோமைக் கைப்பற்றினர். கோத்களைப் போலவே, வண்டல்களும் தெற்கே குடியேறுவதற்கு முன்பு ஸ்காண்டிநேவியாவில் தோன்றியிருக்கலாம். அவர்கள் முதலில் 406 இல் ரோமானிய எல்லையை உடைத்தனர், ரோமானியப் பேரரசு உள் பிளவுகளால் திசைதிருப்பப்பட்டது, மேலும் கவுல் மற்றும் ஐபீரியாவில் விசிகோத்ஸ் மற்றும் ரோமானியர்களுடன் மோதத் தொடங்கியது.

கி.பி 429 வாண்டல்ஸ் ஸ்பெயினுக்கு பதிலாக ஆப்பிரிக்காவிற்கு செல்ல முடிவு செய்தனர். மேலும் அவர்களது அனைத்து 80000 மக்களையும் படகுகளில் ஜிப்ரால்டர் ஜலசந்தியைக் கடந்து சென்றனர். அவர்களின் மன்னர் கைசெரிக் கீழ், வண்டல்கள் ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு ராஜ்யத்தை நிறுவினர், அவர்கள் நூறு ஆண்டுகளாக மத்தியதரைக் கடலைச் சுற்றி கடற்கொள்ளையர்களுக்கு ஒரு தளமாகப் பயன்படுத்தினர். அவர்கள் ஒரு ஆரியன் தேவாலயத்தை அமைத்தனர். தங்கள் சொந்த நாணயங்களை அச்சிட்டனர். மற்ற மத்திய தரைக்கடல் இராச்சியத்துடன் இராஜதந்திர உறவுகளைக் கொண்டிருந்தார். இருப்பினும், 533 இல். ரோமானியப் பேரரசர் ஜஸ்டினியன் ஆப்பிரிக்காவை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்காக தனது தளபதி பெலிசாரியனை அனுப்பினார்

ரோம்.

பிராங்க்ஸ்:

பிராங்க், 5 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்கு ரோமானியப் பேரரசின் மீது படையெடுத்த ஜெர்மானிய மொழி பேசும் மக்களின் உறுப்பினர். ஆரம்பகால இடைக்கால மேற்கு ஐரோப்பாவின் மிகவும்

சக்திவாய்ந்த கிறிஸ்தவ இராச்சியத்தை ஃபிராங்க்ஸ் நிறுவினார். அவர்கள் பிரான்ஸ் இராச்சியத்திற்கு அடித்தளமிட்டனர், மேற்கு ஐரோப்பாவில் கிறிஸ்தவர்களின் தலைவராக போப்பின் பதவியை உறுதிசெய்தனர் மற்றும் ஜெர்மானியர்களால் ஆளப்பட்ட ஒரு புனித ரோமானியப் பேரரசின் இடைக்கால நிறுவனத்திற்கு மறைமுகமாக வழிவகுத்தனர்.

3 ஆம் நூற்றாண்டில், கீழ் ரைன் ஆற்றின் கிழக்குக் கரையில் வாழும் ஜெர்மானிய பழங்குடியினராக ஃபிராங்க்ஸ் பதிவுசெய்யப்பட்ட வரலாற்றில் வெளிப்பட்டது. 481 ஆம் ஆண்டில், க்ளோவிஸ் I அவரது தந்தை சில்டெரிக்கிற்குப் பிறகு டீர்னாயின் சாலியன் ஃபிராங்க்ஸின் ஆட்சியாளரானார். ஃபிராங்கிஷ் புவியியல் ரீதியாக சிறந்த அதிர்ஷ்டத்தைக் கொண்டிருந்தார். பெல்ஜியத்தில் ரோமானிய கூட்டாளிகளாக ஃபிராங்க்ஸ் நிறுவப்பட்டது. மற்ற பெரிய குழுக்களைப் போலல்லாமல், சில தொலைதூர நிலங்களில் புதிதாகத் தொடங்கி, சிறிய அளவிலான முன்னேற்றங்களின் மூலம் ஃபிராங்க்ஸ் வடக்கு கோலில் விரிவடைந்தது.

கிபி 509 இல் வெளியில் போரில் ஃபிராங்க்ஸ் விசிகோத்களுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்றார், விசிகோதிக் மன்னர் இரண்டாம் அலரிக் கொல்லப்பட்டார். விசிகோதீஸ் கைவிட்டு ஸ்பெயினுக்கு குடிபெயர்ந்தனர், மேலும் க்ளோவிஸின் கீழ் பிராங்க்ஸ் பிரான்ஸ் முழுவதையும் கைப்பற்றினர்.

ஆங்கிலோசாக்சன்ஸ்:

ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலோ-சாக்சன்கள் பிரிட்டனை ஆக்கிரமித்தனர், ரோம் அதன் இராணுவத்தையும் அதன் அதிகாரிகளையும் பிரிட்டனில் இருந்து திரும்பப் பெற்றது. படையெடுப்பாளர்கள் வட கடலைக் கடந்து பிரிட்டனுடன் போரிட்டனர். பிரிட்டனுக்கும் ஆங்கிலோ-சாக்சன்களுக்கும் இடையிலான இரத்தக்களரி போர் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக நீடித்தது. செயல்பாட்டில் ரோமானிய நாகரிகம்

அழிந்தது. நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் தான் அதிகமான ஆங்கிலோ-சாக்சன்கள் தங்களுக்காக நிலத்தை எடுக்க வந்தனர். ஆரம்பகால சாக்சன் தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்து 450 இல் பல படையெடுப்புகள் நடந்ததாகத் தெரிகிறது. மேலும் அந்த யுத்தம் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக இடைவிடாமல் தொடர்ந்தது. பிரிட்டன் ஒரு பிடிவாதமான போராட்டத்தை நடத்தியது, ஆனால் படிப்படியாக தரையிறங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

சிலர் கவுலுக்கு ஓடிப்போய் அதன் சேனல் கடற்கரையில் குடியேறினர், பிரிட்டானி தீபகற்பத்திற்கு தங்கள் பெயரைக் கொடுத்தனர். ரோமானியப் பேரரசு மிகப் பெரியதாக இருந்தது மற்றும் பல இடங்களில் தாக்குதலுக்கு உள்ளானது, எனவே ரோமானிய இராணுவத்தால் அனைத்தையும் பாதுகாக்க முடியவில்லை. ரோமானியப் பேரரசர் பிரிட்டனில் இருந்த கடைசி ரோமானிய வீரர்களை வெளியேறும்படி கட்டளையிட்டார், பிரிட்டன் தங்களால் முடிந்தவரை தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பர்குண்டியர்கள்

பர்குண்டியர்கள் ஒரு ஸ்காண்டிநேவிய மக்கள், அவர்களின் அசல் தாயகம் பால்டிக் கடலின் தெற்கு கரையில் இருந்தது, அங்கு போர்ன்ஹோம் தீவுகள் இன்னும் தங்கள் பெயரைக் கொண்டுள்ளன. பர்குண்டியர்கள் மேற்கு சுவிட்சர்லாந்தின் நிலங்களை ஆக்கிரமித்தனர்.

அவர்கள் சுவிட்சர்லாந்தில் அரசியல் கட்டுப்பாட்டைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர், ஆனால் அவர்களது முன்னாள் தாயகத்துடன் தொடர்பை இழந்தனர் மற்றும் ரோமானிய செல்டிக் மக்களுடன் இணைந்தனர். 4 ஆம் நூற்றாண்டில், பால்டிக் தீவான போர்ன்ஹோமில் தோன்றிய ஜெர்மானிய மக்களான பர்குண்டியர்கள் மேற்கு ஆல்ப்ஸில் குடியேறினர். அவர்கள் பர்குண்டியர்களின் இராச்சியத்தை நிறுவினர், இது 6 ஆம் நூற்றாண்டில் கைப்பற்றப்பட்டது மற்றொரு ஜெர்மானிய பழங்குடி, ஃபிராங்க்ஸ்.

லோம்பார்ட்ஸ்

லோம்பார்ட்ஸ் ஒரு ஜெர்மானிய பழங்குடியினர், இத்தாலியில் ஒரு ராஜ்யத்தை நிறுவுவதில் மிகவும் பிரபலமானவர்கள்.

அவர்கள் லாங்கோபார்ட் அல்லது லாங்கோபார்ட்ஸ் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். முதல் நூற்றாண்டில் வடமேற்கு ஜெர்மனியில் லோம்பார்டுகள் தங்கள் வீட்டை உருவாக்கினர். அவர்கள் சூபியை உருவாக்கிய பழங்குடியினரில் ஒருவர்,

இது எப்போதாவது அவர்களை ரோமானியர்களுடன் மோதலுக்கு கொண்டு வந்தாலும், பெரும்பாலான லோம்பார்ட்கள் உட்கார்ந்த மற்றும் விவசாயம் ஆகிய இரண்டிலும் மிகவும் அமைதியான இருப்பை வழிநடத்தினர். ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் டானூப் ஆற்றின் வடக்கே உள்ள பகுதியில் அவர்கள் தங்களை மிகவும் உறுதியாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். ஆறாம் நூற்றாண்டில், ஆடோயின் என்ற லோம்பார்ட் தலைவர் பழங்குடியினரின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்து, புதிய அரசு வம்சத்தைத் தொடங்கினார். பிற ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் பயன்படுத்தும் இராணுவ அமைப்பைப் போலவே ஆடோயன் ஒரு பழங்குடி அமைப்பை நிறுவினார், இதில் அரசு குழுக்களின் போர் குழுக்கள் பிரபுக்கள், எண்ணிக்கைகள் மற்றும் பிற தளபதிகளின் படிநிலையால் வழிநடத்தப்பட்டன. பைசண்டைன் பேரரசு கான்ஸ்டன்டினல்(324- 337)

324 முதல் 337 வரை ஆட்சி செய்த கான்ஸ்டன்டைன் ரோமானியப் பேரரசில் சில அற்புதமான மாற்றங்களைச் செய்தார். இந்த மாற்றங்களில் இரண்டு பைசான்டியத்தில் புதிய தலைநகரம் மற்றும் பேரரசின் புதிய கிறிஸ்தவ தன்மை. இந்த மாற்றங்கள் இறுதியில் 476 இல் மேற்கு ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பைசண்டைன் சாம்ராஜ்யத்தின் சிறப்பியல்புகளைக் கொண்ட ஒரு தனித்துவமான கலாச்சாரத்தை உருவாக்கியது. இருப்பினும், பைசண்டைன் பேரரசின் கீழ் வாழ்ந்த மக்கள் தங்களை ரோமானியர்களாகக் கருதினர் மற்றும் அவர்களின் பேரரசை ரோமானியப் பேரரசு என்று தொடர்ந்து குறிப்பிடுகின்றனர்.

பைசண்டைன் பேரரசு மற்றும் கிழக்கு ரோமானியப் பேரரசு என்ற சொற்கள் மிகவும் பின்னர் உருவாக்கப்பட்டன. பைசண்டைன் பேரரசு கான்ஸ்டன்டைனின் தலைநகரை பைசான்டியத்திற்கு மாற்றியதில் இருந்து தொடங்குவதாகக் கருதப்பட்டாலும், 476 இல் மேற்கு ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சி வரை வரலாற்றாசிரியர்களால் இது ஒரு தனிப் பேரரசாகக் கருதப்படவில்லை. இந்த ஒன்றுடன் ஒன்று கூட, கிழக்கு மற்றும் பேரரசின் மேற்கத்திய பகுதிகள் வேறுபடத் தொடங்கின.

குறிப்பாக, லத்தீன் மொழியுடன் ஒப்பிடும்போது கிழக்கில் கிரேக்க மொழி மேலும் மேலும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. கூடுதலாக, கான்ஸ்டன்டைன் கிறிஸ்தவத்தை சட்டப்பூர்வமாக்கினார். இருப்பினும், இது இன்னும் மாறுதலின் காலமாக இருந்தது. கான்ஸ்டன்டைனின் ஆட்சியின் போது, கிறிஸ்தவ மற்றும் பேகன் கூறுகளின் கலவை இருந்தது. அவர் காலத்தின் சர்ச்சைக்குரிய மதத்தில் ஆழமாக ஈடுபட்டார், மேலும் அவர் அரசாங்கத்தின் வேலையில் கிறிஸ்தவர்களை ஆதரித்தார். அதே நேரத்தில், கான்ஸ்டன்டைன் பொன்டிஃபெக்ஸ் மாக்சிமஸின் அலுவலகத்தைத் தொடர்ந்தார் மற்றும் பேகன் சின்னங்கள் குறைந்தது 323 CE வரை அவரது நாணயங்களில் தொடர்ந்து தோன்றின.

கான்ஸ்டன்டைன் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறியது அரசியல் உள்நோக்கம் கொண்டது என்று சிலர் வாதிட்டனர். குறைந்த பட்சம் வெளிப்படையாக கான்ஸ்டன்டைன் தனது அரசியல் வெற்றியின் பெரும்பகுதியை ஒரு கிறிஸ்துவர் கடவுளின் கருணைக்குக் காரணம் காட்டினார், அவர் தலைக்கு முன் பெற்ற தெய்வீக ஆதாரமான பார்வையின் காரணமாக போரில் வெற்றி பெற்றதாகக் கூறினார். கிறிஸ்தவத்தை அதன் நடைமுறையை சட்டப்பூர்வமாக்குவதன் மூலமும், தேவாலய நடவடிக்கைகளை நிதி ரீதியாக ஆதரிப்பதன் மூலமும் அவர் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தார்.

305 இல் கான்ஸ்டன்டைன் தனது தந்தை, புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட மேற்கத்திய பேரரசருக்கு பிரிட்டனில் பிரச்சாரத்தில் உதவினார். அடுத்த ஆண்டு அவரது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவர்களின் இராணுவம் கான்ஸ்டன்டைன் பேரரசராக அறிவித்தது. கான்ஸ்டன்டைனுக்கும் அரியணைக்காக பல பிரிவுகளுக்கும் இடையே பலதரப்பட்ட உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டது. கான்ஸ்டன்டைன் 312 இல் மேற்கத்திய பேரரசருக்கான தனது முக்கிய போட்டியாளரைத் தோற்கடித்தார் மற்றும் பல வருட உறவுகளுக்குப் பிறகு 324 இல் கிழக்குப் பேரரசரை தோற்கடித்தார், இதனால் கான்ஸ்டன்டைன் ரோமானியப் பேரரசின் ஒரே ஆட்சியாளராக ஆனார். அவர் தனது ஆட்சியின் எஞ்சிய காலத்திற்கு பெரும்பாலும் வெற்றிகரமான பிரச்சாரங்களை இயக்குவார், மேலும் அவர் பெர்சியர்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களுக்குத் தயாராகும் போது 337 இல் இறந்தார்.

ஜஸ்டினியனின் ஆட்சி, 527-565 A.D.

தியோடோசியஸின் வாரிசுகள், 395-527 A.D.

கிழக்கில் ரோமானியப் பேரரசின் வரலாறு, தியோடோசியஸின் மரணத்திற்குப் பிறகு நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, சீரற்றது. அவரது வாரிசுகள், இத்தாலியையும் மற்ற மேற்கு மாகாணங்களையும் ஜேர்மனியர்கள் கைப்பற்றுவதைத் தடுக்க முடியாவிட்டாலும், தங்கள் சொந்த ஆதிக்கங்களை அப்படியே வைத்திருக்க முடிந்தது. கிழக்கு மாகாணங்கள் மேற்கில் உள்ளவர்களின் தலைவிதியிலிருந்து தப்பின, ஏனெனில் அவை அதிக மக்கள்தொகை கொண்டவை மற்றும் காட்டுமிராண்டித்தனமான படையெடுப்பாளர்களுக்கு அதிக தடைகளை வழங்கின. வலிமை மற்றும் போர்க்குணமிக்க ஆற்றல் ஆகியவற்றில் பேரரசின் படிப்படியான மீட்சியானது ஒரு சிறந்த ஆட்சியாளருக்கான வழியைத் தயாரித்தது - ஜஸ்டினியன்.

ஜஸ்டினியன் மற்றும் தியோடோசியஸ்:

ஜஸ்டீனியன் ஒரு உன்னதமான ஆளுமை, அவரது பழக்கவழக்கங்களில் எளிமையானவர், பேச்சில் அன்பானவர், மற்றும் அவரது அனைத்து குடிமக்களையும் எளிதில் அணுகக்கூடியவர் என்று விவரிக்கப்படுகிறார். அவரது அற்புதமான மன செயல்பாடு மற்றும் நிலையான தொழில்துறையின் சக்தி ஆகியவற்றில் வரலாற்றாசிரியர்கள் அடிக்கடி கவனத்தை ஈர்த்துள்ளனர். வேலையில் அவருக்கு இருந்த வைராக்கியம் எவ்வளவு அதிகமாக இருந்ததென்றால், அவருடைய அரசவை உறுப்பினர்களில் ஒருவர் அவரை " ஒருபோதும் தூங்காத பேரரசர்" என்று அழைத்தார். பெரிய யோசனைகளைக் கொண்டவர் மற்றும் ரோமின் மகத்துவத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட ஜஸ்டீனியன், ஒரு சிறந்த வெற்றியாளர், சிறந்த சட்டமியற்றுபவர் மற்றும் நாகரிகத்தை மீட்டெடுப்பவராக இருக்க வேண்டும் என்று நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் எந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டாலும் அதில் அவர் பெற்ற வெற்றியின் ஒரு பகுதி அவரது மனைவி தியோடோராவுக்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

ஜஸ்டீனியனின் வெற்றிகள்

மத்திய தரைக்கடல் மாகாணங்களில் இருந்து உருவாக்கப்பட்ட ஜெர்மானிய ராஜ்ஜியங்களை கைப்பற்றுவது ஜஸ்டீனியனின் லட்சியமாக இருந்தது. இந்த பணியில் அவர் முக்கியமாக உலகின் தலைசிறந்த தளபதிகளில் ஒருவரான பெலிசாரிஸின் இராணுவ மேதையை நம்பியிருந்தார். வட ஆபிரிக்காவில் வண்டல் இராச்சியத்தை அழிக்க பெலிசாரிஸ் ஒரு குறுகிய பிரச்சாரத்தில் முடிந்தது. இந்த நேரத்தில் வாண்டல்கள் தங்கள் ஆரம்ப வீரியத்தை இழந்துவிட்டனர்; அவர்கள் ஒரு பலவீனமான எதிர்ப்பை உருவாக்கினர் மற்றும் அவர்களது ரோமானிய குடிமக்கள் பெலிசாரிஸை ஒரு விடுதலையாளராக வரவேற்றனர்.

ஜஸ்டீனியன் தனது வெற்றிகரமான ஜெனரலுக்கு ஒரு வெற்றியை வழங்கினார், இது ஐந்து நூற்றாண்டுகளாக பேரரசர்கள் மட்டுமே அனுபவித்து வந்த மரியாதை. சார்ஜினியா மற்றும் கோர்சிகா

தீவுகளுடன் சேர்ந்து வட ஆபிரிக்காவைக் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து சிசிலி மற்றும் இத்தாலியில் ஆஸ்ட்ரோகோதிக் இராச்சியம் தூக்கியெறியப்பட்டது. ஜஸ்டினியன் ஸ்பெயினின் தென்கிழக்கு பகுதியான விசிகோத்ஸிலிருந்தும் மீட்கப்பட்டார். மத்தியதரைக் கடல் மீண்டும் ஒரு ரோமானிய கடல் என்று அவர் இப்போது உண்மையுடன் சொல்ல முடியும்.

ஜஸ்டினியனின்மொசைக்:

547 கி.பி., சான் விட்டேல், ரவென்னா தேவாலயத்தில் உள்ள ஒரு மொசைக். இது பேரரசர் (மையத்தில்) ஒரு பிஷ்ப், அவரது தொகுப்பு மற்றும் ஏகாதிபத்திய காவலர்களுடன் இருப்பதைக் காட்டுகிறது. அந்தப் படம் ஜஸ்டினியனின் தோற்றத்தைப் பற்றிய நியாயமான யோசனையை நமக்குத் தருகிறது. இருப்பினும் அது அவர் அந்த நேரத்தில் இருந்ததை விட சற்றே இளமையாக இருப்பதைக் குறிக்கிறது. ரோமானிய சட்டத்தின் குறியீட்டு முறை:

ஜஸ்டினியனின் வெற்றிகள் ஒரு சட்டமியற்றுபவர் என்ற அவரது வேலையை விட குறைவான நீடித்தவை என்பதை நிரூபித்தது. அவரது ஆட்சி வரை ரோமானிய சட்டத்தின் ஆதாரங்கள், மக்கள் கூட்டங்களின் சட்டம், செனட்டின் ஆணைகள், ரோமானிய மன்னர்கள் மற்றும் பேரரசர்களின் ஆணைகள் மற்றும் கற்றறிந்த வழக்கறிஞர்களின் முடிவுகள் ஆகியவை முழுமையாக சேகரிக்கப்பட்டு அறிவியல் வடிவத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்படவில்லை.

ஜஸ்டினியன் இந்தப் பணியைச் செய்ய சட்ட அறிஞர்கள் குழுவை நியமித்தார். அவர்களின் உழைப்பின் விளைவாக, பேரரசர் தானே உதவினார், கார்பஸ் ஜூரிஸ் சிவிலிஸ், "சிவில் சட்டத்தின் உடல்" வெளியீடு. இந்த படிவத்தின் கீழ் ரோமானிய நீதித்துறை கொள்கைகள் நவீன இத்தாலி, ஸ்பெயின், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி மற்றும் பிற ஐரோப்பிய நாடுகளின் சட்ட அமைப்புகளின் அடித்தளமாக மாறியுள்ளன.

இந்த கோட்பாடுகள் இங்கிலாந்தின் பொதுச் சட்டத்தை கூட பாதித்தன, இது அமெரிக்காவால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. கார்பஸ் ஜூரிஸ்

சிவிலிஸ், இந்த பரவலான செல்வாக்கின் காரணமாக, உலகிற்கு மிகவும் முக்கியமான பரிசுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

ஜஸ்டினியனின்நாகரிகப்பணி:

அவர் பேரரசின் செழுமையையும், மாகாணங்களையும் மீட்டெடுக்க விரும்பினார். அவரது ஆட்சிக் காலத்தில் சாலைகள், பாலங்கள், ஆழ்குழாய்கள் சீரமைக்கப்பட்டு, வணிகம் மற்றும் விவசாயம் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. இந்த நேரத்தில்தான் இரண்டு கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள் சீனாவிலிருந்து பட்டுப்புழுவின் முட்டைகளை கொண்டு வந்து ஐரோப்பாவில் பட்டு உற்பத்தியை அறிமுகப்படுத்தினர். ஒரு பில்டராக ஜஸ்டினியன் சிறப்புப் புகழ் பெற்றார். அவரது ஆதிக்கங்கள் முழுவதும் அவர் எழுப்பிய கட்டிடங்களில் வெளிப்பட்ட எல்லைகளில் பாரிய கோட்டைகள், அற்புதமான அரண்மனைகள் மற்றும் பல மடங்கள் மற்றும் தேவாலயங்கள் அடங்கும்.

அவரது பக்திக்கு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க நினைவுச்சின்னம் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளில் உள்ள சான்க்டா சோபியா தேவாலயம் ஆகும், இது இப்போது முகமதிய மசூதியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அவரது வெற்றிகள், அவரது சட்டங்கள் மற்றும் அவரது கட்டிடங்கள் மூலம், ஜஸ்டினியன் ஒரு காலத்திற்கு ஏகாதிபத்திய ரோமின் மகிமையை மீட்டெடுத்தார்.

பங்களிப்பு

தொகுக்கப்பட்டரோமானியசட்டம்:

- பேரரசர் ஜஸ்டினியன் கீழ், பைசண்டைன் சட்ட வல்லுநர்கள் ரோமானிய சட்டத்தை சேகரித்து ஏற்பாடு செய்தனர்.
- சட்டத்தின் முக்கிய ஆதாரங்கள் பேரரசர்களின் சட்டங்களாகவே இருந்தன.
- சட்டங்கள் மிகவும் விரிவானதாகி, பொது, தனியார், பொருளாதாரம் மற்றும் முக்கிய அம்சங்களை ஒழுங்குபடுத்துகிறது

சமூக வாழ்க்கை

- 100 ஆண்டுகளாக , டியோக்லெவியன் முதல் தியோடோசியஸ் வரை 2000 சட்டங்கள் வெளியிடப்பட்டன. பாதுகாக்கப்பட்ட பண்டைய கிரேக்க நாகரிகம் பழங்காலத்திற்கு ஒரு பாலம்:
- பைசண்டைன் கலாச்சாரம் பாரம்பரிய அறிவின் தொடர்ச்சியைக் குறிக்கிறது, குறிப்பாக அதன் கிரேக்கம் மற்றும் ஹெலனிஸ்டிக் அம்சங்கள்.
- பைசண்டைன் கிரேக்க மொழி பேசினார்.
- கான்ஸ்டான்டினோபிள் பல்கலைக்கழகத்தில், அறிஞர்கள் பண்டைய கையெழுத்துப் பிரதிகளை போற்றிப் படித்தனர்

பாரம்பரிய இலக்கியம் தத்துவம் மற்றும் அறிவியல்.

- பைசண்டைன் அறிஞர்களுக்கு நன்றி பண்டைய கிரேக்கர்களின் எழுத்துக்கள் எதிர்காலத்திற்காக பாதுகாக்கப்பட்டன பேரரசுக்கு வெளியே. பைசண்டைன் கலாச்சாரம் பரவியது:
 - இது ரஷ்யாவிலும் பால்கனிலும் உள்ள மக்களைக் கவர்ந்தது மற்றும் வசீகரித்தது, அடித்தளத்தை உருவாக்கியது அவர்களின் நாகரிகங்கள்.
 - மேற்கு ஐரோப்பாவில், பைசண்டைன் பாரம்பரிய அறிவு கற்றலின் மறுமலர்ச்சியைத் தூண்டுகிறது பிற்கால இடைக்காலம் மற்றும் மறுமலர்ச்சியின் போது.
- வளர்க்கப்பட்ட கட்டிடக்கலை மற்றும் கலை:
- கட்டுமானம் மற்றும் அலங்காரத்தில், பைசண்டைன் அசல் பங்களிப்புகளைச் செய்தது.
 - அவர்களின் கட்டிடக் கலைஞர்கள் கிரேக்க-ரோமன் மற்றும் பாரசீக் கட்டிடக்கலையின் அம்சங்களை ஒருங்கிணைத்து உருவாக்கினர் புதிய அமைப்பு ஒரு செவ்வக கட்டிடம் ஒரு வட்ட குவிமாடத்தின் மேல் உள்ளது.
 - அவர்களின் கலைஞர்கள் கட்டிடத்தின் உட்புறத்தை புத்திசாலித்தனமான மொசைக்குகளால் அலங்கரித்தனர்- வண்ணக்

கற்கள், ஓடுகள் மற்றும் வண்ணக் கண்ணாடி ஆகியவை ஒன்றாகப் பொருத்தப்பட்டு படம் அல்லது வடிவமைப்புகளை உருவாக்குகின்றன.

- பைபிள் கதைகள் மற்றும் வரலாற்று அத்தியாயங்களை சித்தரிப்பதில் சிறந்த திறமை மற்றும் கலைத்திறன் சென்றது. கட்டிடக்கலை மற்றும் கலை தொடர்கிறது:

- ஹாகியா, சோபியா, ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளில் பேரரசரால் கட்டப்பட்ட புகழ்பெற்ற தேவாலயம்

ஐஸ்டீனியன் பைசண்டைன் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு குறிப்பிடத்தக்க உதாரணம்.

- அதன் வெற்று ஆனால் பாரிய வெளிப்புறமானது அதன் பளபளப்பான மற்றும் அற்புதமான உட்புறத்துடன் வேறுபடுகிறது.

- பைசண்டைன் கைவினைஞர்கள் தங்கம், வெள்ளி மற்றும் கண்ணாடி பொருட்களையும் தயாரித்தனர், அவை கலைப் படைப்புகளாக வரிசைப்படுத்தப்படுகின்றன.

பாதுகாப்புமேற்கு ஐரோப்பா:

- பைசண்டைன் பேரரசு அதன் இருப்பிடத்தின் காரணமாக படையெடுப்பாளர்களின் முதல் அடிகளைப் பெற்றது கிழக்கிலிருந்து, குறிப்பாக அரேபியர்கள் மற்றும் துருக்கியர்கள்.

- இந்த படையெடுப்பாளர்களை எதிர்த்து பைசண்டைன் படைகள் மறைமுகமாக மேற்கு ஐரோப்பாவை பாதுகாத்தன பைசண்டைன் கலாச்சாரம்

பைசண்டைன் பேரரசு பல கலாச்சாரங்களை பாதித்தது, முதன்மையாக கிறிஸ்தவ மரபுவழியை வடிவமைப்பதில் அதன் பங்கு காரணமாக. இன்றைய கிழக்கு ஆர்த்தடாக்ஸ் சர்ச் உலகின் இரண்டாவது பெரிய கிறிஸ்தவ தேவாலயமாகும். கிரீஸ், பஸ்கேரியா, ரஷ்யா, செர்பியா மற்றும் பிற நாடுகளின் வரலாறு மற்றும் சமூகங்களுக்கு மரபுவழி மையமாக உள்ளது. பைசண்டைன் கட்டிடக்கலை, குறிப்பாக மத கட்டிடங்களில், எகிப்து முதல் ரஷ்யா

வரை பல்வேறு பகுதிகளில் காணலாம். பைசண்டைன் மறுமலர்ச்சியின் போது - 867 முதல் 1056 வரை - கலை மற்றும் இலக்கியம் செழித்தது. கலைஞர்கள் பண்டைய கிரேக்க மற்றும் ரோமானிய கலைகளிலிருந்து இயற்கையான பாணியையும் சிக்கலான நுட்பங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டனர் மற்றும் அவற்றை கிறிஸ்தவ கருப்பொருள்களுடன் கலந்தனர்.

இந்த காலகட்டத்திலிருந்து பைசண்டைன் கலை இத்தாலிய மறுமலர்ச்சியின் பிற்கால ஓவியர்கள் மீது வலுவான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. 1204 இல் கான்ஸ்டான்டினோபிள் அகற்றப்பட்ட மற்றும் 1453 இல் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, மக்கள் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளிலிருந்து வெளியேறினர். இந்த புலம்பெயர்ந்தவர்களில் இலக்கண வல்லுநர்கள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், இசைக்கலைஞர்கள், வானியலாளர்கள், கட்டிடக் கலைஞர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், தத்துவவாதிகள், விஞ்ஞானிகள், அரசியல்வாதிகள் மற்றும் இறையியலாளர்கள் உட்பட பல பைசண்டைன் அறிஞர்கள் மற்றும் கலைஞர்கள் இருந்தனர்.

கிறிஸ்தவத்தின் எழுச்சி மற்றும் பரவல்:

கிறித்தவத்தின் வரலாறு கிறிஸ்தவ மதம், கிறிஸ்தவமண்டலம் மற்றும் சர்ச் அதன் பல்வேறு பிரிவுகளுடன், 1 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்றுவரை தொடர்புடையது. 1 ஆம் நூற்றாண்டின் ரோமானிய மாகாணமான யூதேயாவில் இயேசுவின் ஊழியத்துடன் கிறிஸ்தவம் தோன்றியது. நற்செய்திகளின்படி, இயேசு ஒரு யூத போதகர் மற்றும் குணப்படுத்துபவர், அவர் கடவுளின் உடனடி ராஜ்யத்தை அறிவித்து சிலுவையில் அறையப்பட்டார். பின்னர் அவர் மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டு கடவுளால் உயர்த்தப்பட்டார் என்றும், கடவுளின் ராஜ்ஜியத்தின் தொடக்கத்தில் விரைவில் திரும்புவார் என்றும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் நம்பினர். இயேசுவின் ஆரம்பகால சீடர்கள் அபோகாலிப்டிக் யூத கிறிஸ்தவர்கள் சேர்த்தல்.

கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் வளர்ந்து வரும் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் உள்ள புறஜாதிகள் யூத மதத்திற்கும் யூத கிறிஸ்தவத்திற்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்தியது. 313 இல், பேரரசர் முதலாம் கான்ஸ்டன்டைன் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டை சட்டப்பூர்வமாக்கும் மிலன் ஆணையை வெளியிட்டார். 380 ஆம் ஆண்டில், தியோடோசியஸ் I இன் கீழ் வெளியிடப்பட்ட தெசலோனிக்காவின் கட்டளையுடன், ரோமானியப் பேரரசு அதிகாரப்பூர்வமாக திரித்துவ கிறிஸ்தவத்தை அதன் மாநில மதமாக ஏற்றுக்கொண்டது, மேலும் ரோமானியப் பேரரசின் மாநில தேவாலயத்தில் கிறிஸ்தவம் தன்னை ஒரு முதன்மையான புறஜாதி மதமாக நிறுவியது. இயேசுவின் மனித மற்றும் தெய்வீக தன்மை பற்றிய கிறிஸ்துவியல் விவாதங்கள் சில நூற்றாண்டுகளாக கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தை உட்கொண்டன, மேலும் இந்த விவாதங்களைத் தீர்க்க ஏழு எக்குமெனிகல் கவுன்சில்கள் அழைக்கப்பட்டன. நைசியாவின் முதல் கவுன்சிலில் (325) ஆரியனிசம் கண்டிக்கப்பட்டது, இது நிசீன் கரீடில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள திரித்துவக் கோட்பாட்டை ஆதரித்தது.

ஆரம்பகால இடைக்காலத்தில், மிஷனரி நடவடிக்கைகள் ஜேர்மன் மக்களிடையே கிறிஸ்தவத்தை மேற்கு நோக்கி பரப்பியது. உயர் இடைக்காலத்தில், கிழக்கு மற்றும் மேற்கு கிறித்துவம் பிரிந்து வளர்ந்தது, இது 1054 இன் கிழக்கு-மேற்கு பிளவுக்கு வழிவகுத்தது. ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை அமைப்பு மற்றும் அதன் நடத்தை பற்றிய வளர்ந்து வரும் விமர்சனங்கள் 16 ஆம் நூற்றாண்டின் புராட்டஸ்டன்ட் இயக்கம் மற்றும் மேற்கு கிறிஸ்தவத்தின் பிளவுக்கு வழிவகுத்தது.

மறுமலர்ச்சி காலத்திலிருந்து, திருச்சபையால் ஈர்க்கப்பட்ட காலனித்துவத்துடன், கிறிஸ்தவம் உலகம் முழுவதும் விரிவடைந்தது. இன்று உலகெங்கிலும் இரண்டு பில்லியனுக்கும் அதிகமான கிறிஸ்தவர்கள் உள்ளனர், மேலும் கிறிஸ்தவம் உலகின் மிகப்பெரிய மதமாக மாறியுள்ளது. கடந்த நூற்றாண்டில், மேற்கில் கிறிஸ்தவத்தின் செல்வாக்கு குறைந்துவிட்டதால், அது சீனா, தென் கொரியா மற்றும்

துணை-சஹாரா ஆப்பிரிக்காவின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் கிழக்கு மற்றும் உலகளாவிய தெற்கில் வேகமாக வளர்ந்துள்ளது.

இஸ்லாத்தின்பரவல்:

இஸ்லாத்தின்வளர்ச்சி:

ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அரேபியாவில் இஸ்லாம் முதன்முதலில் தோன்றியபோது, 150 ஆண்டுகளுக்குள் இந்த இயக்கம் முழு மத்திய கிழக்கிலும், வடக்கு ஆப்பிரிக்கா மற்றும் ஸ்பெயினிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் என்பதற்கான சிறிய அறிகுறியே இல்லை.

610 மற்றும் 632 C.E க்கு இடையில் அரேபியா முழுவதும் மத மற்றும் தார்மீக சீர்திருத்தங்களை பிரசங்கித்த முஹம்மது நபியின் வெளிப்பாடுகள் மற்றும் வேலைகளுடன் இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகால பரவல் நேரடியாக இணைக்கப்பட்டது, இருப்பினும், இயக்கத்தின் தோற்றம் போராட்டத்தால் நிறைந்தது. பலதெய்வ நகரமான மக்காவிலும், அரேபியாவின் மற்ற பகுதிகளிலும் நம்பிக்கையை ஏற்றுக்கொள்வது, புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட உம்மா (விசுவாசிகளின் ஒன்றுகூடிய சமூகம்) மேற்கொண்ட தொடர்ச்சியான இராணுவ பிரச்சாரங்கள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் வன்முறையற்ற யாத்திரைகளுக்குப் பிறகு படிப்படியாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஆரம்பகால முஸ்லீம்கள் மெக்காவின் முக்கிய வர்த்தக மையத்தில் இழிவுபடுத்தப்பட்டனர் மற்றும் அரேபிய தீபகற்பத்தில் உள்ள வடக்கு நகரமான யதரிப்பில் முஹம்மதுவின் தலைமையில் தங்கள் சமூகத்தை கூட்டத் தொடங்கினர்.எட்டாம் நூற்றாண்டில் நபியின் வாரிசுகளின் பல தலைமுறைகள் (கலீஃபாக்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்) மத மற்றும் அரசியல் திட்டங்கள் மூலம் வட ஆப்பிரிக்கா, மத்திய கிழக்கு மற்றும் ஸ்பெயின் வரையிலும் நம்பிக்கையைப் பரப்பினர். இருப்பினும், அதன் பரவலான புவியியல் வெற்றி இருந்தபோதிலும், சுமார் 1000 ஆம் ஆண்டு வரை இஸ்லாம் பெரும்பான்மையான மக்களை வென்ற ஒரு சித்தாந்தத்தை விட நிர்வாக இருப்பை விட அதிகமாக இருந்தது.

பல பகுதிகளில், மதம் மாறியவர்களின் வளர்ச்சி படிப்படியாக இருந்தது. ஒருவேளை (குறைந்தபட்சம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை) முஸ்லீம் வெற்றியாளர்கள் மற்ற நம்பிக்கைகளை மிகவும் சகிப்புத்தன்மையுடன் கருதினர். முழு மக்களையும் மாற்றுவதை விட மூலோபாய புவியியல் இடங்களின் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் இராணுவக் கட்டுப்பாடு மிகவும் முக்கியமானது என்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

பல பேகன் அல்லாத பகுதிகளில், குறிப்பாக யூதர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் புதிதாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட முஸ்லீம் பிரதேசங்களில் வசிக்கும் இடங்களில், கட்டாய இஸ்லாத்திற்கு மதமாற்றம் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. உண்மையில், அவர்கள் பெரும்பாலும் மக்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டனர்.

மூன்று மரபுகளும் தங்கள் புனித நூல்களில் பொதுவான கூறுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டதால், அவர்களின் பாரம்பரியத்தை ஆபிரகாமின் உருவத்தில் மீண்டும் கண்டுபிடித்தனர். மற்ற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் சகித்துக்கொள்ளப்பட்டாலும், அவர்கள் வடிக்கமாக அரசாங்கத்தில் பங்கேற்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை மற்றும் சிறப்பு ஆனால் அதிக வரிகளை செலுத்த வேண்டியதில்லை.

இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகால வளர்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்ட கலாச்சாரங்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகள் மிகவும் வேறுபட்டவை: அரேபியாவின் முன்னர் பல தெய்வீக மக்கள் மட்டுமல்ல, வட ஆபிரிக்காவில் உள்ள காப்டிக் கிறிஸ்தவர்கள், பாலஸ்தீனத்திலும் ஆசியா மைனரிலும் உள்ள கிழக்கு மரபுவழிகள், ஸ்பெயினில் உள்ள ரோமானிய கிறிஸ்தவர்கள், நெஸ்டோரியன் மற்றும் ஆரிய கிறிஸ்தவர்கள்.

புனித பூமி, வட ஆபிரிக்காவில் உள்ள பலதெய்வ பெர்பர் பழங்குடியினர் மற்றும் மத்திய தரைக்கடல் மற்றும் மத்திய கிழக்கு முழுவதும் உள்ள பல்வேறு வகையான யூதர்கள் அனைவரும் முஸ்லிம் கலிபாக்களின் குடிமக்களாக ஆனார்கள். 1000 ஆம் ஆண்டு

வாக்கில் தார்-அல்-இஸ்லாமில் (இஸ்லாமிய பிரதேசத்தில்) ஏறக்குறைய எண்பது சதவீத மக்கள் அல்லாஹ்வின் மீது நம்பிக்கை கொண்டதாக நம்பப்படுகிறது. இது ஏழாம் நூற்றாண்டில் முஹம்மது நபிக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கு வழங்கப்பட்டது புனித குரானின் வழி.

இஸ்லாமியநம்பிக்கையின் கூறுகள்:

சில யூத மற்றும் கிறிஸ்தவ நடைமுறைகளுடன் ஒப்பிடும்போது இஸ்லாம் மதத்தில் பங்கு பெறுவதற்கான தேவைகள் தீவிரமானவை அல்ல. மக்கள் அல்லாஹ்வை (கடவுள்) சார்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள் என்ற முஸ்லீம் இறையியல் கருத்து, ஒரு நாளைக்கு ஐந்து வேளை தொழுகை (ஸலாத்) மற்றும் ரமலான் பருவத்தில் ஒரு மாத கால உண்ணாவிரதம் (ஸவம்) ஆகியவற்றால் வலுப்படுத்தப்பட்டது.

இருப்பினும், மிக முக்கியமான மதச் செயல் எளிமையான நம்பிக்கை, நம்பிக்கையின் நம்பிக்கை அல்லது ஒப்புதல் வாக்குமூலம் (ஷஹாதா), அது அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு கடவுள் அல்ல, மேலும் முஹம்மது நபி அவரது தீர்க்கதரிசி வழங்குவது (ஜகாத்) என்பதும் முஸ்லிம்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஏழைகள் மற்றும் மத நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவாக. இவை அனைத்து மக்களும் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பும் நடைமுறைகள் அல்ல என்றாலும், வெகுமதிக்கான சாத்தியக்கூறுகள் கிறித்துவம் மற்றும் யூத மதத்தில் இருக்கும் சிக்கலான மற்றும் குழப்பமான கோட்பாடுகள் அல்லது சட்டங்கள் நிறைந்ததாக இல்லை.

நபிகள் நாயகத்தின் போதனைகளையும் அல்லாஹ்வின் விருப்பத்தையும் கேள்விக்கு இடமின்றி பின்பற்றுபவர்களுக்கு நித்திய சொர்க்கம் உறுதி செய்யப்பட்டது. காலப்போக்கில், இஸ்லாமிய புனித நூலான குரான் ஒரு பிழையற்ற வேதமாக பார்க்கத் தொடங்கியது, அனைத்து புத்தகங்களுக்கும் தாய், அல்லாஹ்வின் நேரடி வார்த்தை, மனிதர்களுக்கு எப்போதும் தேவைப்படும் இறுதி வெளிப்பாடாக முத்திரையிடப்பட்டது. இஸ்லாமிய சட்டம் தனி மத மற்றும் சிவில்

பகுதிகளுக்கு இடையே பிரிக்கப்படவில்லை. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில், சட்டம் கடவுளின் வேதத்தின் அதிகாரத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, நபிகள் நாயகத்தின் (சுன்னா) நடைமுறைகள் மற்றும் வாசகங்களிலிருந்தும் வந்ததாகக் கருதப்பட்டது, அவை வாய்மொழியாகவும் இறுதியில் ஹதீஸில் எழுதப்பட்டன.

இந்த சட்டத்துடன் வரலாற்று இஸ்லாமிய சமூகங்களின் இஜ்மா அல்லது மரபுகள் சேர்க்கப்பட்டது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தஸுஃபீர் போன்ற பிற்கால படைப்புகள் குரானின் முக்கியமான விளக்கங்களாக மாறி இஸ்லாமிய இறையியலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

வம்சங்கள் மற்றும் மதப் பிரிவுகள்:

ஸ்பெயினில் இஸ்லாமிய இருப்பு முக்கிய முஸ்லீம் வம்சங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியின் ஆரம்ப கட்டத்தில் தோன்றியது. எட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் டமாஸ்கஸில் தொடங்கி பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு வரை ஸ்பெயினில் தொடர்ந்த உமையாத் வம்சத்தின் இருப்பு, வட ஆபிரிக்க கடற்கரை, பாலஸ்தீனம் மற்றும் சிரியாவுடன் முஸ்லீம் ஸ்பெயினை (அல்-அண்டலஸ் அல்லது அண்டலூசியா என அறியப்பட்டது) வணிக ரீதியாக தொடர்பு கொள்ள வைத்தது.

இது செழிப்பான வர்த்தக மையங்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது மற்றும் கலை மற்றும் அறிவுசார் வளர்ச்சியின் காலம். உமையாவின் கீழ், யூத வணிகர்கள் மகிழ்ந்தனர் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் அல்மோராவிட்கள் மற்றும் பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் அல்மொஹாட்கள் வருகையுடன் துன்புறுத்தல்கள் அதிகரித்த போதிலும், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சொந்த கலாச்சாரங்களையும் பழக்கவழக்கங்களையும் இஸ்லாத்தின் விளக்கத்திற்கு கொண்டு வந்தனர். 1000 க்குப் பிறகு இஸ்லாத்தில் பெரிய மதப் பிரிவுகள் தோன்றத் தொடங்கின. முகமது நபிக்குப் பின் யார் கலீஃபாவாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான தேவைகள் குறித்த ஏழாம் நூற்றாண்டு சர்ச்சைகளுக்குச் செல்லும் சுன்னி மற்றும் நிலைப்பாடுகள், இன்றும் இஸ்லாமைப் பிரிக்கின்றன, அவை கருத்தியல்களுடன்

வலுவாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் இஸ்லாம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் மற்றும் உணரப்படும் விதத்தை ஆணையிடும் அரசியல் பிரிவினைகள். பெரும்பான்மையாக இருந்த சுன்னிகள், பெரும்பாலும் ஆசிரியர்கள், அறிஞர்கள், போதகர்கள் மற்றும் அரசு அதிகாரிகளால் வழிநடத்தப்படுவதையே விரும்புகின்றனர். அல்லாஹ்வின் வார்த்தையான நித்தியமான மற்றும் உருவாக்கப்படாத குரானின் விளக்கங்களுக்கு அவர்கள் குழுசேர்ந்தனர், இது கேள்வியின்றி கீழ்ப்படிய வேண்டும், ஆனால் மனிதகுலத்திற்கு முழுமையாக அறிய முடியாத ஒரு அல்லாஹ்வின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினர். இடைக்கால முஸ்லிம்களில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினர், இஸ்லாமிய சட்டம் மற்றும் சித்தாந்தத்தின் கடுமையான மற்றும் இன்னும் நேரடியான விளக்கங்களை நோக்கி இடம்பெயர்ந்தனர், மேலும் அதிக கவர்ச்சியான மதத் தலைமையை நம்பியிருந்தனர்.

எட்டு மற்றும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஒரு துறவற இயக்கமாகத் தொடங்கிய சூஃபிசம் என்று அழைக்கப்படும் இஸ்லாத்தின் மாயப் பிரிவு, இஸ்லாமிய மத வாழ்வின் முறைப்படுத்தப்பட்ட பொறிகளை நிராகரித்து, அல்லாஹ்வுடனான தங்கள் உறவைப் பற்றி மேலும் உள்நோக்கிய மற்றும் தனிப்பட்ட வெளிப்பாடுகளைத் தேடும் நபர்களிடையே பிரபலமடைந்தது.

சட்டம் மற்றும் தத்துவம்

தனிமனிதர்கள் அல்லாஹ்விடம் நேரடியாகப் பொறுப்புக் கூற வேண்டியவர்களாகக் கருதப்படுவதாலும், ஆன்மீக இடைத்தரகர்கள் தேவைப்படாததாலும், இஸ்லாத்தில் சடங்கு சக்திகளைக் கொண்ட பாதிரியார்கள் இல்லை. எந்தவொரு பக்தியுள்ள முஸ்லிமும் தொழுகை நடத்த முடியும், அதனால் அல்லாஹ்வின் பார்வையில் அனைவரும் சமமாக கருதப்பட்டனர். இருப்பினும், சில வம்சங்கள் ஒரு மஹதி (அதாவது, தெய்வீக வழிநடத்தப்பட்ட மீட்பர் அல்லது மேசியா) என்ற கருத்துக்கு குழுசேர்ந்தன, அவர் பூமிக்கு நீதியையும் நீதியையும்

கொண்டு வர முடியும், அல்லாஹ்வின் உண்மையான மற்றும் சரியான செய்தியை மீட்டெடுக்க முடியும், ஒருவர் அவருடைய வழியைப் பின்பற்றினால் மட்டுமே.

அரேபியா, பெர்சியா, வட ஆபிரிக்கா, ஸ்பெயின் மற்றும் ஆசியா மைனரின் அரசியல் கட்டுப்பாட்டிற்காக பல்வேறு வம்சங்கள் ஒருவருக்கொருவர் போட்டியிடத் தொடங்கியதால், மதச் சட்டங்களைக் கடைப்பிடிப்பது மிகவும் முக்கியமானது. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், முஸ்லீம் பள்ளிகள் முஸ்லீம் சட்டத்தின் வேர்களை ஆராய்வதற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டன. இந்த செயல்முறை இஜ்திஹாத் என்று அழைக்கப்பட்டது, அதாவது கடுமையான பரிசோதனை. முஸ்லீம் நடைமுறைக்கான விதிமுறைகளை நிறுவும் மதஹபுகள் எனப்படும் சுன்னி மத சட்டப் பள்ளிகள் தோன்றத் தொடங்கின. டமாஸ்கஸ், மதீனா, பாக்தாத் மற்றும் அல்-அண்டலஸ் ஆகிய முக்கிய மையங்களில் நான்கு தனித்துவமான பள்ளிகள் உருவாக்கப்பட்டன.

கற்றல் மையங்கள் மற்றும் முறைப்படுத்தப்பட்ட கல்வியின் வளர்ச்சி மற்றும் கணிதம், வானியல் மற்றும் தத்துவம் ஆகியவற்றில் ஆர்வம் இஸ்லாத்தில் பிளவுகளை உருவாக்கி, ஏராளமான இறையியல் விவாதங்களுக்கு வழிவகுத்தது. கிறிஸ்தவ அறிஞர்களைப் போலல்லாமல், இடைக்கால முஸ்லீம்களுக்கான அறிவு அமைப்பு தனித்தனி மத மற்றும் மதம் அல்லாத பிரிவுகளை எடுத்துக் கொண்டது. இருப்பினும், கிறிஸ்தவ அறிஞர்களைப் போலவே, பாக்தாத்தில் அல்-கசாலி (பி. 1058), ஸ்பெயினில் அவெரோஸ் (1126-1198) மற்றும் பெர்சியாவில் அவிசென்னா (980-1037) போன்ற முக்கிய முஸ்லீம் தத்துவவாதிகள் இருந்தனர்.

நம்பிக்கை மற்றும் மனித பகுத்தறிவு

முஸ்லீம் சிந்தனையாளர்களின் பல முன்னேற்றங்கள் கிறிஸ்தவ மேற்கில் உள்ள தத்துவவாதிகள் மீது முக்கிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. கிரேக்க தத்துவஞானி அரிஸ்டாட்டிலின் படைப்புகளின்

அடிப்படையில், இயற்கை மற்றும் மனோதத்துவ உண்மைகளின் இஸ்லாமிய ஆய்வு பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்தையும் அல்லாஹ்வுடன் இணைக்க முயற்சித்தது.

கிறித்தவத்துடன் மோதல்கள்:

புனித பூமியின் மீதான முஸ்லீம் கட்டுப்பாட்டின் முதல் பல நூற்றாண்டுகளில், கிறிஸ்தவ யாத்ரீகர்கள் புனித தலங்களை ஒப்பீட்டளவில் சுதந்திரத்துடன் பார்வையிட முடிந்தது. அவர்களின் தரைவழி பாதை பொதுவாக தென்கிழக்கு ஐரோப்பா முழுவதும், ஹங்கேரிய பிரதேசம், கிரீஸ், அனடோலியா (துருக்கி) மற்றும் சிரியா வழியாக அவர்களை அழைத்துச் சென்றது. கடலில் பயணம் செய்தவர்கள் எகிப்து அல்லது நேரடியாக பாலஸ்தீனத்தில் தரையிறங்கினர். பைசண்டைன் (கிழக்கு கிறிஸ்தவ) பேரரசின் எல்லையில் முஸ்லீம் இருப்பு அச்சுறுத்தல் மற்றும் புனித பூமியின் மீதான பைசண்டைன் கட்டுப்பாட்டை இழந்தது ஆகியவை சிலுவைப்போர்களைத் தொடங்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு சாக்குப்போக்காக அமைந்தன, அவை மத சித்தாந்த வேறுபாடுகள் காரணமாக இருந்தன (போப்).

அர்பன் II முதல் சிலுவைப் போரை கடவுளின் விருப்பமாக வகைப்படுத்தினார்), ஆனால் இஸ்லாத்தை ஒழிப்பதற்கான விருப்பத்தால் முழுமையாக இயக்கப்படவில்லை. புனித பூமியின் மீதான கிறிஸ்தவப் படையெடுப்புகளின் ஆரம்ப வெற்றிகளுக்குக் காரணமான காரணி, பல்வேறு முஸ்லீம் வம்சங்களுக்கிடையில் உள்ள உள் கோளாறு ஆகும், அவற்றில் பல பகுதிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் விளிம்பில் இருந்தன.என்ற கருத்து ஐரோப்பிய மனநிலையில் இருந்து உருவான ஒன்று என்பதால், முஸ்லிம்கள் புனித பூமிக்கான போர்களைப் பற்றி தங்கள் வரலாற்றை கிறிஸ்தவர்களைப் போல எழுதவில்லை.

இந்த மோதல்கள் ஒரு படையெடுக்கும் எதிரியுடனான வேறு எந்தப் போர்களாகவும் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ காணப்படுகின்றன. ஜிஹாத், சிறந்து விளங்க போராடுவது அல்லது

போராடுவது (அல்லது இஸ்லாம் தழைத்தோங்கக்கூடிய ஒரு இலட்சிய சமுதாயத்திற்காக பாடுபடுவது) என்ற எண்ணம் கிட்டத்தட்ட முஸ்லீம் சிந்தனையின் தொடக்கத்திலிருந்தே உள்ளது, ஆனால் ஆன்மீகம் மற்றும் கூட்டு என உடல்ரீதியான போரின் அடிப்படையில் அல்ல. அனைத்து முஸ்லிம்களிடமும் எதிர்பார்க்கப்படும் கடமை. தனக்குள்ளேயே இருக்கும் போராட்டம் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. இது கடவுளுக்கான பாதையில் உடல் போராட்டங்களின் யோசனையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

பணி முயற்சி, நல்ல பணிகள், மகூதிகள் கட்டுதல், நம்பிக்கையின் எதிரிகளை உடல் ரீதியாக முறியடித்தல் போன்ற கருத்துக்கள் போன்றவற்றுடன் இணைக்கப்பட்ட முயற்சிகள் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை முஸ்லீம் இறையியல் மற்றும் சித்தாந்தத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதாக மாறவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, இஸ்லாமிய உலகில் நம்பிக்கையைப் பரப்பும் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள், தார் அல்-ஹர்பில் (வெற்றி அல்லது விரிவாக்கத்தின் உறைவிடம்) நடந்துகொண்டிருக்கும் மிஷனரி நடவடிக்கைகளுடன் இணைக்கப்பட்டனர். அதன் ஆரம்பகால வரலாறு முழுவதும், இஸ்லாம் பெரிய அளவிலான இராணுவ வெற்றியை மேற்கொண்டது, ஆனால் குறிப்பாக புனிதப் போருடன் இணைக்கப்பட்ட ஜிஹாத் என்ற சொல், கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பதில் அளிக்கும் வகையில், இரண்டாம் சிலுவைப் போரின் போது (1146-1148) தோன்றத் தொடங்கியது இராணுவ அச்சுறுத்தல்கள்.

புனித ரோமானியப்பேரரசு:

புனித ரோமானியப் பேரரசு, பெரும்பாலும் அதிகாரப்பூர்வமற்ற முறையில் ஜெர்மன் தேசத்தின் புனித ரோமானியப் பேரரசு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது, இது மேற்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பாவில் உள்ள பல இனப் பகுதிகளின் வளாகமாகும், இது ஆரம்பகால இடைக்காலத்தில் வளர்ந்தது மற்றும் நெப்போலியன் போர்களின் போது 1806 இல் அது கலைக்கப்படும் வரை தொடர்ந்தது. 962 க்குப் பிறகு பேரரசின் மிகப்பெரிய பகுதி ஜெர்மனி இராச்சியம் ஆகும், இருப்பினும்

இது அண்டை நாடான போஹேமியா மற்றும் இத்தாலி இராச்சியம் மற்றும் பல பிற பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியது, மேலும் பர்கண்டி இராச்சியம் சேர்க்கப்பட்டது.

இருப்பினும், 15 ஆம் நூற்றாண்டில் பேரரசு மூன்று பெரிய தொகுதிகள் - இத்தாலி, ஜெர்மனி மற்றும் பர்கண்டி - நடைமுறையில் கோட்பாட்டில் இருந்தபோது, இந்தத் தொகுதிகளுக்கு இடையிலான இணைப்புகள் மிகவும் ஆதாரமற்றதாகிவிட்டன, ஜெர்மனி இராச்சியம் மட்டுமே இருந்தது, கிட்டத்தட்ட அனைத்து இத்தாலிய பிரதேசங்களும் உதாரணமாக, பேரரசுடன் தொடர்பில்லாத, குறுகிய-வரையறுக்கப்பட்ட ஹப்ஸ்பர்க் வம்ச பரம்பரையின் ஒரு பகுதியாக மாறிவிட்டது. பேரரசின் வெளிப்புற எல்லைகள் வெஸ்ட்பாலியாவின் அமைதியிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மாறவில்லை - இது சுவிட்சர்லாந்து மற்றும் வடக்கு நெதர்லாந்து மற்றும் அல்சேஸ் மீதான பிரெஞ்சு பாதுகாப்பை விலக்குவதை ஒப்புக் கொண்டது - பேரரசின் கலைப்பு வரை.

அதற்குள், அது பெரும்பாலும் ஜெர்மன் மொழி பேசும் பிரதேசங்களையும், போஹேமியா இராச்சியத்தையும் மட்டுமே கொண்டிருந்தது. 1815 இல் நெப்போலியன் போர்களின் முடிவில், புனித ரோமானியப் பேரரசின் பெரும்பகுதி ஜெர்மன் கூட்டமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டது. 25 டிசம்பர் 800 இல், போப் லியோ III, 476 இல் முந்தைய பண்டைய மேற்கு ரோமானியப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, மேற்கு ஐரோப்பாவில் பட்டத்தை புதுப்பித்து, பிராங்கிஷ் மன்னர் சார்லமேனை பேரரசராக முடிசூட்டினார். கரோலிங்கியன் குடும்பத்தில் 888 மற்றும் 896 முதல் 899 வரை தலைப்பு தொடர்ந்தது, அதன் பிறகு 924 இல் கடைசி இத்தாலிய உரிமையாளரான பெரெங்கர் I இறக்கும் வரை தொடர்ச்சியான உள்நாட்டுப் போர்களில் இத்தாலியின் ஆட்சியாளர்களால் போட்டியிட்டது.

962 இல் ஓட்டோ I பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்டபோது மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றார், சார்லமேனின் வாரிசாக தன்னை வடிவமைத்துக்கொண்டு எட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக பேரரசின் தொடர்ச்சியான இருப்பைத் தொடங்கினார்.

சில வரலாற்றாசிரியர்கள் சார்லமேனின் முடிசூட்டு விழாவை பேரரசின் தோற்றம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர், மற்றவர்கள் ஓட்டோ I இன் முடிசூட்டு விழாவை அதன் தொடக்கமாக விரும்புகிறார்கள். எவ்வாறாயினும், சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கும் நிறுவனங்கள் மற்றும் கொள்கைகளின் பரிணாம வளர்ச்சியுடன், ஏகாதிபத்திய தலைப்பு மற்றும் பாத்திரத்தின் படிப்படியான அனுமானத்தை விவரிக்கும் வகையில், அறிஞர்கள் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

புனித ரோமானியப் பேரரசு என்ற சரியான சொல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பயன்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் மொழிபெயர்ப்பு இம்பீரியாவின் கருத்து, அவர் - இறையாண்மை ஆட்சியாளர் - ரோமின் பண்டைய பேரரசர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட உச்ச அதிகாரத்தை வைத்திருந்தார் என்ற கருத்து, பேரரசின் கௌரவத்திற்கு அடிப்படையானது. புனித ரோமானிய பேரரசின் அலுவலகம் பாரம்பரியமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக இருந்தது, இருப்பினும் அடிக்கடி வம்சங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. பெரும்பாலும் ஜேர்மன் இளவரசர்-தேர்தாளர்கள், பேரரசின் மிக உயர்ந்த பதவியில் இருந்த பிரபுக்கள், பொதுவாக ரோமானியர்களின் ராஜாவாகத் தங்கள் சகாக்களில் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர், பின்னர் அவர் போப்பால் பேரரசராக முடிசூட்டப்படுவார்; போப்பாண்டவர் முடிசூட்டு விழாவின் பாரம்பரியம் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் நிறுத்தப்பட்டது.

பிரான்சில் மேற்குப் பகுதியில் உருவான அரசியல் ஒருங்கிணைப்பின் அளவைப் பேரரசு ஒருபோதும் அடையவில்லை, மாறாக நூற்றுக்கணக்கான துணை அலகுகளைக் கொண்ட ஒரு பரவலாக்கப்பட்ட, வரையறுக்கப்பட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

முடியாட்சியாக பரிணமித்தது: ராஜ்ஜியங்கள், அதிபர்கள், டச்சிகள், மாவட்டங்கள், இளவரசர்-பிஷ்பரிக்ஸ், இலவச ஏகாதிபத்திய நகரங்கள். மற்றும் பிற களங்கள். பேரரசின் அதிகாரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் பேரரசின் பல்வேறு இளவரசர்கள், பிரபுக்கள், பிஷ்புகள் மற்றும் நகரங்கள் பேரரசருக்கு தங்கள் விசுவாசத்திற்கு கடன்பட்ட அடிமைகளாக இருந்தபோதிலும், அவர்கள் தங்கள் பிராந்தியங்களுக்குள் நடைமுறை சுதந்திரத்தை வழங்கிய சலுகைகளின் அளவையும் கொண்டிருந்தனர். பேரரசர் I நெப்போலியன் 1806 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 6 ஆம் தேதி பேரரசர் I நெப்போலியன் உருவாக்கியதைத் தொடர்ந்து பேரரசர் பேரரசை கலைத்தார்.

அலகு II

பிரான்சின் கேப்டியன் அரசர்களுக்கு: பிராங்கிஷ் இராச்சியம்
க்ளோவிஸ் 1 (481-511) :

பூமியின் மேற்பரப்பில் கொந்தளிப்பு மற்றும் போரின் நேரங்கள் துல்லியமாக கடிகார வேலைகளுடன் நடந்து வருகின்றன. ஒரே பிரதேசம், மதம் மற்றும் இனத்தைச் சேர்ந்த ஆண்கள் இழிவான வேறுபாடுகளால் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டு தங்கள் சொந்தங்களை அழித்துள்ளனர். இது இருந்தபோதிலும், வரலாற்றில் ஒரு சில ராஜாக்கள் மற்றும் ராணிகள் அத்தகைய மக்களை ஒன்றிணைத்து, பல தசாப்தங்களாக அல்லது பல நூற்றாண்டுகளாக நீடித்த ராஜ்யங்களை உருவாக்கி, மன்னர்களை விட மேலான பீடத்தில் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். ஃபிராங்க்ஸின் மெரோவிங்கியன் வம்சத்தில் பிறந்த அத்தகைய ஒரு ராஜா, வீரம் மற்றும் போர்வீரன் போன்ற பாணியில் அத்தகைய மகத்துவத்திற்காக விதிக்கப்பட்டார்.

அவர் ஃபிராங்க்ஸின் முதல் அரசரான க்ளோவிஸ் I ஆவார். அவரது வாழ்க்கையின் அறிமுகம் இங்கே. "நீண்ட கூந்தல் கொண்டவர்கள்" என்று அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் ஃபிராங்க்ஸ், தங்களுக்குள் பிளவுபட்ட மக்கள். ஜெர்மானிய பழங்குடி சிறிய குடும்ப குலங்களால் ஆனது, அவர்கள் மேலாதிக்கம் மற்றும் அதிகாரத்திற்காக போராடினர். ஒரு சிறந்த வீரனாக இருந்து எதிரிகளை நசுக்கினால் மட்டுமே ஒற்றுமையை அடைய முடியும் என்பதை அதிகாரம் தேடுபவர்களுக்கு தெரியும். க்ளோவிஸ் ஒரு சிறந்த பிராங்கிஷ் போர்வீரன்-ராஜாவுக்கு பிறந்தார், மெரோவிங்கியன் குடும்பத்தின் தலைவர். அவரது தந்தை அவருக்கு க்ளோடோவெச் (அல்லது க்ளோவிஸ்) என்று பெயரிட முடிவு செய்தார், அதாவது " புகழ் பெற்ற போராளி" என்று பொருள்படும், அது எதிர்காலத்தை முன்னறிவித்தது. க்ளோவிஸ் வளர்ந்தவுடன், போர் மற்றும் பிராங்கிஷ் கலாச்சாரத்தை கற்றுக்கொள்வதில் பல போர்வீரர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் அவருக்கு

உதவினார்கள். க்ளோவிஸின் ஆரம்பகால குழந்தைப் பருவம் நெருங்கிய நண்பர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுவதும், சுற்றித் திரிவதுமாக இருந்தது. அவரது குலத்தின் மக்கள் மற்றும் நட்புடன் தங்கள் இளம் இளவரசனை நேசித்தார்கள் மற்றும் ஏற்கனவே அவரை வருங்கால ராஜா என்று பாராட்டினர். க்ளோவிஸுக்கு 4 வயதாக இருந்தபோது, விசிகோத்களுக்கு எதிராக மீண்டும் ரோமானியர்களுக்கு உதவுவதற்காக அவரது தந்தை வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். இந்த நேரத்தில், க்ளோவிஸ் ஒரு ஃபிராங்கிஷ் போர்வீரனாக வளர்ந்தார்.

ஃபிராங்க்ஸின் முதன்மையான ஆயுதங்களான வாள், கோடாரி மற்றும் ஈட்டி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தும் கலையை க்ளோவிஸ் கற்றுக்கொண்டு தேர்ச்சி பெற்றார். அவர் சண்டையிடுவதில் இயல்பான ஈடுபாட்டைக் காட்டினார் மற்றும் வாத்து தண்ணீருக்குச் செல்வது போல குதிரை சவாரி செய்தார். க்ளோவிஸ் ஃபிராங்க்களில் ஒருவராக திறமையாக வடிவமைக்கப்பட்டார், அவர்கள் கடுமையான போர்வீரர் வழிகளுக்கு பெயர் பெற்றனர். வருடங்கள் செல்லச் செல்ல, க்ளோவிஸ் போருக்குத் தயாராகிவிட்டார்.

அவரது தாயார் வீழ்ச்சியடைந்த ரோமானியப் பேரரசின் மீது ஒரு பிராங்கிஷ் ஆட்சியின் விதைகளை விதைத்தார், க்ளோவிஸ் ஃபிராங்க்ஸின் ஒற்றுமைக்காக ஏங்கினார் மற்றும் ஐரோப்பாவின் அதிகாரங்களை ஆட்சி செய்தார். இந்த கனவு எதிர்பார்த்ததை விட விரைவாக வந்தது, ரோம் நகரத்தை தாக்குதலில் இருந்து பாதுகாக்கும் ரோமானியர்களுடன் அவரது தந்தை இறக்கும் போது. க்ளோவிஸ் பேரழிவிற்கு ஆளானார், மேலும் அவரது தந்தையின் இழப்பு ரோமானியர்கள் மீது குற்றம் சாட்டினார். அவர் தனது கோபத்தை அரசியல் அதிகாரமாகவும், ரோமானியர்கள் எதை இழக்கிறார்களோ அதை வெல்லும் விருப்பமாகவும் மாற்றினார். கி.பி 481 இல், மே மாதத்தின் ஒரு பிரகாசமான காலையில், க்ளோவிஸ் தனது தந்தையின் இடத்தில், மெரோவிங்கியன் ஃபிராங்க்ஸின் மன்னராக முடிசூட்டப்பட்டார். அவருக்கு 15 வயது. இந்தச் செய்தி நாடு முழுவதும் பரவியது.

ரோமானியர்கள் இதை மற்றொரு மென்மையான கூட்டணித் திட்டமாகப் பார்த்தனர், மேலும் கோல்ஸ், பிற பிராங்கிஷ் குலங்கள் மற்றும் கோத்ஸ் இதை மெரோவிங்கியன் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தை பலவீனப்படுத்துவதாக எடுத்துக் கொண்டனர். ஆனால் அவர்கள் மிகவும் தவறாகப் புரிந்து கொண்டார்கள்; க்ளோவிஸ் I, பிரபலமான மன்னரும், மெரோவிங்கியர்களின் " புகழ் பெற்ற போராளியும்" தயாராக இருந்தார். அவர் புத்திசாலி மற்றும் தந்திரமானவர், தனது எதிரிகளை ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போராடினார் மற்றும் புறக்கணிக்கப்பட்ட குலங்களுடன் மூலோபாய ரீதியாக தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். அவர் முன்னணியில் இருந்து போராடினார், போட்டி குலத்தின் அதிகார மையங்களை விரைவாக கைப்பற்றி, வளர்ந்து வரும் தனது ராஜ்யத்தில் அவர்களை கட்டாயப்படுத்தினார்.

க்ளோவிஸ் மிகவும் ஆக்ரோஷமானவர் மற்றும் அவரது அரசியல் போட்டியாளர்கள் மற்றும் இராணுவ எதிரிகள் அவரைத் தாக்க அனுமதிக்கவில்லை, அவர்கள் தங்கள் சொந்த தாக்குதல்களைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு எப்போதும் தாக்குதலை மேற்கொண்டார்.

வெறும் 3 ஆண்டுகளில், க்ளோவிஸ் முழு ஃபிராங்கிஷ் பழங்குடியினரையும் தனது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தார்; கடுமையான போர் தந்திரங்கள் மற்றும் வியூகத்துடன். ஃபிராங்கிஷ் அனைவரையும் ஒன்றாக இணைத்ததன் மூலம், அவரது அடுத்த நடவடிக்கை ரோமையே தாக்குவதாகும், அவர் தனது சொந்த இராணுவ நோக்கங்களுக்காக தனது தந்தையை கையாண்டார், இது இறுதியில் அவரது தந்தையின் மரணத்திற்கு வழிவகுத்தது. க்ளோவிஸ் வலிமைமிக்க மேற்கு ரோமானியப் பேரரசை வீழ்த்த இந்தப் போரில் தனது கணக்கிடப்பட்ட மற்றும் மூலோபாய பக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார். அவர் ஒரு ஒற்றை எண்ணம் கொண்ட போர்வீரராக இருந்தார், அவர் சிறிய விருப்பங்களில் திருப்தி அடைவதை விட இறுதி இலக்கை இலக்காகக் கொண்டிருந்தார்.

ஃபிராங்கிஷ் அவருக்குக் கீழ் கடுமையாகப் போரிட்டனர், ரோமானியப் பேரரசு ஃபிராங்கிஷிடம் வீழ்ந்தது. போரில் வெற்றி பெற்ற பின்னர்,

க்ளோவிஸ் இப்போது பழைய ரோமானியப் பேரரசின் பெரும்பாலான கவுல் மற்றும் வடக்குப் பகுதிகளின் மறுக்கமுடியாத சாம்பியனாக இருந்தார். சில ஃபிராங்க்ஸ் க்ளோவிஸ் மிகவும் வலுவாகிவிட்டதாக அஞ்சி அவருக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய முடிவு செய்தார்.

இருப்பினும், உள்ளூர் தலைவர்களின் கிளர்ச்சி விரைவில் அடக்கப்பட்டது. கிளர்ச்சியாளர் ஃபிராங்க்ஸுக்கு க்ளோவிஸின் வலிமையான பதில் அவரது கூட்டாளிகள் மற்றும் எதிரிகள் இருவருக்கும் ஒரு வலுவான செய்தியை அனுப்பியது; க்ளோவிஸ் இங்கே தங்கியிருந்தார். அலெமன்னி என்று அழைக்கப்படும் ஜெர்மானிய பழங்குடியினருக்கு எதிரான ஒரு பெரிய போரில், க்ளோவிஸ் I மற்றும் ஃபிராங்க்ஸ் பெரும் சிரமத்தை எதிர்கொண்டனர். அலெமன்னிகள் கெரில்லா போர்முறையை அதிகம் நம்பியிருந்தனர், இது க்ளோவிஸின் கனரக குதிரைப்படையை துன்புறுத்தியது. கவுலின் தென்மேற்கில் உள்ள இந்த உள்ளூர் பழங்குடியினரால் ஃபிராங்க்ஸ் தோற்கடிக்கப்படுவது போல் தோன்றியது. உதவிக்காக க்ளோவிஸ் தனது கடவுள்களிடம் பிரார்த்தனை செய்தார், ஆனால் போரின் காட்சியை எதுவும் மாற்றவில்லை. இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில், க்ளோவிஸ் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறிய தனது மனைவியின் வார்த்தைகளை நினைவு கூர்ந்தார், மேலும் உதவிக்காக கிறிஸ்தவ கடவுளை அழைக்க வேண்டும்.

க்ளோவிஸ் தனது மனைவியின் நம்பிக்கையின்படி செல்ல முடிவு செய்தார், எனவே அவர் கிறிஸ்தவ கடவுளின் உதவியை அழைத்தார், மேலும் இந்த போரில் வெற்றிபெற உதவினால் அவர் ஒரு கிறிஸ்தவராக மாறுவேன் என்று கடவுளிடம் வாக்குறுதி அளித்தார். மறுநாள் காலையில், போர்க் குரல் ஒலித்து, போர் தொடங்கியதும், அலெமன்னிகள் திறந்தவெளியில் நசுக்கப்பட்டு, பிராங்கிஷ் குதிரைப்படையிலிருந்து விலகி ஓடத் தொடங்கினர்.

க்ளோவிஸ் பொறுப்பை வழிநடத்தினார் மற்றும் எதிரி தப்பி ஓடுவதைக் கண்டது கிறித்துவம் மீது அவருக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. அவரது வெற்றியைத் தொடர்ந்து, க்ளோவிஸ் தனது

வாக்குறுதியைக் கடைப்பிடித்து கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாற முடிவு செய்தார். இந்த நடவடிக்கையால் தனக்கு வரப்போகும் அனுகூலங்களையும் யோசித்தார். கிழக்குப் பேரரசு மற்றும் கத்தோலிக்க திருச்சபை அவரை பழைய மேற்கு ரோமானியப் பேரரசின் அரை-ஆட்சியாளராக திறந்த மனதுடன் ஏற்றுக்கொள்வது ஒரு முக்கிய பிளஸ் பாயிண்ட். கி.பி 498 இல், க்ளோவிஸ் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறினார், டிசம்பர் 25 அன்று ரீம்ஸ் கதீட்ரல் இடத்திற்கு அருகிலுள்ள ஒரு உள்ளூர் அபேக்கு அருகில் உள்ள ஒரு சிறிய தேவாலயத்தில் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்.

அதே நிகழ்வில், அவரது சுமார் 3000 வீரர்களும் ஞானஸ்நானம் பெற்றனர். க்ளோவிஸின் மதமாற்றத்திற்குப் பிறகு, பெரும்பாலான பிராங்கிஷ் ஜெனரல்கள் க்ளோவிஸை வெறுக்கத் தொடங்கினர், இருப்பினும் அவர்கள் போர்க்களத்தில் தங்கள் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தவில்லை. உண்மையில், அவர்கள் போரில் அவருக்கு விசுவாசமாக இருந்தார்கள், ஏனென்றால் அவர் அவர்களை ஒரே ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்து உண்மையான பிராங்கிஷ் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். இந்த கையகப்படுத்துதலுக்குப் பிறகு, க்ளோவிஸ் தனது ராஜ்யத்தை ஒழுங்கமைக்கத் தொடங்கினார், அதற்காக அவர் முதல் பிராங்க் சட்டத்தை ஒரு ராஜாவாக வெளியிட்டார், அதில் பல்வேறு குற்றங்கள் மற்றும் குற்றவாளிகளுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய தண்டனைகள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. இந்த நடவடிக்கைகள் க்ளோவிஸை பிராங்கிஷ் வரலாற்றில் சட்டம் மற்றும் கிறிஸ்தவத்தின் குறியீடுகளின்படி ஆட்சி செய்த முதல் மன்னர்களில் ஒருவராக ஆக்கியது. இருப்பினும், க்ளோவிஸ் உண்மையில் கிறிஸ்தவத்தின் போதனைகளை உள்ளடக்கியதாக இல்லை. மதம் மாறிய பிறகும் ஒற்றுமை என்ற பெயரில் கொலை, சதி, சித்திரவதை செய்து அழித்தொழித்து வந்தார்.

க்ளோவிஸின் மரணம், காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்ததால், முழு பிராங்கிஷ் ராஜ்யமும் வருத்தப்பட்டது. அவர் ரோமானியர்களை

வெற்றிகரமாக தோற்கடித்து ஐரோப்பாவை பிராங்கிஷ் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தார்.

அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, ரைம்ஸ், ஆர்லியன்ஸ், பாரிஸ் மற்றும் சொய்சன்ஸ் ஆகிய பகுதிகள் க்ளோவிஸின் மகன்களிடையே பிரிக்கப்பட்டு, ஃபிராங்கிஷ் இராச்சியத்தின் புதிய அரசியல் பிரிவுகளாக மாறியது. ஃபிராங்கிஷ் தேசத்தை ஒன்றிணைப்பதில் அவரது இணையற்ற பங்களிப்பிற்காக க்ளோவிஸ் இன்றும் நினைவுகூரப்படுகிறார். அவர் வலுவாகவும் தனித்தனியாகவும் ஃபிராங்கிஷின் போரிடும் பழங்குடியினரை ஒன்றிணைத்து ஒரு தேசத்தை பொறித்தார். இது கவுலின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் உள்ள மக்கள் மீது பிராங்கிஷ் செல்வாக்கை நிறுவியது, இது வேறு எந்த பிராந்திய அரசரும் ஒப்பிட முடியாது. அவர் கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு மாறியது அவரை போப்பாண்டவரின் (கத்தோலிக்க சர்ச்) கூட்டாளியாகவும் பாதுகாவலராகவும் ஆக்கியது.

பிரான்சின் 18 மன்னர்கள் க்ளோவிஸ் என்ற பெயரின் பிற்கால பிரெஞ்சு வடிவமான லூயிஸ் என்ற பெயரைப் பெற்றதால், க்ளோவிஸ் பிரான்சில் அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு மிகவும் அரச முறையில் நினைவுகூரப்பட்டார். க்ளோவிஸ் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாறியது ஒரு மனிதனுடையது, அவருடைய ராஜ்ஜியம் அல்ல, ஆனால் இது பிராங்கிஷ் வரலாற்றில் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

க்ளோவிஸால் உருவாக்கப்பட்ட மெரோவிங்கியன் வம்சம் பிரான்சை இன்னும் 200 ஆண்டுகள் அதன் வீழ்ச்சி வரை ஆண்டது மற்றும் இன்று நாம் அறிந்த பிரெஞ்சு கலாச்சாரத்தின் விதைகளை விதைத்தது. க்ளோவிஸின் சாதனைகள் ஃபிராங்கிஷ் பேரரசின் அடித்தளத்தை தோண்டி, மற்றொரு பெரிய மன்னரான சார்லமேனுக்கு மேடை அமைத்து, புனித ரோமானியப் பேரரசின் மாபெரும் நாகரிகத்தை நிறுவுவதற்கான வழியைத் தயாரித்தது.

சார்லஸ் மார்டெல் (719-1814) :

சார்லஸ் மார்டெல் 688 இல் பிறந்தார், Quierzy-sur-Oise, 715 முதல் 741 வரை ஆஸ்திரேசியாவின் அரண்மனையின் மேயர். அவர் மீண்டும் ஒன்றிணைத்து முழு ஃபிராங்கிஷ் சாம்ராஜ்யத்தையும் ஆட்சி செய்தார் மற்றும் 732 இல் Poitiers இல் ஒரு கணிசமான முஸ்லீம் சோதனைக்கு முழுவை தோற்கடித்தார். அவரது பெயர், மார்டெல் என்பது "தி. சுத்தி".

ஆரம்பகால வாழ்க்கை:

சார்லஸ் ஆஸ்திரேசியாவின் அரண்மனையின் மேயரான ஹெர்ஸ்டலின் பிப்பின் II இன் முறைகேடான மகன். இந்த காலகட்டத்தில் பிராங்கிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் மெரிங்கிஜியன் மன்னர்கள் பெயருக்கு மட்டுமே ஆட்சியாளர்களாக இருந்தனர். ஃபிராங்கிஷ் இராச்சியத்தின் கிழக்குப் பகுதியான ஆஸ்ட்ரேசியா மற்றும் அதன் மேற்குப் பகுதியான நியூஸ்ட்ரியாவை ஆட்சி செய்த அரண்மனையின் மேயர் மீது ஆட்சியின் சுமை இருந்தது. 687 இல் பிப்பின் மூலம் அதன் வெற்றி மற்றும் இணைத்தலை நியூஸ்ட்ரியா கடுமையாக எதிர்த்தது, அவர் ராஜாவின் பெயரில் செயல்பட்டு, ஃபிராங்கிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை மறுசீரமைத்து மீண்டும் ஒன்றிணைத்தார்.

714 இல் பிப்பினின் ஒரேயொரு சட்டபூர்வமான மகன் படுகொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சில மாதங்களுக்குப் பிறகு பிப்பினின் மரணம் ஏற்பட்டது. பிப்பின் மூன்று பேரன்களை வாரிசாக விட்டுவிட்டார், அவர்கள் வயது வரும் வரை, ப்ளெக்ட்ரூட், பிப்பினின் விதவை அதிகாரத்தை வகிக்க வேண்டும், ஒரு முறைகேடான மகனாக, சார்லஸ் மார்டெல் உயிலில் முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டார். ஆனால் அவர் இளமையாகவும், வலிமையாகவும், உறுதியானவராகவும் இருந்தார், மேலும் பிராங்கிஷ் ராஜ்யத்தில் அதிகாரத்திற்கான தீவிரப் போராட்டம் உடனடியாக வெடித்தது.

அரண்மனைமேயர்:

சார்லஸ் மற்றும் ப்ளெக்ட்ரூட் இருவரும் பிராங்கிஷ் இராச்சியம் முழுவதும் கிளர்ச்சியை எதிர்கொண்டனர், அப்போது பிப்பினின் விருப்பம் அறியப்பட்டது. மன்னர், சில்பெரிக் II, நியூஸ்ட்ரியாவின் இடத்தின் மேயரான ரேஜென்ஃப்ரிட்டின் அதிகாரத்தில் இருந்தார், அவர் சார்லஸை ஒழிப்பதற்காக ஹாலந்தில் உள்ள ஃப்ரிஷியன்களுடன் இணைந்து கொண்டார். ப்ளெக்ட்ரூட் சார்லஸை சிறையில் அடைத்து, அவரது பேரக்குழந்தைகளின் பெயரில் ஆட்சி செய்ய முயன்றார். சார்லஸ் தப்பித்து, இராணுவத்தைக் கூட்டி, லீஜ் (716) அருகே ஆம்ப்ளேவ் மற்றும் காம்ப்ராய் அருகே வின்சி (717) ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்களில் நியூஸ்ட்ரியர்களை விட்டு வெளியேறினார். அவரது வெற்றி ப்ளெக்ட்ரூட் மற்றும் ஆஸ்திரியர்களின் எதிர்ப்பை பயனற்றதாக்கியது, மேலும் அவர்கள் சமர்ப்பித்தனர்.

719 இல் சார்லஸ் ரேகன்ஃப்ரிட்டை சொய்சன்ஸில் தோற்கடித்து அவரை ஆங்கர்ஸுக்குபின்வாங்கும்படிகட்டாயப்படுத்தினார். அப்போதி ருந்து, சார்லஸ் மட்டுமே ஃபிராங்க்ஸை மேயராக ஆனார்.

ஆஸ்ட்ரேசியாவின் உறுதியுடன், சார்லஸ் இப்போது நியூஸ்ட்ரியாவைத் தாக்கினார், இறுதியாக 724 இல் அதைக் கீழ்ப்படுத்தினார். இது மற்ற இடங்களில் உள்ள விரோதக் கூறுகளை சமாளிக்க சார்லஸை விடுவித்தது. ரேகன்ஃப்ரிட்டின் கூட்டாளியாக இருந்த யூட்ஸ் (ஓடோ) ஆட்சியாளரான அக்விடைனை அவர் தாக்கினார், ஆனால் சார்லஸ் தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதி வரை தெற்கு பிரான்சின் திறமையான கட்டுப்பாட்டைப் பெறவில்லை. அவர் 730 களின் பிற்பகுதியில், ஃப்ரிஷியன்கள், சாக்சன்கள் மற்றும் பவேரியர்களுக்கு எதிராக நீண்ட பிரச்சாரங்களை நடத்தினார். இந்த பயணங்களுக்குப் பிறகும், குறிப்பிட்ட சாக்ஸன்கள் வாய்ப்பு கிடைத்த போதெல்லாம் சார்லஸின் பிரதேசத்தில் தொடர்ந்து சோதனை நடத்தினார். அதிகாரத்தின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் சுற்றுப்பயணங்களின் போர்:

சார்லஸ் தனது இராணுவத்தின் அடித்தளமாக பணியாற்ற ஆயுதமேந்திய சுதந்திரமானவர்களை பெரிதும் நம்பியிருந்தார், ஆனால் அதிகரித்துவரும் தாக்குதல் நடவடிக்கைகளின் வேகம், தரையிறங்கிய தொழில்முறை சண்டை வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு வலுவான குதிரைப்படை உறுப்பை தனது இராணுவத்திற்காக உருவாக்க அவரை கட்டாயப்படுத்தியது. பிராங்கிஷ் குதிரை வீரர்களிடையே கிளர்ச்சி இன்னும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. எனவே, சார்லஸின் குதிரையேற்றப் படை, பிற்கால இடைக்காலத்தின் உண்மையான கனரக அதிர்ச்சிக் குதிரைப்படையை ஒத்திருக்காது, ஆனால் ஆயுதங்கள் மற்றும் கவசங்களின் செலவு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. இந்த விலையுயர்ந்த நிறுவனத்திற்கு நிதியளிப்பதற்காக, சமீபத்தில் பர்கண்டியில் பல்வேறு பிஷ்புகளால் கையகப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட சில திருச்சபை நிலங்களை அவர் கையகப்படுத்தினார். இந்த நடவடிக்கை சமகால கண்டனத்தைத் தூண்டவில்லை, பின்னர் சார்லஸின் மகன்களான பிப்பின் மற்றும் கார்லோமனின் கீழ் நிலங்களின் உரிமை முறைப்படுத்தப்பட்டது. நிலங்கள் வழங்கப்பட்ட போர்வீரர்கள் தேவாலயத்தின் உண்மையான உரிமையாளராக இருப்பதன் மூலம் அவற்றை வாழ்நாள் முழுவதும் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

மீண்டும், ரீம்ஸின் ரிகோபர்ட் போன்ற பிஷ்ப்கள் மீது சார்லஸின் தீவிரத்தன்மையில் எந்த சமகால மறுப்பும் காட்டப்படவில்லை, அவர்கள் தங்கள் சொத்துக்களை சரணடைவதில் மனக்கசப்பு அல்லது தாமதமாக இருந்தனர். சார்லஸ், உண்மையில் தேவாலயத்தால் சாதகமாகப் பார்க்கப்பட்டார் மற்றும் மடங்களுக்கு அவரது ஆதரவிற்காக குறிப்பிடப்பட்டார். போப் கிரிகோரி II 722 இல் ரைன்லாந்தில் போனிஃபேஸின் பணிக்கு ஆதரவைப் பெறுவதற்காக சார்லஸுக்கு எழுதினார்.

அப்போதிருந்து, சார்லஸ் தொடர்ந்து போனிஃபேஸை ஆதரித்தார் மற்றும் முறையே அலெமன்னி மற்றும் ஃப்ரிஷியன்களின்

அப்போஸ்தலர்களான பிரமின் மற்றும் வில்லிப்ராட் ஆகியோரின் மிஷனரி முயற்சிகளுக்கு உதவினார்.

720களின் பெரும்பகுதியை வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் பிரச்சாரம் செய்த சார்லஸ், அடுத்த தசாப்தத்தின் பெரும்பகுதியை தனது தெற்கு எல்லையில் ஒரு தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தலை எதிர்த்துப் போராடினார். 711 இல் ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து ஸ்பெயினுக்கு வந்ததிலிருந்து, முஸ்லீம்கள் பிராங்கிஷ் பிரதேசத்தை தாக்கினர். கௌலை அச்சுறுத்தி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பர்கண்டியை அடைந்து ஆட்டோனை பதவி நீக்கம் செய்தார். 732 ஆம் ஆண்டில், கோர்டோபாவின் கவர்னர் அப்துல்-ரஹ்மான் அல்-காஃபிகி, போர்டியாக்ஸில் அணிவகுத்துச் சென்று யூடிசை தோற்கடித்தார். முஸ்லீம் பின்னர் வடக்கே அக்விடைன் வழியாக போய்ட்டியர்ஸ் நகரத்திற்குச் சென்றார். யூட்ஸ் உதவிக்காக சார்லஸிடம் முறையிட்டார், மேலும் டூர்ஸ் போரில் சார்லஸ் குறிப்பிடத்தக்க முஸ்லீம் படையை தோற்கடிக்க முடிந்தது. டூர்ஸ் சில சமயங்களில் ஐரோப்பாவில் முஸ்லிம்களின் விரிவாக்கம் பற்றிய தீர்க்கமான சரிபார்ப்பாக முன்வைக்கப்பட்டாலும், அது உண்மையில் ஃபிராங்க்ஸ் மற்றும் முஸ்லீம் ஸ்பெயினின் படைகளுக்கு இடையே பல தசாப்தங்களாக நீடித்த மோதலில் ஒரு நிச்சயதார்த்தமாக இருந்தது. இந்த வெற்றி சார்லஸின் நற்பெயரையும் அதிகாரத்தையும் குறிப்பாக அக்விடியனில் எரித்ததன் விளைவை ஏற்படுத்தியது, அங்கு அவர் யூடிசை அவருக்கு விசுவாசமாக சத்தியம் செய்ய கட்டாயப்படுத்தினார்.

733 இல், சார்லஸ் பர்கன்ஃபியை தனது ஆட்சிக்கு அடிபணியச் செய்யும்படி தனது பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினார். 735 இல், யூட்ஸ் இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தி வந்தது, மேலும் சார்லஸ் தனது சக்தி போர்டியாக்ஸைச் சுற்றி விழும்படி லோயர் ஆற்றின் குறுக்கே வேகமாக அணிவகுத்துச் சென்றார்.

739 வாக்கில் அவர் பர்கண்டியின் குட்டித் தலைவர்களை முற்றிலுமாக அடிபணியச் செய்தார், மேலும் அவர் தசாப்தத்தில் கவுலுக்கு முஸ்லீம் முன்னேற்றங்களைத் தொடர்ந்தார். 730 களின் பிற்பகுதியில் சார்லஸ்

உடல்நலம் தோல்வியடையத் தொடங்கியது மற்றும் 741 இல் குயர்சி-
 சுர்-ஓய்ஸில் உள்ள அவரது அரண்மனைக்கு சென்றார், அங்கு அவர்
 தனது இரண்டு சட்டப்பூர்வ மகன்களான பெப்பின் III மற்றும்
 கார்லோமன் ஆகியோருக்கு இடையில் மெரோவிங்கியன்
 இராச்சியத்தில் இறந்தார். இருப்பினும், சார்லஸ் தனது சொந்த
 வம்சத்தின் அரசு பட்டத்தை மாற்றுவதைத் தவிர்த்தார். கடைசி
 மெரோவிங்கியன் அரசரான சில்டெரிக் III ஐ பிப்பின் ஒதுக்கிவைத்து, 751
 இல் ஃபிராங்க்ஸின் மன்னராக முடிசூட்டப்படும் வரை
 மெரோவிங்கியன் ஆட்சியின் புனைகதை தொடரும்.

சார்லமேன்:

சார்லமேன் சார்லஸ் I என எண்ணினார், 768 முதல் ஃபிராங்க்ஸின்
 மன்னராகவும், 774 முதல் லோம்பார்ட்ஸின் மன்னராகவும், 800 முதல்
 ரோமானியர்களின் பேரரசராகவும் இருந்தார். ஆரம்பகால
 இடைக்காலத்தில், அவர் மேற்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பாவின்
 பெரும்பகுதியை ஒன்றிணைத்தார். மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு
 முன்னர் மேற்கு ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் மேற்கு
 ஐரோப்பாவிலிருந்து ஆட்சி செய்த முதல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பேரரசர்
 இவரே. சார்லமேன் நிறுவிய விரிவாக்கப்பட்ட பிராங்கிஷ் அரசு
 கரோலிங்கியன் பேரரசு என்று அழைக்கப்படுகிறது. அவர் பின்னர்
 ஆண்டிபோப் பாஸ்கல் III ஆல் புனிதர் பட்டம் பெற்றார். சார்லமேன்
 பெப்பின் தி ஷார்ட் மற்றும் லாவோனின் பெர்ட்ராடா ஆகியோரின் மூத்த
 மகன் ஆவார், அவர்களின் நியமன திருமணத்திற்கு முன்பு
 பிறந்தார். அவர் தனது தந்தையின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து 768 இல்
 அரசரானார், ஆரம்பத்தில் அவரது சகோதரர் கார்லோமனுடன் இணை
 ஆட்சியாளராக இருந்தார்.

771 டிசம்பரில் விவரிக்க முடியாத சூழ்நிலையில் கார்லோமனின் திடீர்
 மரணம் சார்லமேனை ஃபிராங்கிஷ் இராச்சியத்தின் ஒரே ஆட்சியாளராக
 விட்டுச் சென்றது. அவர் போப்பாண்டவர் மீது தனது தந்தையின்
 கொள்கையைத் தொடர்ந்தார் மற்றும் அதன் பாதுகாவலராக ஆனார்,
 வடக்கு இத்தாலியில் லோம்பார்டுகளை அதிகாரத்திலிருந்து அகற்றி,

முஸ்லீம் ஸ்பெயினுக்குள் ஊடுருவலை வழிநடத்தினார். அவர் தனது கிழக்கில் சாக்சன்களுக்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்தார், மரண தண்டனையின் மீது அவர்களை கிறிஸ்தவமயமாக்கினார் மற்றும் வெர்டன் படுகொலை போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு வழிவகுத்தார். 800 ஆம் ஆண்டில் ரோமில் உள்ள பழைய செயின்ட் பீட்டர்ஸ் பசிலிக்காவில் கிறிஸ்துமஸ் தினத்தன்று போப் லியோ III அவர்களால் "ரோமர்களின் பேரரசர்" என்று முடிசூட்டப்பட்டபோது அவர் தனது அதிகாரத்தின் உச்சத்தை அடைந்தார்.

ரோமானியப் பேரரசின் கிளாசிக்கல் சகாப்தத்திற்குப் பிறகு முதல் முறையாக மேற்கு ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியை ஒன்றிணைத்ததால் சார்லமேக்னே " ஐரோப்பாவின் தந்தை" (பேட்டர் யூரோபே) என்று அழைக்கப்படுகிறார், மேலும் பிராங்கிஷ் அல்லது ரோமானிய ஆட்சியின் கீழ் இல்லாத ஐரோப்பாவின் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பகுதிகள். அவரது ஆட்சி கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சியைத் தூண்டியது, இது மேற்கத்திய திருச்சபைக்குள் ஆற்றல்மிக்க கலாச்சார மற்றும் அறிவுசார் செயல்பாடுகளின் காலம்.

கிழக்கு மரபுவழி திருச்சபை சார்லமேனை ஆதரித்ததாலும், பைசண்டைன் பேரரசின் முதல் பெண் வேடதாரியான ஏதென்ஸின் ஐரீனை விட போப் அவரை பேரரசராக விரும்பியதாலும் சார்லமேனை குறைவாகவே பார்த்தது. இந்த மற்றும் பிற சர்ச்சைகள் இறுதியில் 1054 இன் பெரும் பிளவில் ரோம் மற்றும் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் பிளவுக்கு வழிவகுத்தது. சார்லமேன் 814 இல் இறந்தார் மற்றும் அவரது ஏகாதிபத்திய தலைநகரான ஆச்சனில் உள்ள ஆச்சென் கதீட்ரலில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார். அவர் குறைந்தபட்சம் நான்கு முறை திருமணம் செய்து கொண்டார் மற்றும் வயது வந்தோருக்கான மூன்று முறையான மகன்களைக் கொண்டிருந்தார், ஆனால் அவர்களில் இளையவரான லூயிஸ் தி பயஸ் மட்டுமே அவருக்குப் பின் உயிர் பிழைத்தார். அவர் தனது கன்னியாஸ்திரிகளுடன் பல முறைகேடான குழந்தைகளையும் பெற்றிருந்தார்.

சார்லமேனின்ஆட்சி:

சார்லமேக்னே 742 இல் பிறந்தார் மற்றும் 800 முதல் 814 வரை பிராங்கிஷ் பகுதிகளை ஆட்சி செய்தார். சார்லமேன் கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் ஸ்தாபக உறுப்பினராகக் கருதப்படும் கிங் பெபின் தி ஷார்ட்டின் மகன் ஆவார். மேற்கு ஐரோப்பாவில் சார்லமேனின் ஆட்சியானது பிராந்தியம் முழுவதும் அதன் விரிவாக்கம் மற்றும் ஒன்றிணைக்கும் சாதனைகளுக்காக இன்று நினைவுகூரப்படுகிறது. புனித ரோமானியப் பேரரசின் மேற்குப் பகுதியின் சரிவைத் தொடர்ந்து, சார்லமேனின் கீழ் பிராங்கிஷ் பேரரசு மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஒரு பெரிய மற்றும் செல்வாக்குமிக்க அதிகார மையமாக அதன் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றிய முதல் ஒன்றாகும். சார்லமேன் தனது செல்வாக்கையும், ஃபிராங்கிஷ் பேரரசின் அதிகாரத்தையும் மேற்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதிக்கு விரிவுபடுத்தினார். இத்தாலியின் சில பகுதிகளையும் வெற்றிகரமாக கைப்பற்றுவதற்கு அவர் காரணமாக இருந்தார். பிரான்ஸ், ஜெர்மனி மற்றும் புனித ரோமானியப் பேரரசின் வரலாற்றில் சார்லமேன் சார்லஸ் I என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். இது மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதும் அவரது பரவலான செல்வாக்கை பிரதிபலிக்கிறது. அவரது ஆட்சி மேற்கு ஐரோப்பாவில் வரலாற்றின் போக்கையும், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு, மேற்கில் இடைக்காலத்தின் முழு வரலாற்றையும் வடிவமைத்தது. மேற்கத்திய மற்றும் மத்திய ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதிகள் முழுவதும் கிறித்தவத்தை பரப்புவதற்கு சார்லமேனே பொறுப்பேற்றார். கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சி என்று அழைக்கப்படும் கலை மற்றும் கலாச்சாரத்தின் செழிப்பு காலத்தில் கிறிஸ்தவத்தின் பரவல் அமைதியான முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டது, ஆனால் அது சார்லமேன் வெற்றிபெற்று ஆட்சி செய்த மக்கள் மீது வலுக்கட்டாயமாக திணிக்கப்பட்டது.

உதாரணமாக, ஃபிராங்கிஷ் பகுதிகளுக்கு கிழக்கே சாக்சன்கள் மீது சார்லமேன் போர் தொடுத்தார். சாக்சன்களை வெற்றிகரமாக வென்ற பிறகு, அவர் கிறிஸ்தவத்தை அறிமுகப்படுத்தினார் மற்றும் ஜேர்மன்

புறமதத்தின் நடைமுறைக்கு எதிராக கடுமையான தண்டனையை விதித்தார், இது சாக்சன் மக்களிடையே மிகவும் பிரபலமான மதமாகும்.

சார்லமேனின் ஆட்சி முழுவதும், அவர் ஃபிராங்கிஷ் பேரரசின் செல்வாக்கையும் இருப்பையும் வெற்றிகரமாக விரிவுபடுத்தி, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மேற்கத்திய ரோமானியப் பேரரசு ஆட்சி செய்த பகுதியின் பரப்பளவைக் கைப்பற்றினார். அவரது வாழ்நாளில் சார்லமேன் தனது மூன்று மகன்களிடையே கரோலிங்கியன் பேரரசைப் பிரித்தார்: பெபின், சார்லஸ் தி யங்கர் மற்றும் லூயிஸ் தி பயஸ். இது ராஜ்யத்திற்குள் குறிப்பிடத்தக்க பிளவுகளுக்கு மேடை அமைத்தாலும், சார்லஸ் தனது சொத்துக்களுக்கு எந்த வாரிசுகளையும் விட்டுவிடாமல் இறந்தார், மேலும் பெபின் இத்தாலியை ஆட்சி செய்யும் ஒரு முறைகேடான மகனை விட்டுவிட்டு இறந்தார். 814 இல் சார்லமேனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து, லூயிஸ் தி பயஸ் அவரது தந்தைக்குப் பிறகு ஃபிராங்க்ஸின் பேரரசராகவும் அரசராகவும் ஆனார்.

கரோலிங்கிய மறுமலர்ச்சி:

ஃபிராங்க்ஸ் என்று அழைக்கப்படும் ஜெர்மானிய பழங்குடியினர் ஐந்தாம் முதல் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை ஃபிராங்கிஷ் பேரரசை நிறுவி ஆளனர். கரோலிங்கியன் பேரரசு என்பது கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் ஆட்சியைக் குறிக்கிறது, இது கிபி 800 முதல் 888 வரை ஆரம்பகால இடைக்காலத்தில் பிராங்கிஷ் பேரரசை ஆட்சி செய்தது. ஃபிராங்கிஷ் பேரரசு அதன் ஆதிக்கத்தின் போது, இன்றைய பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனியின் சில பகுதிகளை உள்ளடக்கியது, இரண்டு துறவற வம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது, கரோலிங்கியன் இரண்டாவது மற்றும் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்கது. கரோலிங்கியன் பேரரசு பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிராங்கிஷ் அரசை ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் ஆட்சி செய்தது.

கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த பிராங்கிஷ் பேரரசு ஆரம்பகால இடைக்காலத்தில் மேற்கு ஐரோப்பாவில் மிகவும் சக்திவாய்ந்த பேரரசுகளில் ஒன்றாகும். இன்று கரோலிங்கியன் பேரரசு பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனியின் நவீன நாடுகளுக்கு

முன்னோடியாகவும், புனித ரோமானியப் பேரரசின் வரலாற்று முன்னோடியாகவும் கருதப்படுகிறது.

பெபின் தி ஷார்ட்டின் மகுடத்திற்கு ஏற்றம் மற்றும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் ஃபிராங்க்ஸின் ராஜாவாக நியமிக்கப்பட்டது கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் தொடக்கத்தைத் தொடங்கியது. 732 இல் டூர்ஸ் போரைத் தொடர்ந்து கரோலிங்கியன் குடும்பம் ஆட்சிக்கு வந்தது. முஸ்லீம்களுக்கு எதிராக பிராங்கிஷ் மற்றும் அண்டை நாடான பர்குண்டியன் படைகளுக்கு இடையே போர் நடந்தது. ஃபிராங்க்ஸ் வெற்றி பெற்றனர், வெற்றிகரமாக முஸ்லீம்களை விரட்டியடித்தனர் மற்றும் அவர்கள் ஐரோப்பாவிற்கு மேலும் முன்னேறுவதைத் தடுத்தனர். டூர் போரில் கிடைத்த வெற்றியானது கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் எழுச்சிக்கும் கரோலிங்கியன் பேரரசின் உருவாக்கத்திற்கும் வழிவகுத்த ஒருங்கிணைந்த காரணிகளில் ஒன்றாகும்.

கரோலிங்கியர்கள் ஃபிராங்கிஷ் பேரரசில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர் மற்றும் அடுத்த நூற்றாண்டுக்கு ஐரோப்பா முழுவதும் தங்கள் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்தினர். கரோலிங்கியன் பேரரசு 750 முதல் 987 வரை சார்லிமேன் மற்றும் அவரது குடும்பத்தின் ஆட்சியின் கீழ் பரவியது. இன்று, அறிஞர்கள் கரோலிங்கியன் பேரரசின் தொடக்கத்தை சார்லமேனின் அல்லது சார்லஸ் தி கிரேட் முடிசூட்டுதல் மற்றும் போப் லியோ III (800) அவர்களால் முடிசூட்டப்பட்டார். கரோலிங்கியன் மற்றும் பிராங்கிஷ் பேரரசின் சரிவு பொதுவாக சார்லஸ் தி ஃபேட்டின் (839-888) மரணத்துடன் தொடர்புடையது.

மெரோவிங்கியன் காலத்தில் எழுத்து மற்றும் கட்டிடக்கலையில் முன்னேற்றங்கள் இருந்தபோதிலும், சார்லமேனின் ஆட்சி மற்றும் கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் ஆட்சியானது ஃபிராங்கிஷ் பேரரசு முழுவதும் கலாச்சாரம் மற்றும் புதுமையின் செழிப்பைக் கண்டது.

இன்று இது மூன்று இடைக்கால மறுமலர்ச்சிகளில் முதன்மையானது என்று அறிஞர்களால் கருதப்படுகிறது. கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சி என குறிப்பிடப்படும் முழு காலகட்டமும் எட்டாம் மற்றும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் பரவியது; இருப்பினும், கலாச்சார

நடவடிக்கைகளின் முக்கிய காலம் சார்லமேனின் (ஆர். 800-814) மற்றும் அவரது மகன் லூயிஸ் தி பயஸ் (ஆர். 814-840) ஆட்சியின் போது நிகழ்ந்தது. சார்லமேனின் அரசவையின் உயரடுக்கு அறிஞர்கள் கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சிக்கு தலைமை தாங்கியதற்குப் பொறுப்பாளிகளாக இருந்தனர், மேலும் பதினான்காம் மற்றும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளின் பிற்கால இத்தாலிய மறுமலர்ச்சியைப் போலவே, இந்த அறிஞர்கள் ஞானத்திற்கான பண்டைய மற்றும் கிளாசிக்கல் நூல்களுக்குத் திரும்பினர். கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சியின் போது, அறிஞர்கள் உத்வேகத்திற்காக நான்காம் நூற்றாண்டின் ரோமானியப் பேரரசை நோக்கினர்.

ஒட்டுமொத்தமாக, கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சியானது பெரும்பாலும் சார்லமேக்னே மற்றும் லூயிஸ் தி பயஸ் நீதிமன்றத்தின் உயரடுக்கு அறிவுசார் உறுப்பினர்களுடன் மட்டுமே இருந்தது. கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சி முழுவதும் இலக்கியம், கலைகள், கட்டிடக்கலை மற்றும் வேத ஆய்வுகள் ஆகியவற்றில் விரைவான வளர்ச்சி இருந்தது. இது கரோலிங்கியன் முடியாட்சி மற்றும் நீதிமன்றத்தில் கல்வி, உயர் கலாச்சாரம் மற்றும் தார்மீக மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றில் அர்ப்பணிப்புள்ள ஆர்வத்தை பிரதிபலித்தது. கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சியானது பழங்கால மற்றும் உன்னதமான நூல்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் நகலெடுப்பதைக் கண்டது மற்றும் ஒரு புதிய மற்றும் மிகவும் தெளிவான ஸ்கிரிப்ட் பாணியை உருவாக்கியது-கரோலிங்கியன் மைனஸ்குல். ஆரம்பகால நவீன சாய்வு எழுத்துக்கள் கரோலிங்கியன் மைனஸ்குலில் அதன் வேர்களைக் கொண்டுள்ளது. கரோலிங்கியன் மைனஸ்குல் ஒரு பொதுவான எழுத்து நடை மற்றும் உலகளாவிய இடைக்கால லத்தீன் ஆகியவற்றை வழங்கியது, இது பல நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பா முழுவதும் தகவல்தொடர்புகளை மேம்படுத்தியது. சார்லமேனின் அட்மோனிடியோஜெனரலிஸ் (789) மற்றும் எபிஸ்டோலா டி லிட்டெரிஸ்கோலெண்டிஸ் ஆகியவை சார்லமேக்னே எழுதிய இரண்டு முக்கியமான படைப்புகள் இன்றுவரை

எஞ்சியிருக்கின்றன. அட்மோனிடியோஜெனரலிஸ் என்பது எண்பதுக்கும் மேற்பட்ட உட்பிரிவுகளைக் கொண்ட ஒரு சட்டமாகும், அவற்றில் பல மதச் சீர்திருத்தம் மற்றும் ஒழுங்குமுறை தொடர்பானவை. எபிஸ்டோலா டி லிட்டெரிஸ்கோலெண்டிஸ் என்பது மொழிப் பிரச்சினை தொடர்பாக சார்லிமேனால் எழுதப்பட்ட கடிதமாகும். சார்லமேன் ஐரோப்பா முழுவதிலும் இருந்து அறிஞர்களை தனது நீதிமன்றத்திற்கு வரவழைத்து, லத்தீன் மொழியின் பல்வேறு காதல் மொழிகளில் (ஸ்பானிஷ், இத்தாலியன், பிரஞ்சு, முதலியன) துண்டு துண்டாகப் பெருகும் பிரச்சனையைத் தீர்க்க பள்ளிகளை உருவாக்க உத்தரவிட்டார். இந்த அறிஞர்களின் குழுக்களின் முதன்மை நோக்கங்களில் ஒன்று இந்த புதிய பள்ளிகளில் பயன்படுத்த ஒரு உலகளாவிய பாடத்திட்டத்தை உருவாக்குவதாகும்.

இந்த அறிஞர்கள் பாடப்புத்தகங்கள் மற்றும் சொல் பட்டியல்களை உருவாக்குவதற்கும், குவாட்ரிவியம் (எண்கணிதம், வடிவியல், இசை மற்றும் வானியல்) ட்ரிவியம் (இலக்கணம், தர்க்கம் மற்றும் சொல்லாட்சி) போன்ற இடைக்காலக் கல்விக்கான அடிப்படை அடித்தளங்களை நிறுவுவதற்கும் பொறுப்பானவர்கள். சார்லமேனின் ஆட்சி மற்றும் கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சி முழுவதும் ஒரு முக்கிய கருப்பொருள், ராஜ்யத்திற்குள் பல்வேறு இன, கலாச்சார மற்றும் மொழியியல் குழுக்களை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியாகும். மொழி மற்றும் எழுத்துக்களில் அறிஞர்களின் பணி கல்வித் துறையில் இதைச் செய்ய முயற்சித்தது. சார்லமேக்னே சர்ச் இசையின் உலகளாவிய பாணியை உருவாக்க முயற்சித்தார். அவர் ஒரு பவுண்டு வெள்ளியின் அடிப்படையில் ஒரு புதிய அமைப்பை உருவாக்குவதன் மூலம் ராஜ்யம் முழுவதும் நாணய முறையைத் தரப்படுத்தவும் முடிந்தது.

கரோலிங்கியன் மறுமலர்ச்சி இறுதியில் ஒரு பொதுவான ஐரோப்பிய அடையாளத்தை உருவாக்குவதை நோக்கி வேலை செய்தது.

வெர்டன் ஒப்பந்தம் (843):

கரோலிங்கியன் வம்சத்திற்கும் :பிராங்கிஷ் பேரரசிற்கும் மிகவும் கணிசமான அச்சுறுத்தல்களில் ஒன்று கிவல்கைண்ட்

நடைமுறையாகும், இது மன்னரின் வாரிசுகளிடையே பேரரசைப் பிரிப்பதை ஏற்படுத்தியது. இது இறுதியில் மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதும் பரிமோஜெனிச்சர் நடைமுறையால் மாற்றப்படும், இது ஒரு குடும்பத்தின் சொத்தின் பெரும்பகுதியை மூத்த மகனுக்கு வழங்குவதை உள்ளடக்கியது. அவர் அரியணைக்கு ஏறியதைத் தொடர்ந்து, கரோலிங்கியன் பேரரசின் மீது கட்டுப்பாட்டை வைத்திருப்பதில் கிங் லூயிஸ் தி பியூஸ் கடினமான நேரத்தைக் கொண்டிருந்தார். 817 வாக்கில், அவரது தந்தையின் மரணத்திற்கு மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, லூயிஸ் தி பயஸ் தனது முதல் திருமணத்திலிருந்து தனது மூன்று மகன்களுக்காக பேரரசு முழுவதும் புதிய அரசாட்சிகளை பார்சல் செய்தார். அவரது மூத்த மகன் லோதர் இத்தாலியின் மன்னராக ஆனதோடு அவரது தந்தையுடன் இணை பேரரசர் ஆனார். லூயிஸ் தி பியஸின் மற்ற மகன்களான பெபின் மற்றும் லூயிஸ் தி ஜெர்மன் ஆகியோர் இதே போன்ற பட்டங்களையும் பிரதேசங்களையும் பெற்றனர்.

1823 ஆம் ஆண்டில், லூயிஸ் தி பியஸ் மற்றும் அவரது மூத்த மூன்று மகன்களுக்கு இடையே உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது, அவரது இரண்டாவது திருமணத்திலிருந்து அவரது நான்காவது மகனான சார்லஸ் தி பால்டை அவரது விருப்பத்தில் இணைக்க அவர் முயற்சித்தார். கரோலிங்கியன் உள்நாட்டுப் போர் தோராயமாக 823 முதல் 835 வரை நீடித்தது மற்றும் லூயிஸ் தி பியஸ் மற்றும் சார்லஸ் தி பால்ட் மற்றும் அவரது மூத்த மகன்களான லோதர், பெபின் மற்றும் லூயிஸ் தி ஜெர்மானியர் ஆகியோருக்கு இடையே தொடர்ச்சியான விரோதமான உட்பூசல்களை உள்ளடக்கியது.

829 ஆம் ஆண்டில், லூயிஸ் தி பையஸ் லோதரின் இணை-பேரரசர் என்ற பட்டத்தை அகற்றி, அவரை இத்தாலிக்கு நாடு கடத்தினார். அடுத்த ஆண்டு, 830 இல், அவரது மகன்கள் பதிலடி கொடுத்து, லூயிஸ் தி பியஸின் பேரரசின் மீது படையெடுத்து அவருக்குப் பதிலாக லோதரை நியமித்தனர். 831 ஆம் ஆண்டில்,

லூயிஸ் தி பயஸ் மீண்டும் தனது மகன்களைத் தாக்கி, இத்தாலியின் ராஜ்யத்தை சார்லஸ் தி பால்டுக்கு வழங்கினார்.

அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில் பெபின், லூயிஸ் தி ஜெர்மன் மற்றும் லோதர் ஆகியோர் மீண்டும் கிளர்ச்சி செய்தனர், இதன் விளைவாக லூயிஸ் தி பயஸ் மற்றும் சார்லஸ் தி பால்ட் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். இறுதியாக, 835 ஆம் ஆண்டில், குடும்பத்திற்குள் சமாதானம் ஏற்பட்டது மற்றும் லூயிஸ் தி பயஸ் இறுதியில் பேரரசராக தனது நிலைக்குத் திரும்பினார். 840 இல் லூயிஸ் தி பயஸ் இறந்த பிறகு, லோதர் தன்னை முழு பிராங்கிஷ் பேரரசின் ஒரே வாரிசு என்று அறிவித்தார். இது லோதருக்கும் அவரது சகோதரர்களான சார்லஸ் தி பால்ட் மற்றும் லூயிஸ் தி ஜெர்மானியருக்கும் இடையே இரண்டாவது போருக்கு வழிவகுத்தது.

லோதரின் துருப்புக்கள் இறுதியில் சார்லஸ் மற்றும் லூயிஸின் இராணுவத்தை தோற்கடிக்க முடியவில்லை, இறுதியாக, 842 இல், லூயிஸ் தி ஜெர்மன் மற்றும் சார்லஸ் தி பால்ட் ஸ்ட்ராஸ்பேர்க்கின் உறுதிமொழிகள் என குறிப்பிடப்படும் ஒரு கூட்டணிக்கு ஒப்புக்கொண்டனர். லோதரின் சாம்ராஜ்யத்தை ஆள இயலாமையை வலியுறுத்துவதோடு, ஸ்ட்ராஸ்பேர்க்கின் பிரமாணங்கள் சார்லஸ் தி பால்ட் மற்றும் லூயிஸ் ஜெர்மன் இடையே பேரரசைப் பிரித்தது. இன்று, பிரமாணங்கள் பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனியின் ராஜ்யங்களின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கின்றன. சார்லஸ் தி பால்ட் மற்றும் ஜெர்மன் லூயிஸ் ஆகியோர் ஸ்ட்ராஸ்பேர்க்கின் சத்தியப்பிரமாணத்தில் தங்களை இணைத்துக் கொண்ட பிறகு, லோதர் இறுதியாக தனது இரண்டு சகோதரர்களுடன் அமைதியான பேச்சுவார்த்தைகளை ஆராய தயாராக இருந்தார்.

இதன் விளைவாக வெர்டூன் உடன்படிக்கை (843) ஏற்பட்டது, இது சார்லமேனின் பேரரசைப் பிரிப்பதற்கான இறுதிப் படியாகும். வெர்டூன் ஒப்பந்தம் (843) பல வழிகளில் கரோலிங்கியன் பேரரசின் முடிவின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. இந்த ஒப்பந்தம் உள்நாட்டுப் போரை வெற்றிகரமாக முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த போதிலும், லோதர் I,

சார்லஸ் தி பால்ட் மற்றும் லூயிஸ் ஜேர்மன் ஆகியோரால் ஆளப்படுவதற்கு மூன்று தனித்தனி ராஜ்யங்களாக பேரரசின் அதிகாரப்பூர்வப் பிரிவை நிறுவியது, இது ஒரு நாள் நவீன நாடுகளுக்கு வழிவகுக்கும் முறையே இத்தாலி, பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனி.

வெர்டூன் உடன்படிக்கையின் மரபு ஒரு மில்லினியத்திற்கும் மேலாக நீடித்த விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். சார்லமேனின் பேரரசு அவரது மூன்று பேரன்களால் பிரிக்கப்பட்டது, மூன்று பிரதேசங்களுக்குள் இருந்த சிக்கலான சமூக மற்றும் கலாச்சார வேறுபாடுகளைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இது மேற்கு ஐரோப்பாவில் விரோதம் மற்றும் மோதலுக்கு வழிவகுத்தது, இது இரண்டாம் உலகப் போர் வரை ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் நீடித்தது. லோதரின் இராச்சியம், மத்திய பிராங்கிஷ் இராச்சியம் (நவீன இத்தாலியின் சில பகுதிகளை உள்ளடக்கியது) என குறிப்பிடப்படுகிறது, ஆல்ப்ஸ் மலைகளால் அதன் இயற்கையான புவியியல் பிரிவின் காரணமாக ஒற்றுமையாக வைத்திருப்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. இந்த பகுதி துண்டு துண்டாக மாறும், மேலும் அதன் சிறிய பிராந்திய நிறுவனங்கள் இத்தாலிய தீபகற்பத்தின் ஒற்றுமையின்மைக்கு வழிவகுத்தன, இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இத்தாலி ஒன்றிணைக்கும் வரை தொடர்ந்து சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியது. மேற்கு பிரான்சியா (இன்றைய பிரான்ஸ்) மற்றும் கிழக்கு பிரான்சியா (இன்றைய ஜெர்மனி) ஆகிய மற்ற இரண்டு ராஜ்யங்களும் மத்திய பிராங்கிஷ் இராச்சியத்தை விட சக்திவாய்ந்ததாகத் தொடர்ந்தன;

இருப்பினும், கிழக்கு பிரான்சியா பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஒன்றிணைக்கும் வரை ஜெர்மானிய நாடுகளின் தொடராக தொடரும்.

கரோலிங்கியன்வம்சம் மற்றும் பேரரசின் சரிவு மற்றும் சரிவு:

லூயிஸ் தி பியஸின் மகன்களுக்கு இடையேயான உட்பூசல் மற்றும் ஹங்கேரியர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் போன்ற பல்வேறு

நாகரிகங்களின் வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்கள் இரண்டும் கரோலிங்கியன் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு பங்களித்தன. இருப்பினும், மற்றொரு உள் மோதல், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் எதிர்காலத்தை அச்சுறுத்தியது. கரோலிங்கியன் வம்சத்தின் ஆட்சியின் போது பிராங்கிஷ் சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் உன்னத வர்க்கம் பெருகிய முறையில் சக்திவாய்ந்ததாக வளர்ந்தது. தங்கள் நிலத்தில் வாழ்ந்த மற்றும் வேலை செய்யும் விவசாயிகளிடமிருந்து வரி வசூல் மற்றும் உழைப்பைப் பிரித்தெடுக்கும் பிரபுக்களின் திறனில் இருந்து அதன் சக்தியைப் பெற்றது. பாரம்பரியமாக, ஃபிராங்கிஷ் மன்னர்கள் பேரரசுக்கு ஆதரவாக இந்த நிலத்தை பிரபுக்களுக்கு வழங்கினர். ஃபிராங்கிஷ் மன்னர்கள் பிரபுக்களுக்கு வழங்குவதற்காக புதிய நிலங்களைக் கைப்பற்றுவதை நிறுத்திய அதே நேரத்தில் பிரபுக்களின் மக்கள் தொகை படிப்படியாக அதிகரித்து வந்தது. இது பிரபுக்களுக்கு விநியோகிப்பதற்கான நிலத்தின் பற்றாக்குறைக்கு வழிவகுத்தது மற்றும் அதன் விளைவாக பிரபுக்கள் மத்தியில் வளர்ந்து வரும் விரக்தி. பிரபுக்கள் ஆதரவிற்காக நிலத்தை தொடர்ந்து கோரினர், குறிப்பாக உள்நாட்டுப் போர்களின் போது. கரோலிங்கியன் முடியாட்சிகளின் உறுப்பினர்கள் உன்னதமான ஆதரவிற்கு ஈடாக நிலத்தை வழங்க முடியாதபோது, பிரபுக்களின் உறுப்பினர்கள் தேவாலயங்கள் மற்றும் மடங்கள் போன்ற மத சொத்துக்களை கைப்பற்றத் தொடங்கினர். இது முடியாட்சிகளின் அதிகாரத்தை பலவீனப்படுத்தியது மற்றும் ஃபிராங்கிஷ் பேரரசு முழுவதும், பின்னர் மேற்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பாவின் பகுதிகள் முழுவதும் பிரபுத்துவத்தின் உள்ளூர் அதிகாரத்தை அதிகரித்தது.

கரோலிங்கியன் பேரரசு வெர்டூன் உடன்படிக்கையைத் தொடர்ந்து மேலும் துண்டு துண்டாக பிரிக்கப்பட்டது. 877 இல் சார்லஸ் தி பால்டின் மரணத்திற்குப் பிறகு, மேற்கு ஃபிரான்சியாவின் இராச்சியம் அவரது மகன் லூயிஸ் தி ஸ்டாமரருக்கு வழங்கப்பட்டது, அவர் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இறந்தார். மேற்கு ஃபிரான்சியாவின் சாம்ராஜ்யம் அவரது இரண்டு மூத்த மகன்களான லூயிஸ் II மற்றும்

கார்லோமன் இடையே பிரிக்கப்பட்டது. கார்லோமன் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு இறந்தார், அவருடைய சொத்துக்கள் அவரது சகோதரர் சார்லஸ் தி ஃபேட்டிற்கு வழங்கப்பட்டது. 881 இல், சார்லஸ் தி ஃபேட் புனித ரோமானியப் பேரரசின் பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்டார்.

அவரது சகோதரர் மற்றும் அரச குடும்பத்தின் பிற உறுப்பினர்கள் முன்பு வைத்திருந்த ராஜ்யங்கள், அவர்களின் மரணத்திற்குப் பிறகு சார்லஸுக்குச் சென்றது, அவருடைய ராஜ்யத்தின் அளவை அதிகரித்தது மற்றும் அடிப்படையில் சார்லமேனின் பேரரசை புத்துயிர் பெற்றது. சார்லஸ் வைக்கிங்களிடமிருந்து அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொண்டார் மற்றும் அவர்களின் படையெடுப்பிற்கு எதிராக தனது ராஜ்யத்தை பாதுகாக்க முடியவில்லை. அதற்கு பதிலாக, 886 இல் பாரிஸை விட்டு வெளியேற வைக்கிங்ஸுக்கு சார்லஸ் பணம் கொடுத்தார். சார்லஸின் இந்த செயலை நீதிமன்றம் பலவீனமாகவும் கோழைத்தனமாகவும் கருதியது. இதன் விளைவாக, அவரது மருமகன் ஒரு இராணுவத்தை எழுப்பி, தப்பி ஓடிய சார்லஸுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தார், ஒரு பேரரசை சிதறடித்து, எதிர்கால வாரிசு பற்றிய குழப்பம் நிறைந்தது. 888 இல் சார்லஸின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து, கரோலிங்கியன் பேரரசு அடிப்படையில் சரிந்தது, கரோலிங்கியன் வம்சம் மற்றும் முழு பிராங்கிஷ் பேரரசின் சக்திவாய்ந்த ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது.

ஐரோப்பாவில்நிலப்பிரபுத்துவம்

நிலப்பிரபுத்துவம் என்பது 10 முதல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான ஐரோப்பிய இடைக்கால சமூகங்களில் உள்ள அமைப்பாகும், இதன் மூலம் உள்ளூர் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் நிலத்தை அலகுகளாக (fiefs) விநியோகம் செய்வதன் அடிப்படையில் ஒரு சமூகப் படிநிலை நிறுவப்பட்டது. ஒரு நில உரிமையாளர் (எஜமானர்) இராணுவம் மற்றும் சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்பிற்கான வாக்குறுதியுடன், அதைப் பெற்ற நபரிடமிருந்து சில வகையான பணம் செலுத்துவதற்கு ஈடாக ஒரு ஃபைஃப் கொடுத்தார். அத்தகைய பணம் நிலப்பிரபுத்துவ சேவையின் வடிவத்தில் வந்தது, இது இராணுவ சேவை

அல்லது தயாரிப்பு அல்லது பணத்தை முறையாக செலுத்துவதைக் குறிக்கும். பிரபு மற்றும் அடிமைகள் இருவரும் சுதந்திரமானவர்கள் மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவம் என்ற சொல் பொதுவாக அன் ஃப்ரீ விவசாயிகளுக்கும் (செர்ஃப்கள் அல்லது வில்லன்கள்) மற்றும் அவர்கள் யாருடைய நிலத்தில் உழைத்த உயர்ந்த சமூக அந்தஸ்துள்ள நபருக்கும் இடையிலான உறவுக்கு பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

வரையறையின்சிக்கல்கள்

'நிலப்பிரபுத்துவம்' மற்றும் 'பிரபுத்துவ சமூகம்' என்ற வார்த்தைகள் பொதுவாக வரலாற்று நூல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், அந்த சொற்களின் அர்த்தம் என்ன என்பதை அறிஞர்கள் ஒருபோதும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. இந்த விதிமுறைகள் 16 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐரோப்பிய இடைக்கால சமுதாயத்திற்கும், பின்னர் பிற இடங்களில் உள்ள சமூகங்களுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன, குறிப்பாக சீனாவின் சோவ் காலம் (கிமு 1046-256) மற்றும் ஜப்பானின் எடோ காலம் (1603-1868 CE). நிலப்பிரபுத்துவம் என்ற சொல் இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களால் பயன்படுத்தப்படவில்லை. வெவ்வேறு புவியியல் பகுதிகளிலும் வெவ்வேறு நூற்றாண்டுகளிலும் சட்டங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் மாறுபாடுகள் இருந்ததால், நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு, ஒருமுறை வரையறுக்கப்பட்டால், வெவ்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஒரே மாதிரியாகப் பயன்படுத்தப்பட முடியாது. இதன் விளைவாக, பல வரலாற்றாசிரியர்கள் நிலப்பிரபுத்துவம் என்ற சொல் இடைக்கால சமூகங்களைப் புரிந்துகொள்வதில் வரையறுக்கப்பட்ட பயன்பாட்டில் மட்டுமே இருப்பதாக நம்புகின்றனர்.

இடைக்கால ஐரோப்பாவில் ஆதிக்கம் செலுத்திய சமூக அமைப்பு, அதில் பிரபுக்கள் இராணுவ சேவைக்கு ஈடாக கிரீடத்திலிருந்து நிலங்களை வைத்திருந்தனர், மேலும் குடிமக்கள் பிரபுக்களின் குத்தகைதாரர்களாக இருந்தனர், அதே நேரத்தில் விவசாயிகள் (வில்லன்கள் அல்லது செர்ஃப்கள்) தங்கள் எஜமானரின் நிலத்தில் வாழ வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். இராணுவப் பாதுகாப்பிற்கு ஈடாக அவருக்கு மரியாதை, உழைப்பு மற்றும் உற்பத்தியில் ஒரு பங்கைக் கொடுங்கள்.

நிலப்பிரபுத்துவத்தின்தோற்றம்

'ஃபுடலிசம்' என்ற சொல் இடைக்கால லத்தீன் சொற்களான ஃபுடாலிஸ், அதாவது கட்டணம் மற்றும் ஃபியோடம், அதாவது ஃபீஃப் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டது. கட்டணம் வழக்கமான இராணுவ சேவைக்கான கட்டணமாக கொடுக்கப்பட்ட நிலத்தை (fief) குறிக்கிறது. இந்த அமைப்பு ரோமானிய மேனரியல் அமைப்பில் அதன் வேர்களைக் கொண்டிருந்தது (இதில் தொழிலாளர்கள் பெரிய தோட்டங்களில் வசிக்கும் போது பாதுகாப்புடன் ஈடுசெய்யப்பட்டனர்) மற்றும் 8 ஆம் நூற்றாண்டின் ஃபிராங்க்ஸ் இராச்சியத்தில் ஒரு ராஜா விசுவாசமான பிரபுக்களுக்கு வெகுமதி அளிக்க வாழ்க்கைக்காக (நன்மை) நிலத்தை வழங்கினார். பதிலுக்கு சேவையைப் பெறுங்கள். கிபி 11 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து மேற்கு ஐரோப்பாவில் நிலப்பிரபுத்துவ முறை பரவலாகப் பரவியது, நார்மன்களுக்கு அவர்களின் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் படைகள் கைப்பற்றிய இடங்களிலெல்லாம் நிலங்களை செதுக்கிப் பிரித்தெடுத்தனர்.

நிலப்பிரபுத்துவத்தின் எழுச்சி மற்றும் வளர்ச்சி:

ரோமானியப் பேரரசின் சிதைவுக்குப் பிறகு பரவலான பிராந்தியப் போர் நடைபெற்றது. நிறுவன அடிப்படை தொடர்பாக அறிஞர்களிடையே இன்னும் சர்ச்சை உள்ளது. ஒரு பாதுகாப்பான பக்கத்தில் இருப்பதற்காக, ரோமானிய நிறுவனங்களின் சரிவு மற்றும் ஜெர்மானிய ஊடுருவல்கள் மற்றும் குடியேற்றங்களின் மேலும் சீர்குலைவு ஆகியவற்றிலிருந்து எழும் சமூகத்தின் நிலையிலிருந்து நிலப்பிரபுத்துவம் தோன்றியது என்று சொல்லலாம். ரோமானிய பழக்கவழக்கங்களால் தீண்டப்படாத பகுதிகள், நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு ஒரு படியாக இருந்தது.

அமைப்பு

இந்தக் குழப்பத்தை மறுசீரமைக்க, படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து இராணுவப் பாதுகாப்பைப் பெறுவதற்காக அரசர்கள் பிரபுக்களின் வகுப்பினருடன் பரஸ்பர புரிதலை ஏற்படுத்தினர். இந்த பத்திரத்தை வலுப்படுத்த ஆட்சியாளர் நில மானியங்களை வழங்கத் தொடங்கினார்,

பெரிய நிலப்பிரபுக்கள் பாதுகாப்பை உறுதிசெய்தனர், மேலும் அவர்கள் சம்பிரதாயமாக உறுதிமொழிகளை பரிமாறிக் கொண்டனர், இது பரஸ்பர வாக்குறுதியை தீவிரப்படுத்தியது. எனவே பிரபுக்கள் ஒரு சிறப்பு சலுகையை அனுபவித்தனர். ராஜா வழங்கிய நிலத்தின் மீது அவருக்கு முழு அதிகாரம் இருந்ததால், அவர் ஒரு நீதித்துறை நீதிமன்றத்தை வைத்திருந்தார், அவர் படைகளை கூட வளர்த்தார். நிலம் எல்லாவற்றின் மையமாகவும் இருந்தது. மேனோரியல் எஸ்டேட் பிரபுக்களின் வசிப்பிடமாக இருந்தது. அதில் நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்கள் மற்றும் அவரது தேவைகளைத் தக்கவைக்க தேவையான அனைத்தும் இருந்தன. பிரபுக்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தை விவசாயிகள் பயிரிட்டனர். ஐரோப்பாவில் அடிக்கடி நடக்கும் போர்கள், தங்கள் எஜமானர்களைப் பாதுகாக்கவும் பாதுகாக்கவும் மற்றொரு பிரிவினர் மாவீரர்களை உருவாக்கியது.

இவை அனைத்தும் போப் (ரோம்) தலைமையிலான சர்ச் என்ற நிறுவனத்திலிருந்து முளைத்தது. தொழில்நுட்ப ரீதியாக சர்ச் அனைத்து நிலங்களும் சொந்தமானது, இது புனித தேவாலயத்திற்கு விசுவாசம் காட்டிய ஆட்சியாளர்களிடையே விநியோகிக்கப்பட்டது. இந்த அமைப்பின் உச்ச தலைவராக அதை உருவாக்குதல். பெர்ரி ஆண்டர்சன் நிலப்பிரபுத்துவ விவசாய உற்பத்தி முறை பற்றி விரிவாகச் செல்கிறார். நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையின் மார்க்சின் வரையறையை அவர் வலியுறுத்துகிறார், இது பெரும்பாலும் நிலப்பிரபுத்துவ வாடகைக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது உற்பத்தி உறவுகள் மற்றும் நேரடி உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்து உபரியைப் பெறுவதற்கான வழிகள் இரண்டையும் வகைப்படுத்துகிறது நிலப்பிரபுத்துவத்தில். அவர் ஒரு பரந்த பகுதியை உள்ளடக்கியுள்ளார், இது உண்மையில் ஆர்வமுள்ள வரலாற்றாசிரியர்களைப் புரிந்து கொள்ள பயனளிக்கிறது. நிலப்பிரபுத்துவம் என்பது சைகையின் ஒரு அமைப்பு என்று கூட அவர் கூறுகிறார், அதில் அவர் ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

நிலப்பிரபுத்துவம் பிரான்சிலிருந்து ஸ்பெயின், இத்தாலி, பின்னர் ஜெர்மனி மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பா வரை பரவியது. இது கிழக்கு நோக்கி ஸ்லாவிக் நிலங்களுக்குள் அணிவகுப்புகளுக்கு (எல்லைப்புற மாகாணங்கள்) நீட்டிக்கப்பட்டது, அவை தொடர்ந்து புதிய படையெடுப்புகளால் பாதிக்கப்பட்டன. இது தன்னிச்சையாக பிரபுக்களை இணைப்பிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக கோட்டைகளை (ஜாக் லு கோஃப்) கட்டியது. நிலப்பிரபுத்துவத்தின் முக்கிய அம்சம் அது முழுவதும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தது. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை ஐரோப்பாவின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் நிலப்பிரபுத்துவம் தொடர்ந்தது.

அன்றைய காலத்தில் போர் மட்டும் நடக்கவில்லை. மேனோரியல் தோட்டத்திலேயே நிலப்பிரபுத்துவ பொருளாதாரங்கள் இருந்தன. விவசாயிகளின் வயலில் இருந்து வரும் உபரிகள் இந்த சந்தைகளில் விற்கப்பட்டன. துல்லியமாகச் சொல்வதானால், இந்தக் காலக்கட்டத்தில் சந்தைகள் தோன்றின. பெர்ரி ஆண்டர்சன் கூறுகிறார், "இது நிலப்பிரபுத்துவ பொருளாதாரங்கள் அதிகரித்து வரும் விகிதத்தில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் சமூகங்களில் மாற்றத்தின் அறிகுறியாகும்." விவசாயத்தில் புதிய தொழில்நுட்பங்கள் தோன்றிய காலம் இது. இரும்பு முனை கொண்ட கலப்பை மற்றும் அச்சுப் பலகைகள் மேல் மண்ணை சரியாக மாற்றி, அதில் ஊட்டச்சத்துக்கள் நிறைந்துள்ளது. இரும்பு குதிரை காலணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டது, இது கால் சிதைவைத் தடுக்கிறது. புதிய நீர் மற்றும் காற்றாலை மின் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டன. விவசாயிகள் மூன்று வயல்களில் பயிர்களை மாற்றியமைத்தனர். இந்த காலக்கட்டத்தில் மிகப்பெரிய மாற்றங்களை நாம் காணலாம்.

அம்சங்கள்:

- நிலப்பிரபுத்துவத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சம் நிலத்தின் பயனாளி இயல்பு ஆகும். சேவைக்குப் பதிலாக நிலம் வழங்கப்பட்டது. பொதுவாக, அடிமையின் கடமை சேவை மற்றும் இறைவனின் கடமை பாதுகாப்பு. போர் மற்றும் நிதி இயல்புடைய

காலங்களில் இராணுவ சேவையை சேவை உள்ளடக்கியது. வழங்கப்பட்ட நிலம் ுபைஃப் அல்லது பகை என்று அழைக்கப்பட்டது. ஒரு ுபைஃப் வழங்கும் நபர் சுசெரைன், லீஜ் அல்லது லார்ட் என்று அழைக்கப்பட்டார்; அதைப் பெறுபவர் தனது அடிமை, லீஜ்மேன் அல்லது தக்கவைப்பவர். இது ஒரு படிநிலை வரிசைப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பாக இருந்தது. ராஜாவை மேலே கொண்டு வந்தனர், அதைத் தொடர்ந்து வெவ்வேறு தர பிரபுக்கள், மாவீரர்கள் மிகக் குறைந்த தரத்தில் உள்ளனர், மற்றும் அடியாள்கள். பல்வேறு தரங்களைச் சேர்ந்த குடிமக்கள் அல்லது ுபைஃப் வைத்திருப்பவர்கள் மக்கள்தொகையில் மிகச் சிறிய பகுதியைக் கொண்டிருந்தனர், ஒருவேளை 5 சதவீதம் அல்லது அதற்கும் குறைவாக இருக்கலாம். மக்கள்தொகையில் பெரும்பான்மையானவர்கள் மண்ணோடு பிணைக்கப்பட்ட வெவ்வேறு தரத்திலான செர்ஃப்களைக் கொண்டிருந்தனர். செர்போம் ஐரோப்பாவில் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் இன்றியமையாத அங்கமாக இருந்தது. பெரும்பான்மையான மக்களை உள்ளடக்கிய அடியாட்கள் மண்ணோடு பிணைக்கப்பட்டனர்.

அவர்கள் தங்கள் சொந்த விருப்பத்தின் பேரில், தோட்டத்தை அல்லது மனையை விட்டு வெளியேற முடியவில்லை, அல்லது ஆண்டவரால் அவர்களை தங்கள் சொத்துக்களிலிருந்து வெளியேற்ற முடியவில்லை. அவர்கள் தங்கள் எஜமானரிடமிருந்து பெற்ற சிறிய நிலத்திற்கு ஈடாக, அவர்கள் பொதுவாக வகையான மற்றும் தனிப்பட்ட சேவைகளில் வாடகை செலுத்த வேண்டியிருந்தது. விவசாயிகள் பல கொடுமையான வரி மற்றும் கட்டாய உழைப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். சட்டப்பூர்வமாக ஒரு செர்ஃப் ஆண்டவரின் அரட்டை மற்றும் கால்நடைகளை விட சிறந்தவர் அல்ல. நிலத்தில் பல படிநிலை உரிமைகள் மற்றும் ஆர்வம் இருந்தது. ஒரு பெரிய ுபிப்பைப் பெறும் ஒருவர், அவர் அதைப் பெற்றதைப் போன்ற விதிமுறைகளின் அடிப்படையில் மற்றவர்களுக்கு துண்டுப்பிரசுரங்களில் அடிக்கடி பார்சல் செய்தார். இந்த நிலம் வழங்குவது துணை-இன்ஃபியூடேஷன் என்று அழைக்கப்பட்டது. மானியம் பெற்றவர்கள் மாநிலத்தில்

வசிப்பவர்கள் மீது இறையாண்மையின் முழு அல்லது பகுதி உரிமைகளை அனுபவித்தனர்.

நிலப்பிரபுத்துவ பொருளாதாரம் வணிகத்தில் சரிவு மற்றும் நகர்ப்புற மையங்களின் அடுத்தடுத்த சரிவு ஆகியவற்றால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. நிலம் முக்கிய உற்பத்தி சக்தியாக இருந்தது மற்றும் முதன்மையாக தன்னிறைவு பெற்ற கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. 'மரியாதை' என்றழைக்கப்படும் மிகவும் புனிதமான மற்றும் வித்தியாசமான விஷா மூலம் ஒரு ஃபைஃப் வழங்கப்பட்டது, இதில் 'பயனித்தன்மையின் உறுதிமொழி' அடங்கும் மற்றும் முதலீட்டுச் செயலால் முடிந்தது.

நிலப்பிரபுத்துவத்தின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம் வீரப்படையின் நிறுவனமாகும். இது ஒரு இராணுவ நிறுவனம் அல்லது ஒழுங்கு, மாவீரர்கள் என்று அழைக்கப்படும் உறுப்பினர் தேவாலயத்தின் பாதுகாப்பிற்கும் பலவீனமான மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பாதுகாப்பிற்கும் உறுதியளிக்கப்பட்டார்.

பிரபுக்களின் அரண்மனைகள் ஐரோப்பாவில் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இவை வலுவான கல் கோட்டைகளாக இருந்தன, பொதுவாக சில பாறைகளின் மீது அமைந்திருந்தன, மேலும் அகழிகள் மற்றும் கோபுரங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டன.

யுகத்தின் உலகளாவிய வன்முறைக்கு எதிராக வலுவான சுவர்கள் மட்டுமே பாதுகாப்பு. மேனரியலிசம் ஐரோப்பாவில் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் ஒரு அம்சமாக சிலரால் கருதப்படுகிறது. முழு கிராம சமூகமும் சாகுபடி வேலையில் பங்கேற்கும் ஒரு அமைப்பாகும். சாதாரணமாக, 500 முதல் 2000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் ஒரு மேனர் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் விளை நிலங்கள், புல்வெளி, மேய்ச்சல், வனப்பகுதி மற்றும் பாழான நிலம் ஆகியவை அடங்கும். குறள் பிரபு வாழ்ந்த மேனர் வீடு, உள்ளூர் நிர்வாகத்தின்

மையமாக இருந்தது. இது விவசாயிகளின் கடும் உழைப்பு மற்றும் அதிக வரிவிதிப்பு ஆகியவற்றைச் சார்ந்தது.

ஐரோப்பாவில் நிலப்பிரபுத்துவம், அதன் இராணுவத் தரப்பில், முதன்மையாக ஒரு தற்காப்பு இராணுவ அமைப்பாக எழுந்தது மற்றும் பெரிய சார்லஸின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அராஜகம் மற்றும் சீர்குலைவு மற்றும் அதன் மக்களுக்கு பாதுகாப்பு மற்றும் பாதுகாப்பை வழங்குவதில் அரசின் இயலாமை ஆகியவற்றின் விளைவாகும்.

விவசாயத் துறையின் விரிவாக்கம் வளர்ச்சியுடன் சேர்ந்தது. சந்தைகள் மற்றும் நகரங்களின் எழுச்சி வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்த ஆயுதமாக செயல்பட்டது என்று நான் கூறுவேன். விவசாய உற்பத்தியில் உபரி என்பது மக்களுக்கு சிறந்த உணவைக் குறிக்கிறது. இது நீண்ட ஆயுளைக் குறிக்கிறது. ஆயுட்காலம் பற்றி பேசும் போது ஆண்கள் பொதுவாக பெண்களை விட நீண்ட காலம் வாழ்கிறார்கள். 11 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து விவசாய உற்பத்திகளில் நிலையான அதிகரிப்பு இருந்தது, அது உண்மையில் மக்கள்தொகையின் அளவைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளக்கூடியது. ஆனால் விவசாயிகளுக்கு அவர்களின் உபரிகளை விற்க ஒரு இடம் தேவைப்பட்டது, இது நகரங்களில் சந்தை இடங்களாக மாறியது. அந்த காலகட்டத்தில் சிறிய சந்தைப்படுத்தல் இடங்கள் பிரபலமாக இருந்தன.

சர்ச் சாலைகள் மற்றும் மன்னராட்சி அலுவலகங்கள் சந்தைகளால் சூழப்பட்ட முக்கிய இடங்களாக இருந்தன. நகரங்களில் விவசாயிகள் இறைவனுக்கு சேவை செய்ய வேண்டியதில்லை, அங்கு அவர்கள் வாடகை செலுத்த வேண்டியிருந்தது. நகரத்தின் வளிமண்டலத்தில் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் அதிகாரங்களிலிருந்து விவசாயிகள் விடுவிக்கப்பட்டதாக உணர்ந்தனர். நில உரிமையாளருக்கும் விவசாயிக்கும் இடையிலான உறவு அல்லது தொடர்பு சீர்குலைந்தது. இறுதியில் விவசாயிகள்-ஊழியர்கள் நகரங்களை மிகவும் மகிழ்ச்சியாகக் கண்டனர். புரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்று

என்னவென்றால், வணிக மையங்கள் தோன்றியதன் மூலம் இந்த ஒரு அமைப்பின் வீழ்ச்சி சாத்தியமில்லை. Marc Bloch போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் 14 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து விவசாய மந்தநிலை நிலவியது, இது இடைவிடாத பஞ்சங்களை ஏற்படுத்தியது மற்றும் ஊட்டச்சத்து குறைபாடு காரணமாக ஏராளமான இறப்புகள் நிகழ்ந்தன. அறிஞர்கள் இந்த நெருக்கடியை 'மக்கள்தொகை அழுத்தம்' என்று அழைத்தனர். மக்கள் தொகைக்கும் விவசாயத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடு அதிகரித்தது. அதைத் தொடர்ந்து, அதிகாரக் குவிப்பு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட கைகளில் விழுந்தது. சில சக்திவாய்ந்த மன்னர்களின் தோற்றம் உள்ளூர் அமைப்புகளை உடைக்க வழிவகுத்தது. மேனோரியல் எஸ்டேட் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது. இந்த செயல்முறை 14 ஆம் நூற்றாண்டில் பெரிதும் துரிதப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் சமூகத்தின் நிலப்பிரபுத்துவ வகைப்பாடுகளை அழிக்க மிகவும் செய்தது. அமைப்பு படிப்படியாக உடைந்தது. நிலப்பிரபுத்துவத்தின் பல நினைவுச்சின்னங்கள் இன்னும் தொடர்கின்றன மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவின் நிறுவனங்களில் அதன் செல்வாக்கு உள்ளது. நிலப்பிரபுத்துவ முறையானது பிரபு மற்றும் அடிமைகளுக்கு இடையிலான பரஸ்பர உதவியின் உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஆனால் அந்த அமைப்பு காலப்போக்கில் மிகவும் சிக்கலானதாக மாறியது, எனவே இந்த உறவு பலவீனமடைந்தது. பிரபுக்கள் பல தோட்டங்களைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டனர், மேலும் குடிமக்கள் பல்வேறு நிலங்களின் குத்தகைதாரர்களாக இருக்கலாம், இதனால் விசுவாசம் குழப்பமடைந்து, தங்கள் சொந்தத் தேவைகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமான உறவை மதிக்கத் தேர்ந்தெடுக்கும் மக்களுடன் முரண்படுகிறது. இந்த அமைப்புக்கு மற்றொரு அடியாக போர்கள் மற்றும் கொள்ளை நோய்களால், குறிப்பாக பிளாக் டெத் (இது 1347-1352 CE க்கு இடையில் உச்சம் அடைந்தது), மற்றும் விவசாயிகள் கிளர்ச்சிகள் (1381 CE இல் இங்கிலாந்தில் மிகவும் பிரபலமானது) ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட திடீர் மக்கள்தொகை வீழ்ச்சியிலிருந்து வந்தது. இத்தகைய நெருக்கடிகள் நீண்டகால தொழிலாளர்

பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தியது மற்றும் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய யாரும் இல்லாததால் கைவிடப்பட்டது.

பெரிய நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களின் வளர்ச்சியானது, சிறந்த எதிர்காலம் மற்றும் அங்கு கிடைக்கும் புதிய வேலைகள் ஆகியவற்றைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக தொழிலாளர்கள் கிராமப்புறங்களை விட்டு வெளியேறுவதையும் கண்டது.

கிபி 13 ஆம் நூற்றாண்டில், வர்த்தகத்தின் அதிகரிப்பு மற்றும் நாணயத்தின் அதிக பயன்பாடு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு செயல்படும் முறையை மாற்றியது. இராணுவ சேவையை செய்வதற்கு பதிலாக பிரபுக்கள் தங்கள் இறையாண்மையை செலுத்த பணம் அனுமதித்தது; மன்னரின் கூலிப்படையைப் பயன்படுத்துவது பின்னர் இராணுவ சேவையைக் குறிக்கிறது. இதனால் பேரன்கள் சாம்ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்பிற்கு குறைவான முக்கியத்துவத்தை அடைந்தனர். மாறாக, ஒரு மன்னர் இப்போது தனது வெகுமதி அமைப்பில் நிலத்திற்கு பதிலாக பணத்தை விநியோகிக்க முடியும். ஒரு பணக்கார வணிக வர்க்கம் அவர்களின் இறையாண்மை, அவர்களின் சப்ளையர்கள் மற்றும் அவர்களின் வாடிக்கையாளர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் விசுவாசம் இல்லாமல் வளர்ந்தது. செர்ப்கள் கூட சில சமயங்களில் தங்கள் சுதந்திரத்தை வாங்கலாம் மற்றும் அவர்கள் பிறந்த சூழ்நிலையிலிருந்து தப்பிக்கலாம்.

நிலப்பிரபுத்துவம் சில வடிவங்களிலும் சில இடங்களிலும் இடைக்கால காலத்திற்கு அப்பால் தொடர்ந்தாலும் நில உடைமை மற்றும் சேவையின் அடிப்படையில் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பை பலவீனப்படுத்த இந்த காரணிகள் அனைத்தும் சதி செய்தன.

மேனோரியல்சிஸ்டம்:

ரோமானியப் பேரரசில் விவசாய வாழ்வு பெருகிய முறையில் நில உரிமையாளர்களின் தோட்டங்கள் அல்லது வில்லாக்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது, அவர்கள் அடிமைகள் மற்றும் முன்னாள் அடிமைகளால் தங்கள் நிலங்களை பயிரிடுவதை மேற்பார்வையிட்டனர். இந்த விவசாயிகளில் சிலருக்கு எஸ்டேட்டின்

சொந்தப் பிரிவுகள் வேலை செய்யவும் வாழவும் வலங்கப்பட்டன, ஆனால் அவர்கள் மூத்த "வயதான மனிதரை" சார்ந்து இருந்தனர்; சிறிய ஃபீஹோல்டர்கள் கூட தங்கள் பெரிய அண்டை நாடுகளை மேலும் மேலும் சார்ந்துள்ளனர்.

3 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், மண்ணின் அனைத்து விவசாயிகளும் தங்கள் நிலங்களில் இருக்க வேண்டும் என்று ஏகாதிபத்திய ஆணைக் கோரியது, அவர்களுக்குப் பிறகு அவர்களின் வாரிசுகள், ஆனால் அவர்கள் அடிமைகளாக இருந்தாலும், அவர்களுக்குப் பிரதியுபகாரமாக அவர்களது நிலங்களை அவர்களிடமிருந்து பறிக்க முடியாது. இந்த அமைப்பின் கீழ், நில உரிமையாளர்கள் காலனியின் மீது பட்டர் குடும்பங்களின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர், அல்லது அவர்களின் நிலங்களில் குடியேறியவர்கள், சுதந்திரமாகவோ அல்லது கொத்தடிமைகளாகவோ இருக்கலாம்; அவர்கள் நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் தோட்டத்தில் சாகுபடி மேற்பார்வையாளர்களாக பொருளாதார அதிகாரத்தை வைத்திருந்தனர்; மேலும் அவர்கள் பெரும்பாலும் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து நோய் எதிர்ப்பு சக்தியை வலங்குவதன் மூலம் அல்லது அபகரிப்பதன் மூலம் அரசியல் அதிகார வரம்பைப் பெற்றனர். எஸ்டேட் 16 ஹெக்டேர் (40 ஏக்கர்) அளவுக்கு சிறியதாக இருக்கலாம், ஆனால் அது நூற்றுக்கணக்கான ஹெக்டேர் பரப்பளவில் இருக்கலாம்.

பொதுவாக, நல்ல தரமான நிலத்தில், ஒரு எஸ்டேட் சுமார் 400 ஹெக்டேர் (1000 ஏக்கர்) கொண்டது. இது உரிமையாளரின் பெரிய வீட்டை (வில்லா, ஹால், மேனர்) மையமாகக் கொண்டது, அதன் வெளிப்புறக் கட்டிடங்கள் - சமையலறைகள், பேக்கரி, ப்ரூ ஹவுஸ், பட்டறைகள், தொழுவங்கள், கொட்டகைகள் மற்றும் பாதாள அறைகள். வீட்டு அடிமைகள் தங்குமிடங்களில் தங்கவைக்கப்படலாம், ஆனால் திருமணமான அடிமைகள் மற்றும் சுதந்திரமான அல்லது விடுவிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் பொதுவாக அமெரிக்க தெற்கில் உள்ள ஆன்டெபெல்லம் தோட்டங்களைப் போன்ற கொத்து குடியிருப்புகளில் நிறுவப்பட்டனர்.

இந்த கொத்து ஒரு கிராமம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இருப்பினும் சில நேரங்களில் இது வெறும் குக்கிராமத்தை விட பெரியதாக இல்லை. நிலங்கள் சைனியர்களுக்காக பயிரிடப்பட்டவை, மற்றவை விவசாயிகளின் வாழ்வாதாரத்திற்காக உழவு செய்யப்பட்டவை, புல்வெளிகள், மேய்ச்சல் நிலங்கள், வனப்பகுதிகள் மற்றும் தரிசு நிலங்கள் எனப் பிரிக்கப்படலாம்.

ஜெர்மன் படையெடுப்பாளர்கள் 5 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்கு ரோமானியப் பேரரசைக் கைப்பற்றியபோது, அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் விவசாயிகளைக் கொண்ட இந்த தோட்ட அமைப்பைக் கைப்பற்றினர். நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு வெளியே - ரோமானியப் பேரரசு - இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி மற்றும் ஸ்காண்டிநேவியாவில் - இளவரசர்களால் seignorialism அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

சிறிய ஃபீஹோல்டர்கள் எல்லா இடங்களிலும் தொடர்ந்து இருந்தனர், ஆனால் அவர்களில் அதிகமானவர்கள் எஜமானர்களின் கவனிப்புக்கு தங்களை " பாராட்டுவது" விரும்பத்தக்கதாக இருந்தது. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வலுவான மத்திய அரசாங்கத்தின் முறிவு, உள்ளூர் மட்டத்தில் அரசியல் அதிகாரத்தின் முக்கிய அலகாக செக்னியூரியின் வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்தியது. பொருளாதார உள்ளூர்வாதம், வலுவான நகர்ப்புற குடியேற்றங்கள் மற்றும் சந்தைப் பொருளாதாரம் இல்லாத நிலையில், உற்பத்தி மற்றும் நுகர்வுக்கான விவசாயப் பிரிவின் தலைவராக செக்னரின் பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டையும் வலுப்படுத்தியது. கையகப்படுத்துபவரின் அதிகார வரம்பு மற்றும் பொருளாதார மேற்பார்வையின் கீழ் உள்ள அனைத்து மக்களும் அவரது குடும்பத்தில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு, அவர்கள் அவரது குடிநடைகளைப் போல நடத்தப்பட்டனர்: அவரால் நியாயந்தீர்க்கப்பட்டு தண்டிக்கப்பட வேண்டும், அவர்களின் வேலையில் அவரால் வழிநடத்தப்பட வேண்டும், அவருடைய கீழ் இருக்க வேண்டும்.

கவனிப்புமற்றும் பாதுகாப்பு

10 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு பொதுவானதாக மாறிய சொல்லைப் பயன்படுத்த அவர்கள் அவருடைய அடிமைகள்

பிரான்சின் கேப்டியன் கிங்:

கேப்டியன் வம்சம், 987 முதல் 1328 வரை, இடைக்கால நிலப்பிரபுத்துவ காலத்தில் பிரான்சின் ஆட்சி வீடு. தங்கள் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்தி, பலப்படுத்துவதன் மூலம், கேப்டியன் அரசர்கள் பிரெஞ்சு தேசிய அரசின் அடித்தளத்தை அமைத்தனர். கேப்டியன்கள் அனைவரும் ராபர்ட் தி ஸ்ட்ராங்கின் (இறந்த 866) வம்சாவளியினர், அஞ்சோ மற்றும் ப்ளோயிஸ் ஆகியோரின் எண்ணிக்கை, அவரது இரண்டு மகன்கள், பொதுவாக கேப்டியனை விட ராபர்டியன் பாணியில் இருந்தனர், இருவரும் :பிராங்க்ஸின் ராஜாவாக முடிசூட்டப்பட்டனர்: யூட்ஸ் 888 இல், ராபர்ட் I 922 இல். ராபர்ட் என்றாலும் எனது மகன் ஹக் தி கிரேட் 936 இல் கரோலிங்கியன் வம்சத்தை மீட்டெடுத்தார், அவரது மகன் ஹக் கேப்ட் 987 இல் மன்னராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், இதனால் கரோலிங்கியர்களை என்றென்றும் நீக்கினார். ஹக் கேபெட் முதல் குழந்தை ஜான் I வரையிலான 13 ராஜாக்கள், ஒருவரையொருவர் தகப்பனிடமிருந்து மகனாகப் பெற்றவர் மற்றும் ஜான் I இன் இரண்டு மாமாக்கள், பிலிப் V மற்றும் சார்லஸ் IV (இ. 1328) ஆகியோர் " நேரடி வரிசையின்" கேப்டியன்களாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து வலோயிஸ் இல்லத்தின் 13 கேப்டியன் மன்னர்கள் வந்தனர் (வாலோயிஸ் வம்சத்தைப் பார்க்கவும்).

இவர்களில், ஏழு மன்னர்கள் (ஆறாம் பிலிப் முதல் சார்லஸ் VIII வரை) தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு வெற்றி பெற்றனர். அதன் பிறகு 1589 வரை வலோயிஸ்-ஆர்லியன்ஸ் கிளை (லூயிஸ் XII ஆல் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்டது) மற்றும் வலோயிஸ்-அங்கோலேம் கிளை (பிரான்சிஸ் I முதல் ஹென்றி III வரையிலான ஐந்து மன்னர்கள்) 1589 வரை வந்தன. பின்னர் போர்பனின் கேப்டியன்கள் வெற்றி பெற்றனர்

ஹக் கேபெட்டின் ஆட்சி பாரிஸைச் சுற்றியுள்ள அவரது சொந்தக் களத்திற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டது, அதே நேரத்தில் பிரெஞ்சு இராச்சியத்தின் மற்ற பகுதிகள் சக்திவாய்ந்த உள்ளூர் பிரபுக்களின் கைகளில் இருந்தன.

அவரது நேரடி வாரிசுகள், வெற்றி மற்றும் பரம்பரை மூலம் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பிரதேசத்தை படிப்படியாக அதிகரித்தனர், மேலும் அவர்களின் நேரடி அதிகாரத்தின் கீழ் இல்லாத பகுதிகளில் தங்கள் உரிமைகளை திறமையாக பயன்படுத்தினர். Capetians கீழ், பாராளுமன்றங்கள் (அரச சட்ட நீதிமன்றங்கள்), ஸ்டேட்ஸ் ஜெனரல் (பிரதிநிதி சபை) மற்றும் பெல்லிஸ் (அரச உள்ளூர் அதிகாரிகள்) உட்பட பிரெஞ்சு முடியாட்சியின் பல அடிப்படை நிர்வாக நிறுவனங்கள் உருவாகத் தொடங்கின.

கேப்டியன்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்களில் பிலிப் II (ஆட்சி 1180-1223) ஆவார், அவர் மேற்கு பிரான்சில் அவர்கள் கட்டியெழுப்பிய பேரரசின் பெரும்பகுதியை இங்கிலாந்தின் ஏஞ்செவின் ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து கைப்பற்றினார். மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க கேப்டியன் லூயிஸ் IX, அல்லது செயிண்ட் லூயிஸ் (ஆட்சி 1226-70), நீதி மற்றும் புனித வாழ்வின் மீதான பக்தி மன்னராட்சியின் கௌரவத்தை பெரிதும் மேம்படுத்தியது. இடைக்கால ஐரோப்பாவின் பல இறையாண்மை கொண்ட இளவரசர்கள் பிரான்சின் கேப்டியன் மன்னர்களிடமிருந்து ஆண் வரிசையில் வந்தவர்கள்.

சமூக, பொருளாதாரமற்றும் கலாச்சாரமாற்றம்

ஹக் கேப்ட் (987-996) :

987-996 வரை பிரான்சின் ஹக் கேபெட் மன்னர், மற்றும் அந்த நாட்டின் 14 கேப்டியன் அரசர்களின் நேரடி வரிசையில் முதல்வராவார். அந்நாட்டின் கேப்டியன் அரசர்கள். கேப்டியன் வம்சம் அதன் பெயரைப் பெற்றது. ஹக் : பிராங்க்ஸின் டியூக் ஹக் தி கிரேட்டின் மூத்த மகன். 956 இல் அவரது தந்தையின் மரணத்தில். லோயர் ஆற்றின் தெற்கே சில இடங்களில் பரவியிருந்த பாரிஸ் மற்றும் ஆர்லியன்ஸ் பகுதியில் உள்ள பரந்த தோட்டங்களை ஹக் கேப்ட் பெற்றார். இதனால் அவர் ராஜ்யத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளர்களில் ஒருவராக

ஆனார் மற்றும் கரோலிங்கியன் அரசரான லோதருக்கு கடுமையான ஆபத்தை ஏற்படுத்தினார். ஹக் 970 இல் வில்லியம் III இன் மகள் அடிலெய்டை மணந்தார், அக்கியேன் டியூக், ஆனால் அந்த தென்மேற்கு இராச்சியத்தில் அவரது செல்வாக்கை விரிவுபடுத்துவதற்கான அவரது முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன.

978 முதல் 986 வரை ஹக் ஜெர்மன் பேரரசர்களான ஓட்டோ II மற்றும் ஓட்டோ III மற்றும் கரோலிங்கியன் மன்னருக்கு எதிரான அரசியல் சூழ்ச்சிகளில் ரீம்ஸின் அடல்பெரோ பேராயர் ஆகியோருடன் இணைந்திருந்தார். லூயிஸ் வி ஹக் பிராங்கிஷ் அதிபர்களின் கூட்டத்தால் மே 987 இல் பிரான்சின் மன்னராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கிரீடம் பரம்பரை அல்ல, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கிரீடம் என்றும், லோரெய்னின் சார்லஸ் மட்டுமே முறையான கரோலிங்கியன் போட்டியாளர் ஆட்சிக்கு தகுதியற்றவர் என்றும் ஆல்டால்பெரோவால் காந்தங்களை நம்ப வைக்க முடிந்தது. ஜூலை 5, 987 இல் நோயோனில் ஹக் முடிசூட்டப்பட்டார், ஹக் தேர்தல் ஒரு புரட்சிகர நடவடிக்கை அல்ல என்று அறிஞர்கள் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

ஹக் ஆட்சியானது தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள லோரெய்னின் சார்லஸின் பயனற்ற முயற்சிகள் மற்றும் யூட்ஸ் I, கவுண்ட் ஆஃப் ப்ளாய்ஸ் மற்றும் ஃபுல்க்நெர்ரா ஆஃப் அன்ஜோ ஆகியோருக்கு இடையேயான தொடர்ச்சியான மோதல்களால் குறிக்கப்பட்டது. 993 ஆம் ஆண்டில், ஹக் மற்றும் அவரது மகன் ராபர்ட் ஆகியோரை ஓட்டன் III க்கு வழங்குவதற்கான தோல்வியுற்ற சதியில் லோன் பிஷப் யூட்ஸ் உதவினார். இந்த சம்பவத்திற்காக யாரும் தண்டிக்கப்படவில்லை என்பது புதிய கேப்டியன் வம்சத்தின் பலவீனத்தை சுட்டிக்காட்டியது. ஹக்கின் கிரீடம் அவரது எதிரிகளால் அவர்களுக்கு எதிராக அவர்களின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைக்க இயலாமையால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கலாம். 300 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக கேப்டியன் வம்சத்தின் ஆட்சியானது ஹக் சிபெட்டின்

ஆட்சியை அவரது உண்மையான சாதனைத் தகுதியை விட அதிக முக்கியத்துவத்துடன் முதலீடு செய்துள்ளது.

பிலிப் II அகஸ்டஸ்:

1180 முதல் ஜூலை 14, 1223 வரை ஆட்சி செய்தார், கேப்டியன் வம்சத்தின் ஏழாவது மற்றும் பிரான்சின் பெரும்பகுதியைக் கட்டுப்படுத்திய முதல்; பாரிஸ், ஆகஸ்ட் 21, 1165; மாண்டஸ். ராஜாவாக அவர் தனது கொள்கைகளை கட்டுப்படுத்த ஷாம்பெயின் மற்றும் ஃபிளாண்டர்ஸ் வீடுகளின் முயற்சிகளை முதலில் முறியடித்தார், பின்னர் 1180 களின் பிற்பகுதியில் ஹென்றியின் மகன்களை கிளர்ச்சிக்கு தூண்டுவதன் மூலம் ஹென்றி ii இன் ஏஞ்செவின் பேரரசின் பெரும் அச்சுறுத்தலை மழுங்கடித்தார். 1189 இல் ஆஞ்செவின் இறந்தபோது, பிலிப்பின் நிலை மிகவும் பாதுகாப்பாக இருந்தது, அவர் மூன்றாம் சிலுவைப் போரில் சிங்க இதயமான ரிச்சர்ட் I உடன் விருப்பத்துடன் இணைந்தார். 1191 இல் மீண்டும் வீட்டிற்கு, பிலிப் விரைவில் நார்மண்டியைத் தாக்கினார், ஆஸ்திரியாவில் ரிச்சர்ட் சிறையில் இருந்தபோது லாபம் கிடைக்கும் என்று நம்பினார். ரிச்சர்டின் விடுதலை பிலிப்பிற்கு தலைகீழாக மாறியது, ஆனால் 1199 இல் ஜான் இணைந்த பிறகு வெற்றி கிடைத்தது. 1202 இல் பிலிப்பால் கண்டனம் செய்யப்பட்டதால், ஜான் நார்மண்டியிலிருந்து எளிதில் விரட்டப்பட்டார்;

அவரது மற்ற வடக்கு பிரெஞ்சு நிலங்களைக் கைப்பற்றுவது விரைவில் தொடர்ந்தது; மற்றும் 1214 இல் Bouvines இல் பிலிப் அகஸ்டஸ் ஜான், ஓட்டோ IV மற்றும் ஃபிளாண்டர்ஸின் ஃபெராண்ட் ஆகியோரின் படைகளை தோற்கடித்து தனது மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்தார். அரசாங்க சீர்திருத்தங்கள் இந்த ஆதாயங்களை ஒருங்கிணைக்க உதவியது. உள்ளூர் நிர்வாகத்திற்கு சம்பளம் வாங்குபவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர், அதே நேரத்தில் அரசரின் சபை மிகவும் திறமையாகவும் தொழில்முறையாகவும் மாறியது. கிரீடத்தின் அரை நிலப்பிரபுத்துவ பெரிய அலுவலகங்கள் ஒடுக்கப்பட்டன, முதலாளித்துவ ஆதரவு பெறப்பட்டது, சட்டம் மற்றும் வரிவிதிப்புகளை

அறிமுகப்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. யாருக்கும் மரியாதை செய்ய மறுப்பதன் மூலம் பிலிப் தனது அரச நிலைப்பாட்டை வலியுறுத்தினார், மேலும் தனிப்பட்ட மற்றும் பொது நபராக அவரது அதிகாரங்களுக்கு இடையே உள்ள நனவான வேறுபாடு அரசியல் அதிகாரத்தின் நவீன கருத்துகளுக்கு வழிவகுத்தது.

தேவாலயத்துடனான பிலிப்பின் உறவுகள் கலவையாக இருந்தன, மேலும் அவரது மதக் கொள்கை பெரும்பாலும் அரசியல் கருத்தாக்கங்களால் கட்டளையிடப்பட்டது. அவர் தனது களங்களைச் சேர்ப்பதற்காக முற்றிலும் புனித நிலத்தை விட்டு வெளியேறினார், மேலும் அல்பிஜென்சியன் சிலுவைப் போருக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கான அப்பாவி மூலத்தின் முறையீடுகளை மறுத்தார். ஒரே ஒரு தடை அவரை தனது இரண்டாவது மனைவிக்கு ஆதரவாக தனது மூன்றாவது மனைவியை கைவிட கட்டாயப்படுத்தியது; ஜானை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான அவரது திட்டம் இன்னசென்ட்டின் வேண்டுகோளின் பேரில் வரையப்பட்ட நிலையில், ஜான் போப்பிடம் சமர்ப்பித்த பிறகு அவரது படையெடுப்பை நிறுத்துவதற்கு பதவி நீக்கம் அச்சுறுத்தல்கள் தேவைப்பட்டன. திருமண பிரச்சினைகள் ஒருபுறம் இருக்க, அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மத பக்தியைக் காட்டியது, மேலும் அவர் நோட்ரே டேம் கட்டிடத்தை ஊக்குவித்தார் மற்றும் 1200 இல் பாரிஸ் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு மதகுரு அந்தஸ்தை வழங்கினார்.

லூயிஸ் IX:

13 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்ஸ், பிரான்ஸ் விரிவடைந்து மையப்படுத்தப்பட்டது. இரண்டாம் பிலிப்பின் ஆட்சியின் போது, இராச்சியம் அதன் பெரிய விரிவாக்கத்தை வரவேற்றது. பிலிப் II பிற்கால முடியாட்சி ஆட்சியாளர்களுக்கும் ஒரு முன்மாதிரியாக இருந்தார். லூயிஸ் IX இன் ஆட்சியின் போது, அவர் பிரெஞ்சு முடியாட்சி முறையை உயர் நிலைக்கு கொண்டு வந்தார். அவர் பிரான்சின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அரசு கட்டுப்பாட்டை பரப்பினார். பிரான்ஸ் தனது பொற்காலத்தை வரவேற்றது. ரோமன்

கத்தோலிக்கராக, லூயிஸ் IX நாட்டை ஆள கடவுளால் நியமிக்கப்பட்டார் என்று நம்பினார். கடவுளின் எதிர்பார்ப்பை அடைய, அவர் தனது மக்களின் நன்மைகளையும் உரிமைகளையும் அதிகரிக்க நிறைய முயற்சிகளை அர்ப்பணித்தார். அவர் பல அறப்போர்களைத் தொடங்கினார் மற்றும் பல சமூக சீர்திருத்தங்களை உருவாக்கினார். அல்பிஜென்சியன் கிளர்ச்சிகள் போன்ற பல நீண்ட கால மோதல்களையும் மன்னர் IX லூயிஸ் முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். லூயிஸ் IX பிரான்சை செழிப்புக்கு இட்டுச் சென்றாலும், வெற்றிகரமான சிலுவைப் போர்களை நடத்துவதில் தோல்வியடைந்தார். அவரது ஆட்சியின் போது, செயிண்ட் லூயிஸ் IX இரண்டு சிலுவைப் போர்களை நடத்தினார். முதலாவது ஏழாவது சிலுவைப் போர். 1248 முதல் 1254 வரை புனித பூமிக்கான ஏழாவது சிலுவைப் போர். கடினமான வானிலை காரணமாக, சிலுவைப் போர் தொடர மிகவும் கடினமாக உள்ளது. மன்னர் IX லூயிஸ் மற்றும் அவரது இராணுவம் அல் மன்தூராவின் முக்கிய போரில் தோல்வியடைந்து கைப்பற்றப்பட்டது. 1267 ஆம் ஆண்டில், அவரது மகன்களுடன் சேர்ந்து, லூயிஸ் IX துனிசியாவிற்கு எட்டு சிலுவைப் போர்களைத் தொடங்கினார்.

இருப்பினும், வயிற்றுப்போக்கு காரணமாக பல படைகள் நோய்வாய்ப்பட்டன. அரசர் கூட ஆகஸ்ட் 1270 இல் காலமானார். அவரது இராணுவ பயணத்தை விட பிரஞ்சு அரசரின் ஆளுமைக்கு மரியாதை அளித்தது. லூயிஸ் IX அவரது மக்களால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டார். பின்னர் 1297 ஆம் ஆண்டில், கிங் லூயி IX ஒரு புனிதராக அறிவிக்கப்பட்டார். லூயிஸ் IX மன்னருடன் வெளிநாட்டு சிலுவைப் போர்களில் ஆறு ஆண்டுகள் செலவிட்ட ஜீன் டி ஜாயின்வில், அவர் தனிப்பட்ட முறையில் அனுபவித்த மன்னரின் பாத்திரங்கள் மற்றும் போதனைகளின் விளக்கங்களுடன் நினைவுக் குறிப்பைத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு அரசரின் தரம் தனித்தனியாக பிரிக்கப்பட்ட பிரிவுகள் மூலம் விவாதிக்கப்படுகிறது. ஜீன் டி ஜாயின்வில்லின் விளக்கங்களின் அடிப்படையில், லூயிஸ் IX, கடவுளை ஆழமாக

நேசிக்கும் மற்றும் முழு இருதயத்தோடும் தனது மக்களுக்கு சேவை செய்யும் ஒரு ஞானி.

மற்றவர்களின் முதுகுக்குப் பின்னால் ஒருபோதும் பொய் சொல்லாத அல்லது தீமை பேசாத ஒரு மனிதர் என்று அவர் ராஜாவை விவரித்தார். ஒருமுறை, ஜாயின்வில்லும் மாஸ்டர் ராபர்ட்டும் சாப்பாட்டு மேசையில் ஒருவருக்கொருவர் கிசுகிசுத்துக் கொண்டிருந்தனர், அவர்கள் பேசும் விவாதம் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருமானால் பேசுங்கள், முடியாவிட்டால் கிசுகிசுப்பதை நிறுத்துங்கள் என்று மன்னர் கூறினார். மன்னன் தன் மக்கள் மீதும் கடவுள் மீதும் கொண்டிருந்த அன்பு ஏழைகளின் கால்களைக் கழுவுவதன் மூலம் காட்டப்பட்டது. ஜாயின்வில்லில் மன்னர் ஏமாற்றமடைந்தார், ஏனெனில் அவர் நோய்வாய்ப்பட்ட பயத்தின் காரணமாக ஏழைகளின் கால்களைக் கழுவ மறுத்தார். ஜாயின்வில்லின் முடிவு கடவுளின் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படியவில்லை என்று மன்னர் நம்பினார். ஜாயின்வில்லே ராஜாவை உடல் வலியை விட மரண பாவத்தை பெரிதாகக் கருதுபவர் என்றும் விவரித்தார்.

ஜாயின்வில் ஒரு மரண பாவம் செய்ய விரும்புகிறாரா அல்லது தொழுநோயாளியாக மாற விரும்புகிறாரா என்று லூயிஸ் IX கேட்டார்.

ஜாயின்வில் ஒரு மரண பாவம் செய்யத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஆன்மாவின் தூய்மையை சேதப்படுத்தியதற்காக ஜாயின்வில்லில் மன்னர் மிகவும் ஏமாற்றமடைந்தார். ஜாயின்வில்லே அவ்வாறு பதிலளித்ததாக மன்னர் குற்றம் சாட்டினார், உடல் வலியை மரண பாவத்துடன் ஒப்பிட முடியாது என்று அவர் நம்பினார். அரசர் IX லூயிஸ் சமூக விதிகளைப் பின்பற்றுவதை விட அரசு உறுப்பினர்களின் கீழ்ப்படிதலில் அதிக கவனம் செலுத்தும் ஒரு மன்னராக இருந்தார். ஜாயின்வில்லே ஒரு சூழ்நிலையை விவரித்தார், மன்னர் அவரை அருகில் உட்கார அழைத்தார், அவர் எந்த சமூக விதிகளையும் மீற விரும்பவில்லை என்பதால் அவர் பயந்தார். ராஜா தனக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை என்று குற்றம் சாட்டினார். லூயிஸ் IX ஒரு அரசராகவும் இருந்தார், அவர் உயர் உணர்ச்சி நுண்ணறிவு மற்றும் உறவுகளை எவ்வாறு கையாள்வது

என்பதை அறிந்திருந்தார். ஒருமுறை, மாஸ்டர் ராபர்ட் ஜாயின்வில் ஆஃப்க்ளோதிங் தன்னை ஆர்வமுள்ளவராகவும், ராஜாவை விட உயர்ந்த இடத்தில் அமர்ந்ததாகவும் குற்றம் சாட்டினார். கிங் லூயிஸ் மாஸ்டர் ராபர்ட்டுடன் இணைந்து நடித்தார், இருப்பினும், பின்னர், அவர் ஜாயின்வில்லிடம் தான் நடிக்கிறேன் என்று கூறினார், ஜாயின்வில்லின் துணி நன்றாக இருப்பதாக அவர் நினைத்தார். எனவே, லூயிஸ் IX அவர்கள் இருவரையும் புண்படுத்தவில்லை.

பிந்தைய கேப்டியன் மன்னர்கள்:

அகில்லுச்செயர்:

Achille Luchaire, (முழு Denis-jean-achilleLuchaire இல், (பிறப்பு அக்டோபர் 24, 1846, பாரிஸ், பிரான்ஸ்-இறப்பு நவம்பர் 4, 1908, பாரிஸ்), Capetian இன் உறுதியான வரலாற்றாசிரியர் (987 முதல் 1328 வரை பிரான்சின் அரச குடும்பம்) மற்றும் போப் இன்னசென்ட் III இன் (1198-1216). 1879 இல் லுச்செயர் போர்டோக்ஸில் பேராசிரியராகவும், 1899 இல் பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் இடைக்கால வரலாற்றின் பேராசிரியராகவும் ஆனார்; அவர் 1895 முதல் அவர் இறக்கும் வரை அறநெறி மற்றும் அரசியல் அறிவியல் அகாடமியில் உறுப்பினராக இருந்தார். அவரது மிக முக்கியமான படைப்புகளில் ஹிஸ்டோயர் டெஸ் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ் மோனார்கிக்ஸ் டி லா பிரான்ஸ் சோஸ் லெஸ் பிரீமியர்ஸ் கேப்டின்ஸ் மானுவல் டெஸ் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ் ஃப்ராங்காய்ஸ்: பெரியோட் டெஸ் கேப்டியன்ஸ் டைரக்ட்ஸ் (1892; "நேரடி கேப்டியன் லைன் கீழ் பிரெஞ்சு நிறுவனங்கள்"), லூயிஸ் VI லெக்ரோஸ், சன் டி சான் அன்னாலெஸ் ரெக்னே (1890; "லூயிஸ் VI தி ஃபேட், அன்னல்ஸ் ஆஃப் ஹிஸ் லைஃப் அண்ட் ரெயின்"), மற்றும் எட்யூட் சர் லெஸ் ஆக்ட்ஸ் டி லூயிஸ் VII (1885). அவரது பிற்கால படைப்புகளில் இன்னசென்ட் III, 6 தொகுதிகள் அடங்கும். (1904-08), போப்பின் வாழ்க்கை மற்றும் அவரது நாளின் சமூக சூழல் மற்றும் நிகழ்வுகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வு மற்றும் La Société française au temps de Philippe-Auguste (1909). எர்னஸ்ட் லாவிஸ்ஸின் நினைவுச்சின்னமான ஹிஸ்டோயர் டி பிரான்ஸுக்கு (1900-11) 13 ஆம் நூற்றாண்டில் அவர் கட்டுரைகளை வழங்கினார்.

லூயிஸ் VI:

லூயிஸ் VI, லூயிஸ் தி ஃபேட், பிரெஞ்சு லூயிஸ் லெ க்ரோஸ், (பிறப்பு 1081-இறப்பு ஆகஸ்ட் 1, 1137), 1108 முதல் 1137 வரை பிரான்சின் அரசர்; இல்-டி-பிரான்ஸ் மற்றும் ஓர்லியானிஸ் ஆகிய தனது களங்களில் உள்ள சுதந்திரமான பிரபுக்கள் மீது அரச அதிகாரத்தை மீட்டெடுப்பதன் மூலம் அவர் பிரெஞ்சு மகுடத்திற்கு அதிகாரத்தையும் கண்ணியத்தையும் கொண்டு வந்தார். லூயிஸ் அவரது தந்தை பிலிப் I ஆல் 1098 இல் அவருக்கு வாரிசாக நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் 1108 இல் பிலிப் இறப்பதற்கு முன்பே திறம்பட ஆட்சியாளராக இருந்தார். அரசு நிலங்களின் கட்டுக்கடங்காத பாரன்களை உறுதியான கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவதே தனது முன்னுரிமைகள் என்பதை அவர் விரைவில் உணர்ந்தார். அவர் தனது ஆட்சியின் பெரும்பகுதியை ஹக் டி பியூசெட் போன்றவர்களுடன் மோதலில் கழித்தார்.

அவரது வெற்றியானது அவரது பெரிய குடிமக்களின் மரியாதையை அவருக்கு வென்றது மற்றும் பின்னர் கேப்டியன் விரிவாக்கத்திற்கு முக்கியமானது. லூயிஸ் தனது சமாதானத் திட்டத்திலிருந்து வருங்கால ராஜாக்களுக்கான பல முக்கியமான கருத்துக்களை உருவாக்கினார்: உதாரணமாக, ராஜா எந்த மனிதனுக்கும் அடிமையாக இல்லை. லூயிஸ் பொதுவாக தேவாலயம் மற்றும் மதகுருமார்களுடன் நல்ல உறவைக் கொண்டிருந்தார். அவர் கம்யூன்கள் அல்லது நகரங்களின் தந்தை என்று சில வரலாற்றாசிரியர்களால் முன்வைக்கப்படுகிறார், ஆனால் உண்மையில் அவர் நகரங்களை கொள்கையளவில் அல்லாமல் சூழ்நிலையால் மட்டுமே அங்கீகரித்தார்.

லூயிஸின் முக்கிய போர்கள் 1104-13 மற்றும் 1116-20 காலகட்டங்களில் இங்கிலாந்து அரசர் I ஹென்றிக்கு எதிராக இருந்தன. சார்லஸ் தி குட், ஃபிளாண்டர்ஸின் எண்ணிக்கை, 1127 இல் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது, லூயிஸ் வில்லியம் கிளிட்டோவை ஆதரித்தார், அவர் வாரிசானார்; இறுதியில் வில்லியம்

வீழ்த்தப்பட்டாலும், லூயிஸின் நடவடிக்கைகள் முடியாட்சியின் புதிய வலிமையை நிரூபித்தது. 1124 ஆம் ஆண்டில், புனித ரோமானியப் பேரரசர் ஹென்றி V இன் அச்சுறுத்தல் படையெடுப்பை எதிர்கொள்ள பிரான்சின் பல பகுதிகளிலிருந்து படைகளைத் திரட்ட முடிந்தது. அவர் பிரான்சின் புரவலர் துறவியான செயின்ட் டெனிஸின் அடிமையாக தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டார். லூயிஸின் கடைசி பெரிய சாதனை, அவரது மகன் லூயிஸ் VII மற்றும் அக்விடைனின் பிரபு வில்லியம் X இன் வாரிசு எலினோர் ஆகியோருக்கு இடையே ஒரு திருமணத்தை ஏற்பாடு செய்தது. செயின்ட்-டெனிஸின் அபோட் சுகர், மிகவும் நம்பகமான ஆலோசகர், லூயிஸின் ஆட்சிக்கான முதன்மை வரலாற்றாசிரியர் ஆவார்.

அலகு III

தேவாலயம் மற்றும் மாநிலம்

பாப்பாசி

போப்பாண்டவர், ரோம் பிஷப்பின் அலுவலகம் மற்றும் அதிகார வரம்பு, போப்பின் (லத்தீன் பாப்பா, கிரேக்க பாப்பாஸிலிருந்து, "தந்தை"), அவர் ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு தலைமை தாங்குகிறார், இது கிறிஸ்தவத்தின் மூன்று முக்கிய கிளைகளில் மிகப்பெரியது. போப் என்ற சொல் முதலில் மேற்கில் உள்ள அனைத்து ஆயர்களுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது மற்றும் அலெக்ஸாண்டிரியாவின் தேசபக்தரை விவரிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவர் இன்னும் பட்டத்தை தக்க வைத்துக்

கொள்கிறார். இருப்பினும், 1073 ஆம் ஆண்டில், போப் கிரிகோரி VII அதன் பயன்பாட்டை ரோம் பிஷப்பிற்கு கட்டுப்படுத்தினார், இது 9 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இருந்த ஒரு நடைமுறையை உறுதிப்படுத்துகிறது. AnnuarioPontificio, போப்பாண்டவரின் வருடாந்தரத்தின்படி, பாரம்பரியமாக முதல் போப்பாகக் கருதப்படும் புனித பீட்டருக்குப் பிறகு 260 க்கும் மேற்பட்ட திருத்தந்தைகள் இருந்துள்ளனர். இவர்களில், 82 பேர் புனிதர்களாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளனர், சில எதிர்போப்புகள் (சட்டபூர்வமான போப்பிற்கு எதிராக நியமிக்கப்பட்ட அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட போப்பாண்டவர் அரியணைக்கு போட்டி வாதிகள்) உள்ளனர். அலுவலகத்தை வைத்திருப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் ரோமன் அல்லது இத்தாலியராக இருந்தனர், ஒரு துருவம் மற்றும் ஒரு லத்தீன் அமெரிக்க போப் உட்பட மற்ற ஐரோப்பியர்கள் துவப்பட்டுள்ளனர்.

13 ஆம் நூற்றாண்டில் பெண் போப் ஜோன் தோன்றிய போதிலும், அனைவரும் ஆண்களே. 2,000 ஆண்டுகளில் போப்பாண்டவர் முறையும், மாநாட்டில் திருத்தந்தைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நடைமுறையும் உருவான காலத்தில், மேற்கத்திய மற்றும் உலக வரலாற்றில் போப்பாண்டவர் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தார். போப்பாண்டவரின் வரலாற்றை ஐந்து முக்கிய காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம்: ஆரம்பகால போப்பாண்டவர், செயின்ட் பீட்டர் முதல் பெலாஜியஸ் II வரை (590 வரை); செயின்ட் கிரிகோரி I முதல் போனிஃபேஸ் VIII வரை இடைக்கால போப்பாண்டவர் (590–1303); மறுமலர்ச்சி மற்றும் சீர்திருத்த போப்பாண்டவர், பெனடிக்ட் XI முதல் பயஸ் IV வரை (1303-1565); ஆரம்பகால நவீன போப்பாண்டவர், செயின்ட் பியஸ் V முதல் கிளமென்ட் XIV வரை (1566-1774); மற்றும் நவீன பாப்பாசி, பயஸ் VI (1775-99) இலிருந்து.

துறவறம்:

துறவறத்தின் இன்றியமையாத அம்சங்களில் முதன்மையானதும் மிக முக்கியமானதும் துறவறத்தின் தனித்துவமான சமூக நிலை மற்றும் சமூக உறவுகளின் வடிவமாகும். துறவற நபர் என்பது சுய-

கருத்து மற்றும் பொதுப் பாத்திரத்தில் ஒரு சிறப்பு மத வகை நபர்களில் உறுப்பினராக உள்ளவராக அடையாளம் காணப்படுகிறார், இது வேண்டுமென்றே மற்றும் அசாதாரணமானது. சில சந்தர்ப்பங்களில் துறவறம் மற்ற துறவிகளுடன் வாழ்கிறது, ஆனால் மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு வகுப்புவாத வாழ்க்கையில் பங்கேற்பது அவ்வப்போது மட்டுமே இருக்கும். பெரும்பாலான துறவிகள் குறைந்தபட்சம் கோட்பாட்டு ரீதியாக ஒரு குழுவில் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர், ஆனால் அவர்கள் துறவற வாழ்வின் பெரும்பகுதிக்கு அந்தக் குழுவுடன் வாழ மாட்டார்கள். துறவு நிலை என்பது ஒரு புதிய வீடு அல்லது வீட்டற்ற தன்மையை உள்ளடக்கியது.

துறவற சூழ்நிலையின் இரண்டாவது வரையறுக்கும் அம்சம் ஒரு குறிப்பிட்ட திட்டம் அல்லது வாழ்க்கையின் ஒழுக்கம் ஆகும். துறவற வாழ்க்கைக்கான முறையான விதிமுறைகளின் மிகத் தெளிவான எடுத்துக்காட்டுகள் பௌத்தத்தின் வினயா மற்றும் பெனடிக்டைன் விதி, ஆனால் குறைவான தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட பிரிவுகள் துறவிகளுக்கான பொருத்தமான நடத்தை மற்றும் செயல்பாடுகள் பற்றிய எதிர்பார்ப்புகளை அமைக்கின்றன.

துறவு வாழ்க்கை, மனித வாழ்க்கையின் மற்ற வாழ்க்கைக்கு மாறாக, முற்றிலும் தனிப்பட்ட மத இலக்கை நோக்கியே உள்ளது. எனவே, அந்த இலக்கை அடைய துறவறம் சிறப்பு வாழ்க்கை முறைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறது. துறவற நிலை மற்ற மதப் பாத்திரங்கள், அலுவலகங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளிலிருந்து வேறுபடுகிறது, அது முதன்மையாக மத பாரம்பரியத்தில் அல்லது பெரிய சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுக்கு சில சேவைகளைச் செய்வதை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை, மாறாக மாற்றத்திற்கான பாதையை மிகவும் தனிப்பட்ட முறையில் வளர்ப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒரு மந்திரி, பாதிரியார், ஷாமன் அல்லது புனித நடைமுறைகளில் இதே போன்ற நிபுணர், புனிதமான மதிப்புகள் கடத்தப்படும் ஒரு சமூகத்தைச் சார்ந்து ஒரு வகையான மதத் தலைமையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

நிச்சயமாக இந்த பாத்திரங்கள் ஒன்றிணைக்கப்படலாம்: சில மத வல்லுநர்களும் துறவிகளைப் போலவே வாழ்கின்றனர். அதேபோல் துறவற நபர் அல்லது சமூகம் பல மற்றும் மாறுபட்ட சேவைப் பணிகளை மேற்கொள்ள முடியும், அவற்றில் சில மட்டுமே தனிப்பட்ட மத இலக்கைப் பின்தொடர்வதில் வெளிப்படையாக இணைக்கப்படலாம். ஆயினும் கூட, எந்தவொரு துறவற சூழ்நிலையிலும் இன்றியமையாத உறுப்பு துறவற வாழ்க்கையின் நீண்டகால கவனம் ஆகும்: தனிப்பட்ட அபிலாஷைகளைப் பின்தொடர்வதில் சாதாரண மனித இருப்பிலிருந்து பிரித்தல்.

மூன்றாவதாக, துறவு நிலை பல்வேறு வழிகளில் கொண்டாடப்பட்டு விளம்பரப்படுத்தப்படுகிறது. சடங்கால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு துவக்க செயல்முறை பொது கருத்து மற்றும் துறவற சுய உணர்வுக்கு மிகவும் முக்கியமானது. துறவற நிலை பெரும்பாலும் தனித்துவமான ஆடைகள், உடல் மாற்றங்கள் (உதாரணமாக துர்நாற்றம் போன்றவை) மற்றும் குறியீட்டு உடைகள் (உதாரணமாக, புத்த ஊழியர்கள் மற்றும் பிச்சை எடுக்கும் கிண்ணம்) ஆகியவற்றால் குறிக்கப்படுகிறது.

பல மரபுகளில், துறவறம் குடும்பம், குலம் அல்லது ஒத்த "இயற்கை" குழுவின் அரங்கை விட்டு வெளியேறி வெறிச்சோடிய இடத்தில் வாழ்கிறது. துறவிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை வெவ்வேறு தினசரி அட்டவணை போன்ற காரணிகள் மூலம் வெளிப்படுத்தலாம்: பல துறவற விதிகள் குறுக்கிடப்பட்ட தூக்கம் அல்லது சீக்கிரம் எழுந்திருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட உணவு பரிந்துரைக்கப்படலாம். எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் துறவு நிலை என்பது குறிப்பிட்ட நடத்தைகள், அறிகுறிகள் மற்றும் மற்றவர்களுடனான உறவின் வடிவங்கள் ஆகியவற்றால் வெளிப்படுத்தப்படும் புதிய அல்லது சேர்க்கப்பட்ட அடையாளத்தைக் குறிக்கிறது.

துறவறத்தின் மிகவும் கவனமான வரையறையில் வகுப்புவாத வாழ்க்கையை ஒரு அவசியமான காரணியாக சேர்க்க முடியாது

என்றாலும், துறவற வாழ்வு அரிதாகவே முற்றிலும் தனிமையில் உள்ளது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அலைந்து திரியும் அல்லது துறவிகள் கூட அவ்வப்போது கூடுகிறார்கள். இந்த கூட்டங்களும் நீண்ட கால வசிப்பிடத்திற்காக கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களும் துறவறத்தின் மிகவும் புலப்படும் அம்சங்களாக இருக்கின்றன, எனவே இந்த நிகழ்வைப் பற்றிய ஒருவரின் பார்வையில் ஒரு பெரிய இடத்தைப் பெறலாம். துறவற வாழ்க்கைக்கு முக்கியமானவை தனிப்பட்டவை, தனிப்பட்டவை, மனநலம் அல்லது வெளியாட்கள் அணுகுவது கடினம். பெரும்பாலும் பொது விழாக்களில் அல்லது மடம் போன்ற கண்ணுக்குத் தெரியும் அம்சங்களில் மட்டுமே வெளியாட்கள் துறவற நிகழ்வைக் கவனிக்கின்றனர். இருப்பினும், துறவறத்தைப் பற்றிய எந்தவொரு போதுமான புரிதலுக்கும் துறவிகளின் வாழ்க்கை, உரையாடல்கள் மற்றும் எழுத்துக்கள் பற்றிய அறிவு தேவைப்படுகிறது. துறவறத்தின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம், ஆனால் அதற்கு அவசியமில்லாத ஒன்று, வறுமை அல்லது வாழ்க்கை முறையின் எளிமை.

இயல்பான அல்லது நடைமுறையில் உள்ள வாழ்க்கை வடிவங்களில் இருந்து வேறுபட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட விதி மற்றும் ஒழுக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வது ஆகியவை பெரும்பாலும் சமூகத்தின் மற்ற மக்கள் அனுபவிக்கும் வசதிகள் அல்லது ஆடம்பரங்களை நிராகரிப்பதில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. சந்நியாசியாகவோ அல்லது சாதாரணமாகவோ இருக்க முயற்சித்த போதிலும், மடங்கள் பெரும்பாலும் மிகவும் செல்வச் செழிப்பாக மாறுவது முரண்பாடாக உள்ளது. துறவற சமூகத்தின் புனிதத்தன்மையில் பங்கேற்பதற்காக, சுற்றியுள்ள சமூகம் மடாலயத்திற்கு அதன் மதிப்புமிக்க பொருட்களைக் கொடுக்கிறது, துறவிகளால் வளர்க்கப்படும் தகுதி, ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றின் பொக்கிஷங்களுக்கு அவற்றை பரிமாறிக்கொள்ளும் நம்பிக்கையுடன். மேலும் துறவு பணியின் தொழில் மற்றும் ஒழுக்கம் எப்போதாவது குறிப்பிடத்தக்க செல்வத்தை உருவாக்கியது.

இத்தகைய செல்வக் குவிப்பு மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு ஒரு துறவற சமூகத்தின் வாழ்க்கையின் தன்மையில் மாற்றத்திற்கு வழிவகுக்கும் பிற காரணிகள், நீண்ட துறவற மரபுகளுக்குள் தொடர்ச்சியான சீர்திருத்தங்களை உருவாக்கியுள்ளன.

க்ஞானைக்இயக்கம்:

உயர் இடைக்காலத்தின் மிக முக்கியமான துறவற இயக்கங்களில் ஒன்று. "கிஞ்ஞனி" மற்றும் அதிலிருந்து உருவான சீர்திருத்த இயக்கம் பற்றிய கருத்தை முதலில் தெளிவுபடுத்துவது அவசியம். க்ஞனி என்பது வெறும் சுருக்கம், வெவ்வேறு நேரங்களிலும் இடங்களிலும் வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் கொடுக்கிறது. சீர்திருத்தமானது அதன் அடித்தளம் (909) முதல் செயின்ட் ஹக் ஆஃப் க்ஞனியின் மரணம் (1109) வரை நீட்டிக்கப்படுமானால், அது துறவற பரிணாமத்தை (தொடர்ந்து வரும் பல்வேறு பழக்கவழக்கங்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது) மற்றும் விரைவான நிர்வாக பரிணாமத்தை குறிக்கிறது. பிராந்திய விரிவாக்கம். சீர்திருத்தம் ஒரே இடத்தில் மையமாக இருந்தது: அபே ஆஃப் க்ளனி. க்ஞனியின் பெரிய மடாதிபதிகள் தனிநபர்களாகச் செய்த சீர்திருத்த நடவடிக்கையை ஆர்டர் ஆஃப் க்ஞனி அல்லது அபே ஆஃப் க்ஞனிக்குக் காரணம் கூறுவது தவறு, மேலும் இதுவும் உண்மைதான்.

சீர்திருத்தத்தின்வரலாறு:

க்ஞனியின் அபே ஒரு சீர்திருத்த நிறுவனமாக நிறுவப்படவில்லை. முதலில், க்ஞனியாக் துறவறம் அதன் உத்வேகத்தை புனித பெனடிக்ட் ஆட்சியிலிருந்தும் அனியானின் பெனடிக்ட் சட்டத்திலிருந்தும் பெற்றது. குறிப்பிட்ட வரலாற்று சூழ்நிலைகள் காரணமாக, அதன் நிறுவனர்களின் மனநிலைக்கு அந்நியமானதால், க்ஞனி 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்த ஒரு பரந்த சீர்திருத்த இயக்கத்தின் மையமாக விரைவாக மாறியது. போப்களும் நிலப்பிரபுத்துவ அதிகாரிகளும் பழைய மடங்களின் சீர்திருத்தம் மற்றும் புதிய வீடுகளின் அடித்தளத்தை க்ஞனியின் மடாதிபதிகளிடம் ஒப்படைத்தனர். எவ்வாறாயினும், க்ஞனியாக் இயக்கத்திலிருந்து சுயாதீனமான சமகால துறவற

சபைகளுக்கு பாரபட்சமான " அதிகாரத்திற்கான விருப்பம்" எந்த தடயமும் இல்லை. G. Tellenbach ஐத் தொடர்ந்து, J. Leclercq, முதலில் Aquitaine லும் பின்னர் ஒரு பரந்த பகுதியிலும் Cluniacs இன் செல்வாக்கு, பல்வேறு நிலப்பிரபுத்துவ சூழல்களுக்கும், பல்வேறு மடாலயங்களில் உள்ள உறுதியான சூழ்நிலைகளுக்கும் நெகிழ்வான முறையில் தழுவின விளைவாகும் என்று குறிப்பிட்டார்.

துறவற சீர்திருத்தத்தில் இளவரசர்கள் மற்றும் சாதாரண பிரபுக்கள் மற்றும் அரசியல் எல்லைகள் உருவாக்கியிருக்கக்கூடிய தடையை குறைந்தபட்சமாகக் குறைத்தனர். க்ளுனியாக் சீர்திருத்தத்தின் பரவல் பெரும்பாலான நிகழ்வுகளில் தன்னிச்சையாக இருந்தது. க்ளுனி சாதாரண மக்களுக்கு சொந்தமான தேவாலயங்களை உடைமையாக்க முயற்சிக்கவில்லை. நிலப்பிரபுத்துவ சர்ச் சாதாரண கைகளில் விழுந்ததால், இந்த உண்மை கவனிக்கத்தக்கது. ஓடோ ஆஃப் க்ளுனி (இ. 949) இல் தொடங்கி, க்ளுனியாக் ஒழுங்கின் விரிவாக்கம் துரிதப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தில் மாறிவரும் நிலைமைகளிலிருந்து க்ளுனி பயனடைந்தார்.

அது நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்தே தற்காலிக நோய் எதிர்ப்பு சக்தியை அனுபவித்து, அது 931 இல் மட்டுமே நியமன விலக்கு பெற்றது (புல் ஆஃப் ஜான் XI), மற்றும் எபிஸ்கோபல் அதிகாரத்திலிருந்து விலக்கு, 998 முதல் 999 வரை (1027 இல் ஜான் XIX ஆல் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு தெளிவுபடுத்தப்பட்ட சிறப்புரிமையை Gregory V வழங்கியது; பின்னர் அவரது வாரிசுகள், குறிப்பாக கிரிகோரி VII). செயின்ட்-மார்டின்-டெஸ்-சாம்ப்ஸ் மற்றும் செயின்ட்-பெர்டின் போன்ற குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளைத் தவிர, க்ளுனியுடன் இணைக்கப்பட்ட மடங்கள் அதே தற்காலிக மற்றும் ஆன்மீக சுதந்திரத்தை அனுபவித்தன. இனிமேல் க்ளுனியாக் மடாலயங்கள் அப்போஸ்தலிக் சீயின் சொத்தாக இருந்தன, அவை அதிகார வரம்பு மோதல்களில் அவற்றைப் பாதுகாத்தன மற்றும் பாதுகாத்தன, குறிப்பாக க்ளுனியின் பிரதேசத்தில் மாகோன் ஆயர்களால் தூண்டப்பட்டவை.

ஓடினோ மற்றும் ஹக் ஆகியோரின் வலுவான அமைப்பு ஆளுமைகள் மடாலயங்களுக்கிடையில் ஒரு குறிப்பிட்ட நீதித்துறை ஒற்றுமையை உறுதிப்படுத்தினர், ஆனால் ஒவ்வொரு சமூகத்தின் உறவுகளும் கடுமையான கீழ்ப்படிதல் அல்லது க்ளுனியாக் வழக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வது ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது (இது நீதித்துறை சார்ந்து இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை). இந்த ஒற்றுமையானது, பிரிவினைவாதம் மற்றும் அரசியல் மற்றும் பிராந்திய கட்டமைப்புகள் ஆகியவற்றிலிருந்து சுயாதீனமான ஒரு கூட்டமைப்பில் இருந்தது, சாதாரண மற்றும் திருச்சபை. அதன் உறுப்பினர்கள் (மடங்கள் மற்றும் அவர்களின் சார்புகளுடன் கூடிய முன்னுரிமைகள்) ஒரு மைய அதிகாரத்துடன், க்ளுனியின் மடாதிபதியுடன், பல்வேறு அளவிலான நெருக்கம் மற்றும் உன்னிப்பாக வரிசைப்படுத்தப்பட்ட படிநிலையின் படி இணைக்கப்பட்டனர்.

சீர்திருத்தத்தின்தன்மை:

க்ளுனியாக் சீர்திருத்தம், அதன் ஆரம்ப நோக்கத்திலிருந்து விலகாமல், தற்காலிக மற்றும் அரசியல் ஒழுங்கின் பணிகளுக்கும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டது. மடாதிபதிகள், குறிப்பாக ஓடோ, ஓடினோ மற்றும் ஹக், இந்த நோக்கத்திற்கு சுதந்திரத்தை இழக்காமல் தனிப்பட்ட சேவை மற்றும் தார்மீக செல்வாக்கின் விசுவாசமான ஆதரவை வழங்கினர். ஜேர்மன் பேரரசர்கள், கேப்டியன் மன்னர்கள் மற்றும் போப்களின் சார்பாக அவர்கள் மேற்கொண்ட இராஜதந்திர பணிகளில் இது சாட்சியமளிக்கிறது, குறிப்பாக முதலீட்டு போராட்டத்தின் போது. ஆயினும் கூட, உலகின் தலைசிறந்த தலைவர்கள் மீது க்ளுனியின் மீதான நம்பிக்கை அதன் மனித மற்றும் ஆன்மீக செல்வாக்கைத் தடுக்கவில்லை, அதில் ஏராளமான சமகால

பதிவுகள் உள்ளன. க்ளுனியாக் சீர்திருத்தம் முதலில் கான்சுட்டியூடீன்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு துறவறத்தை ஸ்தாபிப்பதில் இருந்தது, அதில் ஸ்டேட்டூட்டா பின்னர் சேர்க்கப்பட்டது. இரண்டாவதாக, சைமனி மற்றும் தகுதியற்ற மதகுருக்கள் தொடர்பாக திருச்சபை மற்றும் சாதாரண அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மறுசீரமைப்புக்கு அது ஆதரவளித்தது; அவ்வாறு செய்வதன் மூலம், அது போப்பாண்டவரின் மேலாதிக்கத்தின் பயனுள்ள மற்றும் பொதுவான அங்கீகாரத்தை ஊக்குவித்தது. க்ளுனி துறவிகள் போப், கார்டினல்கள் மற்றும் பிஷ்ப்களாக ஆனபோதும், சர்ச்சின் சீரழிவை எதிர்த்துப் போராடவோ அல்லது பேரரசைத் தாங்கவோ ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு சிறப்பு நிறுவனமாக ஆர்டர் ஆஃப் க்ளுனி இருக்கவில்லை. மற்ற சீர்திருத்த இயக்கங்கள் க்ளுனியிடம் இருந்து உத்வேகம் பெற்றன. 1069 க்கு முன் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட டிஜோனின் ஆர்டோ துறவற மடத்தை மேற்கோள் காட்டினால் போதுமானது, இது பெர்னார்ட் (c. 1070) மற்றும் Udalric (c. 1080-83) பழக்கவழக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

ஆர்டோ ஆஃப் டிஜோன் வாஸ்லேட்டர் ஃபேகாம்பிலும், ஃப்ரூட்டுவேரியாவிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இது ஜெர்மனியில் அதன் சீர்திருத்தத்தை அறிமுகப்படுத்தியது.

சீர்திருத்தத்தின்முடிவு:

இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக இணையற்ற விரிவாக்கத்திற்குப் பிறகு, க்ளுனியாக் துறவறம் அதன் உள் அமைப்பு மற்றும் ஒழுங்கின் அதிகப்படியான விரிவாக்கம், தற்காலிக சக்தி மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட ஆளும் குழு இல்லாததால் ஒரு பகுதியாக பலவீனமடைந்தது. அதன் வளர்ச்சியின் உச்சத்தில், பல மாகாணங்களில் 1,184 வீடுகள் இருந்ததாக கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. பீட்டர் தி வெனரபிள் (இ. 1157) பொருளாதார மற்றும் சமூக மாற்றத்திற்கு தேவையான தழுவலின் அவசியத்தை புரிந்து கொண்டார்; மற்றும் அடுத்தடுத்த பொது அத்தியாயங்களில் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஆனால் அதே சகாப்தத்தில் Cîteaux இன் புதிய

வரிசை க்ஞுனியின் பழமையான எளிமைக்கு திரும்புவது போல் தோன்றியது; சிஸ்டெர்சியன் இயக்கத்தின் விரைவான வளர்ச்சியுடன், க்ஞுனியாக் சீர்திருத்தம் முடிவுக்கு வந்தது. தொடர்ந்து வந்த நூற்றாண்டுகளில், க்ஞுனியே சீர்திருத்தம் தேவைப்பட்டது.

புனித ரோமானியப்பேரரசு:

புனித ரோமானியப் பேரரசு, பெரும்பாலும் அதிகாரப்பூர்வமற்ற முறையில் ஜெர்மன் தேசத்தின் புனித ரோமானியப் பேரரசு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது, இது மேற்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பாவில் உள்ள பல இனப் பகுதிகளின் வளாகமாகும், இது ஆரம்பகால இடைக்காலத்தில் வளர்ந்தது மற்றும் நெப்போலியன் போர்களின் போது 1806 இல் அது கலைக்கப்படும் வரை தொடர்ந்தது. 962 க்குப் பிறகு பேரரசின் மிகப்பெரிய பகுதி ஜெர்மனி இராச்சியம் ஆகும், இருப்பினும் இது அண்டை நாடான போஹேமியா இராச்சியம் மற்றும் இத்தாலி இராச்சியம், மேலும் பல பிற பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியது, மேலும் பர்கண்டி இராச்சியம் சேர்க்கப்பட்டது.

இருப்பினும், 15 ஆம் நூற்றாண்டில் பேரரசு மூன்று பெரிய தொகுதிகள் - இத்தாலி, ஜெர்மனி மற்றும் பர்கண்டி - நடைமுறையில் கோட்பாட்டில் இருந்தபோது, இந்தத் தொகுதிகளுக்கு இடையிலான இணைப்புகள் ஆதாரமற்றதாக மாறியது, ஜெர்மனியின் இராச்சியம் மட்டுமே இருந்தது, கிட்டத்தட்ட உதாரணமாக, அனைத்து இத்தாலிய பிரதேசங்களும், பேரரசுடன் தொடர்பில்லாத, குறுகிய வரையறுக்கப்பட்ட ஹப்ஸ்பர்க் வம்ச மரபின் ஒரு பகுதியாக மாறிவிட்டன.

பேரரசின் வெளிப்புற எல்லைகள் வெஸ்ட்பாலியாவின் அமைதியிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மாறவில்லை - இது சுவிட்சர்லாந்து மற்றும் வடக்கு நெதர்லாந்து மற்றும் அல்சேஸ் மீதான பிரெஞ்சு பாதுகாப்பை விலக்குவதை ஒப்புக் கொண்டது - பேரரசின் கலைப்பு வரை. அதற்குள், அது பெரும்பாலும் ஜெர்மன் மொழி பேசும் பிரதேசங்களையும், போஹேமியா இராச்சியத்தையும் மட்டுமே கொண்டிருந்தது. 1815 இல் நெப்போலியன் போர்களின் முடிவில், புனித

ரோமானியப் பேரரசின் பெரும்பகுதி ஜேர்மன் கூட்டமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டது.

25 டிசம்பர் 800 இல், போப் லியோ III பிராங்கிஷ் அரசர் சார்லமேனை பேரரசராக முடிசூட்டினார், மேற்கு ஐரோப்பாவில் பட்டத்தை மீட்டெடுத்தார், 476 இல் முந்தைய பண்டைய மேற்கு ரோமானியப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு. 896 முதல் 899 வரை, அதன் பிறகு 924 இல் கடைசி இத்தாலிய உரிமையாளரான பெரெங்கர் I இறக்கும் வரை தொடர்ச்சியான உள்நாட்டுப் போர்களில் இத்தாலியின் ஆட்சியாளர்களால் போட்டியிட்டது. 962 இல் ஓட்டோ I பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்டபோது தலைப்பு மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது, சார்லமேனின் வாரிசாக தன்னை வடிவமைத்துக்கொண்டு எட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக பேரரசின் தொடர்ச்சியான இருப்பைத் தொடங்கினார்.

:சில வரலாற்றாசிரியர்கள் சார்லமேனின் முடிசூட்டு விழாவை பேரரசின் தோற்றம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர், மற்றவர்கள் ஓட்டோ I இன் முடிசூட்டு விழாவை அதன் தொடக்கமாக விரும்புகிறார்கள். எவ்வாறாயினும், சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கும் நிறுவனங்கள் மற்றும் கொள்கைகளின் பரிணாம வளர்ச்சியுடன், ஏகாதிபத்திய தலைப்பு மற்றும் பாத்திரத்தின் படிப்படியான அனுமானத்தை விவரிக்கும் வகையில், அறிஞர்கள் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். "புனித ரோமானியப் பேரரசு" என்ற சரியான சொல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பயன்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் Translatio imperii என்ற கருத்து, அவர் - இறையாண்மை கொண்ட ஆட்சியாளர் - ரோமின் பண்டைய பேரரசர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட உச்ச அதிகாரத்தை வைத்திருந்தார் என்ற கருத்து, பேரரசின் கௌரவத்திற்கு அடிப்படையானது.

புனித ரோமானிய பேரரசின் அலுவலகம் பாரம்பரியமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக இருந்தது, இருப்பினும் அடிக்கடி வம்சங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. பெரும்பாலும் ஜேர்மன் இளவரசர்-

தேர்தாளர்கள், பேரரசின் மிக உயர்ந்த பதவியில் இருந்த பிரபுக்கள், பொதுவாக தங்கள் சகாக்களில் ஒருவரை " ரோமர்களின் ராஜா" என்று தேர்ந்தெடுத்தனர், பின்னர் அவர் போப்பால் பேரரசராக முடிசூட்டப்படுவார்; போப்பாண்டவர் முடிசூட்டு விழாவின் பாரம்பரியம் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் நிறுத்தப்பட்டது.

பிரான்சில் மேற்குப் பகுதியில் உருவான அரசியல் ஒருங்கிணைப்பின் அளவைப் பேரரசு ஒருபோதும் அடையவில்லை, மாறாக நூற்றுக்கணக்கான துணை அலகுகளைக் கொண்ட ஒரு பரவலாக்கப்பட்ட, வரையறுக்கப்பட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முடியாட்சியாக பரிணமித்தது: ராஜ்ஜியங்கள், அதிபர்கள், டச்சிகள், மாவட்டங்கள், இளவரசர்-பிஷ்ப்ரிக்ஸ், இலவச ஏகாதிபத்திய நகரங்கள், மற்றும் பிற களங்கள். பேரரசின் அதிகாரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் பேரரசின் பல்வேறு இளவரசர்கள், பிரபுக்கள், பிஷ்புகள் மற்றும் நகரங்கள் பேரரசருக்கு தங்கள் விசுவாசத்திற்கு கடன்பட்ட அடிமைகளாக இருந்தபோதிலும், அவர்கள் தங்கள் பிராந்தியங்களுக்குள் நடைமுறை சுதந்திரத்தை வழங்கிய சலுகைகளின் அளவையும் கொண்டிருந்தனர். பேரரசர் I நெப்போலியன் 1806 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 6 ஆம் தேதி பேரரசர் I நெப்போலியன் உருவாக்கியதைத் தொடர்ந்து பேரரசர் பேரரசை கலைத்தார்.

ஹென்றிதி :.போலர்:

ஹென்றி 912 முதல் சாக்சோனியின் பிரபுவாகவும், 919 முதல் 936 இல் இறக்கும் வரை கிழக்கு பிரான்சியாவின் அரசராகவும் இருந்தார். கிழக்கு பிரான்சியாவின் முதல் பிராங்கிஷ் அல்லாத அரசராக, அவர் ராஜாக்கள் மற்றும் பேரரசர்களின் ஒட்டோமான் வம்சத்தை நிறுவினார், மேலும் அவர் பொதுவாகக் கருதப்படுகிறார். அதுவரை கிழக்கு பிரான்சியா என்று அழைக்கப்படும் இடைக்கால ஜெர்மன் அரசின் நிறுவனராக இருங்கள். ஆர்வமுள்ள வேட்டையாடுபவர், அவர் "கோழி" என்ற அடைமொழியைப் பெற்றார், ஏனெனில் அவர் ராஜாவாக இருப்பதாகத் தெரிவிக்க தூதர்கள் வந்தபோது அவர் தனது பறவை வலைகளை சரிசெய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவர் சாக்சன்

பிரபுக்களின் வியுடோல்:பிங் வரிசையில் பிறந்தார். சாக்சனியின் அவரது தந்தை ஓட்டோ I 912 இல் இறந்தார், பின்னர் ஹென்றி பதவிக்கு வந்தார்.

புதிய டியூக் துரிங்கியாவின் டச்சியில் நிலங்களின் உரிமைகள் தொடர்பாக கிழக்கு பிரான்சியாவின் மன்னர், ஜெர்மனியின் கான்ராட் I க்கு எதிராக கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினார். அவர்கள் 915 இல் சமரசம் செய்து, 918 இல் அவரது மரணப் படுக்கையில், கான்ராட் ஹென்றியை அடுத்த மன்னராகப் பரிந்துரைத்தார், உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிகள் மற்றும் வெளிப்புற மாகியர் தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டு ராஜ்யத்தை ஒன்றாக வைத்திருக்கக்கூடிய ஒரே ஒரு டியூக் என்று கருதினார். ஹென்றி 919 இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு மன்னராக முடிசூட்டப்பட்டார். அவர் பவேரியா மற்றும் ஸ்வாபியாவின் கலகக்கார பிரபுக்களை தோற்கடித்து, தனது ஆட்சியை உறுதிப்படுத்தினார். வெற்றிகரமான போர் மற்றும் வம்ச திருமணத்தின் மூலம், ஹென்றி 925 இல் லோதாரிங்கியாவை ஒரு அடிமையாகப் பெற்றார்.

அவரது கரோலிங்கியன் முன்னோடிகளைப் போலல்லாமல், ஹென்றி ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட முடியாட்சியை உருவாக்க முற்படவில்லை, அதற்கு பதிலாக கூட்டாட்சி தன்னாட்சி ஸ்டெம் டச்சிகள் மூலம் ஆட்சி செய்தார். ஹென்றி மகியார் அச்சுறுத்தலை நடுநிலையாக்க ஜெர்மனி முழுவதும் ஒரு விரிவான கோட்டைகள் மற்றும் மொபைல் கனரக குதிரைப்படையை உருவாக்கினார், மேலும் 933 இல் ரியாட் போரில் அவர்களைத் தோற்கடித்தார், அடுத்த 21 ஆண்டுகளுக்கு மாகியர் தாக்குதல்களை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து ஜெர்மன் தேசிய உணர்வை உருவாக்கினார். ஹென்றி 929 இல் எல்பே ஆற்றின் குறுக்கே லென்சன் போரில் ஸ்லாவ்களை தோற்கடித்ததன் மூலம் ஐரோப்பாவில் ஜெர்மன் மேலாதிக்கத்தை பெரிதும் விரிவுபடுத்தினார்.

934 இல் ஷெல்ஸ்விக்கில் உள்ள சாம்ராஜ்யங்கள் ஆல்பஸ் மலைக்கு வடக்கே ஹென்றியின் மேலாதிக்க நிலை மேற்கு பிரான்சியாவின் மன்னர் ரூடால்ப் மற்றும் மேல் பர்கண்டியின் மன்னர்

ருடால்ப் II ஆகியோரால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. போப்பால் பேரரசராக முடிசூட்டப்படுவதற்கு ஹென்றி ரோமுக்கு ஒரு பயணத்தைத் திட்டமிட்டார், ஆனால் அவரது மரணத்தால் வடிவமைப்பு முறியடிக்கப்பட்டது.

மேற்கு ஃபிரான்சியாவில் நடந்ததைப் போல, அரச அதிகாரத்தின் சரிவை ஹென்றி தடுத்தார், மேலும் அவரது வாரிசான ஓட்டோ I க்கு மிகவும் வலுவான ராஜ்யத்தை விட்டுச் சென்றார். அவரது மரியாதைக்காக அவரது மனைவி மாடில்டாவால் நிறுவப்பட்ட குவெட்லின்பர்க் அபேயில் அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

ஓட்டோதி கிரேட்:

476இல் இறுதிப் பேரரசரான ரோமுலஸ் அகஸ்துலஸ் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட பின்னரும் மேற்கில் மறைந்துபோன ரோமானியப் பேரரசுக்கான ஏக்கம் பல நூற்றாண்டுகளாக நீடித்தது. இது இறுதியில் வரலாற்றின் வினோதமான நிறுவனங்களில் ஒன்றை உருவாக்கியது. புனித ரோமானியப் பேரரசு, வால்டேர் ஏளனமாகக் குறிப்பிட்டது போல, புனிதமானதாகவோ, ரோமானியப் பேரரசாகவோ, பேரரசு ஆகவோ இல்லை. முரண்பாடாக, எதிர்கால முன்னேற்றங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, போப் லியோ III 800 ஆம் ஆண்டில் ரோமில் ஃபிராங்க்ஸின் மன்னரான சார்லமேனை, இம்பேரேட்டர் ரோமனோரம் (ரோமானியர்களின் பேரரசர்) ஆகியோருக்கு முடிசூட்டப்பட்டபோது, ஐரோப்பாவில் ஒட்டுமொத்த மதச்சார்பற்ற அதிகாரத்தை உருவாக்கும் முயற்சியில் போப்பாண்டவர் முன்னிலை வகித்தார். 814 இல் சார்லமேனின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவரது பேரரசு பிளவுபட்டது மற்றும் கடைசி கரோலிங்கியன் என்று

அழைக்கப்படும் பேரரசர்கள் வடக்கு மற்றும் மத்திய இத்தாலியில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டனர். அவர்களில் கடைசிவரான ஃப்ரியூலியின் பெரெங்கர் 924 இல் கொலை செய்யப்பட்டார். ஜெர்மனியில் கிழக்கு ஃபிராங்க்ஸின் அரசர்களுக்குப் பட்டம் சென்ற பிறகு அது உண்மையாகிவிட்டது. சாக்சனியின் டியூக் ஹென்றி தி ஃபோலர் 919 இல் மற்ற ஜெர்மன் பிரபுக்களால் மன்னராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் மாகியர்கள், ஸ்லாவ்கள் மற்றும் டேன்ஸைத் தடுத்து நிறுத்தினார். அவர் ஏகாதிபத்திய பட்டத்திற்கு உரிமை கோரவில்லை, ஆனால் 936 இல் அவருக்குப் பின் வந்த அவரது வலிமைமிக்க மகன் ஓட்டோ I மிகவும் லட்சியமாக இருந்தார்.

அவர் சார்லமேனின் தலைநகராக இருந்த ஆச்சனில் மன்னராக முடிசூட்டப்பட்டார். அவர் ஏற்கனவே ஏகாதிபத்திய லட்சியங்களைக் கொண்டிருப்பது போல் தெரிகிறது, ஒரு அறிக்கையின்படி, மற்ற ஜெர்மன் பிரபுக்கள் அவரது முடிசூட்டு விருந்தில் அவரது அடிமைகளாக அவருக்கு சேவை செய்தனர். ஓட்டோ இப்போது இருபதுகளின் நடுப்பகுதியில் இருந்தார். ஒரு மூர்க்கமான போர்வீரர் மற்றும் புத்திசாலித்தனமான அரசியல்வாதி, அவர் தனது சகோதரர் ஹென்றியின் இரண்டு கிளர்ச்சிகள் உட்பட அனைத்து எதிர்ப்புகளையும் நசுக்கினார், அவர் அவரை கொலை செய்ய திட்டமிட்டார். ஓட்டோ புத்திசாலித்தனமாக அவரை மன்னித்தார், ஹென்றி விசுவாசமாக நடந்துகொண்டபோது, அவரை பவேரியாவின் பிரபுவாக நியமித்தார். அவர் தனது சொந்த உறவினர்களின் கைகளில் மற்ற ஜெர்மன் ஆட்சியாளர்களை வைக்க திட்டமிட்டார். அவர் பிரெஞ்சு அரசியலில் திறம்பட தலையிட்டார், போஹேமியர்களை அடிபணியச் செய்தார் மற்றும் எல்பே மற்றும் ஓடரின் கிழக்கே ஸ்லாவிக் பிரதேசத்தில் ஜெர்மன் குடியேற்றத்தை ஊக்குவித்தார்.

அவர் ஹங்கேரியின் மாகியர்களை அடித்து நொறுக்கினார் மற்றும் அவர்களின் பல ஆண்டுகளாக கொள்ளையடிக்கும் ஊடுருவல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார், வடக்கில் டேன்ஸைத் தடுத்து நிறுத்தினார், ஜெர்மன் ஆயர்களின் விசுவாசமான

கூட்டாளிகளை உருவாக்கினார் (அவர் நிலப்பிரபுத்துவ பிரபுக்களாகவும் திருச்சபையாகவும் மாறினார்) மற்றும் ஒரு ஜெர்மன் அரசை நெருங்கும் ஒன்றை உருவாக்கினார். 951 இல், இதற்கிடையில், ஓட்டோ இத்தாலி மீது படையெடுத்தார், அங்கு ஒரு இத்தாலிய பிரபு, இவ்ரியாவின் பெரெங்கர், அரியணையைக் கைப்பற்றி, முந்தைய மன்னரின் விதவையான அடிலெய்டைக் கடத்தினார். அவர் தனது மகனை திருமணம் செய்து கொள்ள அவளை வற்புறுத்த முயன்றார், ஆனால் அவர் தப்பித்து ஜெர்மன் உதவிக்காக கெஞ்சினார். ஓட்டோ ஆல்பஸ் மலையைக் கடந்து, லோம்பார்ட்ஸின் ராஜா என்ற பட்டத்தை எடுத்து அடிலெய்டை மணந்தார். அவர் பெரெங்கரை இத்தாலியை ஆட்சி செய்ய அனுமதித்தார், ஆனால் அவரது அடிமையாக மட்டுமே இருந்தார். 961 இல் போப் பன்னிரண்டாம் ஜான் (அவரது துஷ்பிரயோகத்திற்கு மிகவும் பிரபலமானவர்) போப்பாண்டவர் மாநிலங்களின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றிய பெரெங்கருக்கு எதிராக மிகவும் உதவி தேவைப்பட்டது.

அவர் ஓட்டோவிடம் முறையிட்டார், அவர் உடனடியாக அவரைக் காப்பாற்ற வந்தார், பதிலுக்கு போப்பால் ரோமானியர்களின் பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்டார். பின்னர் அவர் பெரெங்கரை தோற்கடித்து சிறையில் அடைத்தார், ஆனால் போப் விரைவில் ஓட்டோவின் ஆதிக்கத்தால் அமைதியற்றவராக இருந்தார் மற்றும் அவருக்கு எதிராக சூழ்ச்சி செய்யத் தொடங்கினார். ஓட்டோ 963 இல் ரோம் திரும்பினார் மற்றும் அவர் நோக்கத்திற்காக வரவழைக்கப்பட்ட ஆயர்களின் கீழ்ப்படிதலுள்ள சியோட் மூலம் போப் ஜான் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார்.

பின்னர் அவருக்குப் பதிலாக தனது சொந்த விருப்பப்படி போப் லியோ VIII ஆக ரோமானியர் நியமிக்கப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டு போப் லியோவுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி வெடித்து, மாற்று போப் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது ஓட்டோ மீண்டும் ரோமில் தலையிட்டார். பேரரசர் அந்த நிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார், மேலும் 965 இல் லியோ இறந்தபோது, போப் ஜான் XIII என அவர் தேர்ந்தெடுத்த மற்றொரு வேட்பாளரை போப் சிம்மாசனத்தில் வைக்க

மீண்டும் ரோம் திரும்பினார். அவருக்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டபோது, ஓட்டோ அதை அடக்கினார்.

போப் பன்னிரண்டாம் ஜான் நிச்சயமாக விரும்பாத வகையில் அவர் போப்பாண்டவரின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டார். ஓட்டோ தெற்கு இத்தாலியில் கிழக்கு ரோமானியப் பேரரசின் பிரதேசத்தில் தலையிட்டார், அதனால் 972 இல் பைசண்டைன்கள் அவருடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை முடித்தனர், அதில் அவர்கள் தனது சொந்த ஏகாதிபத்திய பட்டத்தை முறையாக அங்கீகரித்தனர். அவர்கள் பைசண்டைன் இளவரசி தியோபனோவை அவரது மகனுக்கும் வாரிசுமான மற்றொரு ஓட்டோவுக்கு மணமகளாக வழங்கினர். ஹோலி என்ற வார்த்தை இன்னும் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு பயன்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் ஓட்டோ தி கிரேட் வரலாற்றாசிரியர்களால் புனித ரோமானிய பேரரசர்களில் முதல்வராகவும் அவரது காலத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஐரோப்பிய ஆட்சியாளராகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டார். அவர் 973 இல் இறந்தார் மற்றும் அவரது ஒரே மகன் ஓட்டோ II ஆனார்.

ஓட்டோ II எஞ்சியிருக்கும் சகோதரர்கள் போட்டியாளர்களாக இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க நன்மை மற்றும் ஓட்டோமான் பேரரசர்களின் வரிசை 1024 வரை தொடர்ந்தது. புத்துயிர் பெற்ற மேற்கு ரோமானியப் பேரரசு 12 ஆம் நூற்றாண்டில் புனிதமானது மற்றும் 1500 களின் முற்பகுதியில் இருந்து அது ஜெர்மன் புனித ரோமானியப் பேரரசாக இருந்தது. சார்லிமேனின் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1806 வரை இந்தப் பெயர் கைவிடப்படவில்லை

பேரரசுக்கும் பாப்பாசிக்கும் இடையிலான போராட்டம்

11 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து நிலைமை மாறத் தொடங்கியது. ஒரு காரணம் ஐரோப்பிய பொருளாதார மீட்சியின் விரைவான முன்னேற்றம் ஆகும், இது ஜெர்மனிக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் அதிகார மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. பேரரசர்கள் மேலும் பலவற்றைச் செய்த போப்பாண்டவரின் மறுமலர்ச்சி

உடனடியாக முக்கியமானது. 1056 இல் ஹென்றி III இறந்த பிறகு, இந்த முயற்சி போப்பாண்டவரின் கைகளுக்குச் சென்றது. நீண்ட சிறுபான்மையினரால் - 1065 வரை - ஹென்றி IV (மகுடம் சூட்டப்பட்டது 1084; இறப்பு 1106), இது ஆல்பஸின் வடக்கிலிருந்து தலையீட்டிற்கு பயப்படாமல் போப்பாண்டவருக்கு உதவியது, மற்றும் நட்பு நாடுகளின் தோற்றம் - குறிப்பாக நார்மன்கள். சிசிலி இராச்சியம், அவர்கள் தங்கள் சொந்த நோக்கங்களுக்காக பேரரசுக்கு எதிராக போப்பாண்டவர் பதவிக்கு ஆதரவளித்தனர்.

அவர்கள் முதிர்ச்சி அடைந்தவுடன், ஐரோப்பாவின் மக்கள் கிறிஸ்தவமண்டலத்தின் தலைவராக போப்பை நாடினர். ஏகாதிபத்திய எல்லைகளுக்குள்ளும் கூட, பேரரசரின் அதிகாரம் பர்கண்டி அல்லது இத்தாலியில் வசிப்பவர்களை விட ஜேர்மனியர்களுக்கு அதிகமாக இருந்தது, அவர்களுக்காக அது ஜெர்மன் ஆட்சிக்கு அடிபணிவதைக் குறிக்கிறது.

மேலும், ஓட்டோ III மட்டுமே-மற்றும் அவர் நான்கு வருடங்களுக்கும் குறைவாக-ரோமை பேரரசின் இடமாக மாற்றினார்; சார்லிமேனிலிருந்து மற்ற அனைவரும் ஆல்பஸின் வடக்கே தங்கள் முயற்சிகளை குவித்தனர். நடைமுறையில், எனவே, பேரரசு ஒரு ஏகாதிபத்திய கிறிஸ்தவம் என்ற இலட்சியத்தை மிகவும் அபூரணமாக உணர்ந்து கொண்டது; மற்றும் அதன் சுதந்திரத்தை நிரூபிக்கும் நிலையில் இருந்தவுடன், போப்பாண்டவர் பல ஆதரவாளர்களைக் கண்டறிந்தார்.

போப் கிரிகோரி VII (1073-85) கீழ், 9 ஆம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்ட பேரரசின் போப்பாண்டவர் கோட்பாடு புத்துயிர் பெற்றது, ஆனால் பரந்த மற்றும் உறுதியான அடித்தளங்களில். இதன் விளைவாக, 1076 முதல் 1122 வரை, முதலீட்டு சர்ச்சை என்று அழைக்கப்பட்டது, மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், பிஷ்ப்கள் மற்றும் மடாதிபதிகளை தங்கள் களங்களுக்குள் "முதலீடு" செய்ய, அதாவது, அவர்களை நியமித்து முறைப்படி வழங்க, அதிகாரம் உள்ளதா என்ற கேள்வியை மையமாகக் கொண்டது. அவர்களின் அலுவலக

சின்னங்கள். எவ்வாறாயினும், உண்மையான பிரச்சினை பிஷ்ப்ரிக்ஸ் மற்றும் அபேசிகளின் முதலீடு அல்ல, மாறாக கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தில் பேரரசரின் இடம் மற்றும் போப்பாண்டவருடனான அவரது உறவுகள். ஏழாம் கிரிகோரி போப் மட்டுமே ஏகாதிபத்திய அடையாளத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடும் என்று வலியுறுத்தினார்; அவர் சட்டப்பூர்வமாக பேரரசர்களை பதவி நீக்கம் செய்யலாம், ஆனால் அவர் யாராலும் தீர்மானிக்கப்படக்கூடாது (இந்த லேபிடரி அறிக்கைகள் 1075 ஆம் ஆண்டின் டிக்டாடஸ்பாபேயில் சேர்க்கப்பட்ட 27 இல் அடங்கும் மற்றும் கிரிகோரியின் பதிவேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன).

இவ்வாறு சுதந்திர உரிமை கோருவது மேன்மைக்கான கோரிக்கையாக வேகமாக மாறியது. குறிப்பாக, சக்கரவர்த்தியின் புனிதத் தன்மை சவால் செய்யப்பட்டது, கடவுளுக்கு நேரடியாகப் பொறுப்பு என்று அவர் கூறுவது போன்றது.

மாறாக, கான்ஸ்டன்டைனின் நன்கொடை மற்றும் 800 ஆம் ஆண்டு முடிசூட்டு விழா பற்றிய போப்பாண்டவர் விளக்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், ஏகாதிபத்திய கண்ணியத்தை போப் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும், அவர் பொருத்தமாக இருந்தால், அதைத் தடுக்க வேண்டும் அல்லது திரும்பப் பெற வேண்டும் என்றும் வாதிடப்பட்டது. போப் கலிக்ஸ்டஸ் II மற்றும் பேரரசர் ஹென்றி V இடையே 1122 ஆம் ஆண்டின் கன்கார்ட்டு ஆஃப் வார்ம்ஸில் சமரசம் மூலம் முதலீட்டு சர்ச்சை முடிவுக்கு வந்தது; ஆனால் கிரிகோரி VII இன் கூற்றுக்கள் போப்ஸ் அலெக்சாண்டர் III, இன்னசென்ட் III, இன்னசென்ட் IV மற்றும் போனிஃபேஸ் VIII ஆகியோரால் மீண்டும் எடுக்கப்பட்டன, இது பேரரசை அதன் அஸ்திவாரங்களுக்கு உலுக்கிய தொடர்ச்சியான மோதல்களில்.

முதலீட்டுமோதல்:

முதலீட்டு சர்ச்சை என்பது இடைக்கால ஐரோப்பாவில், குறிப்பாக புனித ரோமானியப் பேரரசில் தேவாலயத்திற்கும் அரசுக்கும் இடையிலான மிக முக்கியமான மோதலாக இருந்தது. நகரங்களின் பிஷ்ப்கள் மற்றும் மடாலயங்களின் மடாதிபதிகள் போன்ற உள்ளூர்

தேவாலய அதிகாரிகளை நியமிக்க (முதலீடு) அதிகாரம் போப் அல்லது மன்னர்களுக்கு யார் என்பது பிரச்சினையாக இருந்தது. 1122 ஆம் ஆண்டில் பேரரசர் ஹென்றி V மற்றும் போப் கலிக்ஸ்டஸ் II ஆகியோர் புழுக்களின் உடன்படிக்கைக்கு உடன்பட்டபோது மோதல் முடிவுக்கு வந்தது. இது அரச மற்றும் ஆன்மீக அதிகாரங்களை வேறுபடுத்தியது மற்றும் ஆயர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் பேரரசர்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட பங்கைக் கொடுத்தது. இந்த முடிவு பெரும்பாலும் போப்பின் வெற்றியாகத் தோன்றியது மற்றும் அவர் உலகில் கடவுளின் பிரதான பிரதிநிதி என்று அவர் கூறினார். இருப்பினும், பேரரசர் தேவாலயத்தின் மீது கணிசமான அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார்.

போப் கிரிகோரி VII (1072-1085) மற்றும் புனித ரோமானிய பேரரசர் ஹென்றி V (1056-1106) ஆகியோருக்கு இடையேயான அதிகாரப் போட்டியாக முதலீட்டு சர்ச்சை தொடங்கியது. 1103-1107 ஆண்டுகளில் இங்கிலாந்தின் ஹென்றி I மற்றும் போப் பாஸ்கல் II ஆகியோருக்கு இடையே ஒரு சுருக்கமான ஆனால் குறிப்பிடத்தக்க போராட்டம் ஏற்பட்டது, மேலும் இந்த பிரச்சினை பிரான்சில் தேவாலயத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையிலான போராட்டங்களில் ஒரு சிறிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது.

முந்தைய பேரரசர்களால் நிறுவப்பட்ட ஏகாதிபத்திய சக்தியைக் குறைப்பதன் மூலம், சர்ச்சை ஜெர்மனியில் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஆண்டுகால உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்தது, மேலும் பெரிய பிரபுக்கள் மற்றும் மடாதிபதிகளின் வெற்றிக்கு வழிவகுத்தது. ஏகாதிபத்திய அதிகாரம் இறுதியாக ஹோஹென்ஸ்டாஃபென் வம்சத்தின் கீழ் மீண்டும் நிறுவப்பட்டது. முதலீட்டு சர்ச்சையின் வயது இடைக்கால நாகரிகத்தின் திருப்புமுனையாக சரியாக கருதப்படலாம். இது ஆரம்பகால இடைக்காலத்தின் நிறைவாக இருந்தது, ஏனெனில் அதில் ஜெர்மானிய மக்களால் கிறிஸ்தவ மதத்தை ஏற்றுக்கொள்வது அதன் இறுதி மற்றும்

தீர்க்கமான கட்டத்தை எட்டியது ... உயர் இடைக்காலத்தின் மத மற்றும் அரசியல் அமைப்பின் பெரும்பகுதி நிகழ்வுகள் மற்றும் யோசனைகளிலிருந்து வெளிப்பட்டது முதலீட்டு சர்ச்சை.

தோற்றம்

ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மற்றும் முதலீட்டு சர்ச்சைக்கு முன்பு, முதலீடு, கோட்பாட்டளவில் தேவாலயத்தின் பணியாக இருந்தாலும், நடைமுறையில் மத பிரபுக்களின் உறுப்பினர்களால் செய்யப்பட்டது. பல பிஷப்புகளும் மடாதிபதிகளும் ஆளும் பிரபுக்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர். ஒரு மூத்த மகன் தந்தையின் பட்டத்தை மரபுரிமையாகப் பெறுவார் என்பதால், உடன்பிறப்புகள் பெரும்பாலும் தேவாலயத்தில் பணிபுரிகின்றனர்.

குடும்பம் தங்கள் எஸ்டேட்டில் ஒரு தனியுரிமை தேவாலயம் அல்லது அபேயை நிறுவியிருக்கும் இடத்தில் இது குறிப்பாக உண்மையாக இருந்தது. ஓட்டோ I (936-972) முதல் ஆயர்கள் பேரரசின் இளவரசர்களாக இருந்தனர், பல சலுகைகளைப் பெற்றனர், மேலும் ஏகாதிபத்திய பிரதேசத்தின் பெரிய மாவட்டங்களில் பெருமளவிலான நிலப்பிரபுத்துவ பிரபுக்களாக மாறினர். பொருளாதார மற்றும் இராணுவ அதிகாரத்தின் இந்த பெரிய பிரிவுகளின் கட்டுப்பாடு ராஜாவுக்கு முதன்மை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேள்வியாக இருந்தது, ஏனெனில் அது ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தை பாதித்தது. ஒரு ஆட்சியாளர் அல்லது பிரபுவுக்கு விசுவாசமாக இருக்கும் ஒருவரை நியமிப்பது (அல்லது அலுவலகத்தை விற்பது) அவசியம்.

கணிசமான அளவு செல்வம் மற்றும் நிலம் பொதுவாக ஒரு பிஷப் அல்லது மடாதிபதியின் அலுவலகத்துடன் தொடர்புடையது என்பதால், தேவாலய அலுவலகங்களை விற்பனை செய்வது (சிமோனி என்று அழைக்கப்படும் ஒரு நடைமுறை) பிரபுக்களிடையே உள்ள தலைவர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான வருமான ஆதாரமாக இருந்தது. அவர்கள் நிலத்தை சொந்தமாக வைத்திருந்தனர். தொண்டு மூலம் தேவாலயங்களைக் கட்ட அனுமதித்தது. சர்ச்சுக்குள் உள்ள ஒரு குழு, கிரிகோரியன் சீர்திருத்தத்தின் உறுப்பினர்கள், ஆளும் மதச்சார்பற்ற

அதிகாரத்திடமிருந்து முதலீட்டு அதிகாரத்தை வலுக்கட்டாயமாக எடுத்துக் கொண்டு, சிமோனியின் ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய முடிவு செய்தபோது நெருக்கடி தொடங்கியது.

பேரரசர், மற்றும் அந்த அதிகாரத்தை தேவாலயத்தின் கட்டுப்பாட்டில் முழுமையாக வைப்பது. கிரிகோரியன் சீர்திருத்தவாதிகள், பேரரசர் போப்பை நியமிக்கும் திறனைப் பராமரிக்கும் வரை இது சாத்தியமில்லை என்பதை அறிந்திருந்தனர், எனவே அவர்களின் முதல் படியாக பேரரசரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து போப்பாண்டவர் பதவியை வலுக்கட்டாயமாகப் பெறுவதாகும்.

1056 இல் ஆறு வயதுடைய ஹென்றி IV ஜெர்மன் அரசரானபோது ஒரு வாய்ப்பு வந்தது; சீர்திருத்தவாதிகள் அவரது இளம் வயதினையும் எதிர்வினை ஆற்ற இயலாமையையும் பயன்படுத்தி போப்பாண்டவரின் பதவியை பலவந்தமாக கைப்பற்றினார். 1059 ஆம் ஆண்டில், ரோமில் உள்ள ஒரு தேவாலய கவுன்சில், இன் நாமினி டோமினியுடன், போப்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் பிரபுக்களின் தலைவர்களுக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை என்று அறிவித்தது. மேலும் கார்டினல்கள் கல்லூரியை முழுவதுமாக தேவாலய அதிகாரிகளைக் கொண்ட வாக்காளர் குழுவாக உருவாக்கியது. ரோம் போப்பின் தேர்தலின் கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் பெற்றவுடன், அது ஒரு பரந்த முன்னணியில் முதலீடு மற்றும் சைமனியின் நடைமுறையைத் தாக்கத் தயாராக இருந்தது. 1075 ஆம் ஆண்டில், போப் கிரிகோரி VII டிக்டாடஸ் பாபேயை இயற்றினார். ஒரு பேரரசரின் பதவி நீக்கம் போப்பின் முழு அதிகாரத்தின் கீழ் இருப்பதாக ஒரு ஷரத்து வலியுறுத்தியது. ரோமானிய தேவாலயம் கடவுளால் மட்டுமே நிறுவப்பட்டது என்று அது அறிவித்தது - போப்பாண்டவர் அதிகாரம் மட்டுமே உலகளாவிய சக்தி என்று. இந்த நேரத்தில், ஹென்றி IV இனி குழந்தையாக இல்லை, மேலும் அவர் தனது சொந்த ஆயர்களை

நியமித்தார். அவர் கிரிகோரி VII க்கு ஒரு கடிதத்தை அனுப்பியதன் மூலம் இந்த அறிவிப்புக்கு பதிலளித்தார், அதில் அவர் கிரிகோரிக்கு ஏகாதிபத்திய ஆதரவைத் திரும்பப் பெற்றார். மிலனின் மற்றொரு பாதிரியார் அட்டோ, ஏற்கனவே வேட்பாளராக போப்பால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது மிலன்.

1076 ஆம் ஆண்டில், போப் ஹென்றியை பதவி நீக்கம் செய்து ஜெர்மன் மன்னராக பதவி நீக்கம் செய்து, அனைத்து கிறிஸ்தவர்களையும் அவருக்கு விசுவாசப் பிரமாணத்தில் இருந்து விடுவித்தார். இந்த அறிவிப்புகளைச் செயல்படுத்துவது வேறு விஷயம், ஆனால் நன்மை படிப்படியாக போப்பின் பக்கம் வந்தது. ஜெர்மன் இளவரசர்களும் பிரபுக்களும் மன்னரின் பதவி விலகலைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

1075 இல் லாங்கன்சால்சாவின் முதல் போரில் தொடங்கிய கிளர்ச்சியைத் தொடரவும், அரசு சொத்துக்களைக் கைப்பற்றவும் அவர்கள் மத காரணங்களைப் பயன்படுத்தினர். பிரபுக்கள் விவசாயிகள் மற்றும் சொத்துக்கள் மீது உள்ளூர் பிரபுத்துவங்களைக் கோரினர், முன்பு தடைசெய்யப்பட்ட கோட்டைகளைக் கட்டினார்கள், மேலும் சாம்ராஜ்யத்திலிருந்து தங்கள் சுயாட்சியைப் பாதுகாக்க உள்ளூர்மயமாக்கப்பட்ட ஃபீஃப்டோம்களை உருவாக்கினர்.

முதலீட்டு சர்ச்சை பல தசாப்தங்களாக தொடர்ந்தது, ஒவ்வொரு போப்பும் ஜெர்மனியில் கிளர்ச்சியைத் தூண்டுவதன் மூலம் ஏகாதிபத்திய சக்தியைக் குறைக்க முயன்றனர். இந்தக் கிளர்ச்சிகள் படிப்படியாக வெற்றியடைந்தன. ஹென்றி IV 1106 இல் அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு அவரது மகன் ஹென்றி V ஆல் பதவியேற்றார், அவர் போப்பாண்டவருக்கு ஆதரவாக தனது தந்தைக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தார், மேலும் அவர் இறப்பதற்கு முன்பு அவரது தந்தை தனது எதிர்போக்களின் சட்டபூர்வமான தன்மையை கைவிட செய்தார்.

ஆயினும் கூட, ஹென்றி V மேலும் ஒரு ஆண்டிபோப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தார், கிரிகோரி VIII.

பின்னர், அவர் கன்கார்ட்டு ஆஃப் வார்ம்ஸுடனான முதலீட்டு உரிமைகளில் சிலவற்றைத் துறந்தார், கிரிகோரியைக் கைவிட்டார், மேலும் ஒற்றுமைக்கு திரும்பினார் மற்றும் அதன் விளைவாக சட்டபூர்வமான பேரரசராக அங்கீகரிக்கப்பட்டார். புழுக்களின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம்

ஐம்பது ஆண்டுகால சண்டைக்குப் பிறகு, செப்டம்பர் 23, 1122 இல் கையொப்பமிடப்பட்டபோது, கன்கார்ட்டு ஆஃப் வார்ம்ஸ் ஒரு நீடித்த சமரசத்தை அளித்தது. இது மதச்சார்பற்ற தலைவர்களுக்கு அதிகாரபூர்வமற்ற ஆனால் குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கை நியமனம் செய்யும் செயல்பாட்டில் சில இடங்களை விட்டுச்சென்றபோது, சாதாரண முதலீட்டை நீக்கியது.

பேரரசர் மோதிரம் மற்றும் குரோசியர், அவர்களின் ஆன்மீக சக்தியின் சின்னங்கள், மற்றும் கதீட்ரல் அல்லது அபே மற்றும் இலவச பிரதிஷ்டை நியதிகள் மூலம் தேர்தல் உத்தரவாதம், மோதிரம் மற்றும் குரோசியர் மூலம் திருச்சபை முதலீடு செய்யும் உரிமையை துறந்தார். போப்பாண்டவர் பதவிக்கும் புனித ரோமானியப் பேரரசர்களுக்கும் இடையிலான அதிகாரப் போராட்டத்தின் முதல் கட்டத்தை வார்ம்ஸ் ஒப்பந்தம் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது, மேலும் வெஸ்ட்பாலியா உடன்படிக்கையில் ஒரு நாள் உறுதிப்படுத்தப்படும் தேசம் சார்ந்த இறையாண்மையின் கிருமி தன்னுள் அடங்கியிருப்பதாக விளக்கப்பட்டது. இது ஒரு பகுதியாக, தேவாலயத்திற்கும் ஐரோப்பிய இறையாண்மைகளுக்கும் இடையே அவர்களின் களங்களுக்குள் அரசியல் கட்டுப்பாட்டின் மீது மூலோபாய சூழ்ச்சியின் எதிர்பாராத விளைவாகும்.

மன்னராட்சி தேவாலயத்துடனான மோதலில் சிக்கியிருந்தபோது, அது அதிகாரத்தில் குறைந்து பிரிந்தது. விவசாயிகள் மீதான ஆதிக்கத்தின் உள்ளூர் உரிமைகள் வளர்ந்தன. இது பல விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது:

1. பெரும்பான்மையினருக்கு மனித உரிமைகளைக் குறைத்த அடிமைத்தனம் அதிகரித்தது;
2. அதிகரித்த வரிகள் மற்றும் வரிகள் அரசு கருவூலங்கள் குறைந்துவிட்டன;
3. அரசு அதிகாரத்திற்கு நீதிமன்றங்கள் பதிலளிக்க வேண்டிய அவசியமில்லாத நீதிக்கான உள்ளூர் உரிமைகள்.

நீண்ட காலமாக, ஏகாதிபத்திய சக்தியின் சரிவு ஜெர்மனியை 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பிரிக்கும். இதேபோல், இத்தாலியில், முதலீட்டு சர்ச்சை பேரரசின் அதிகாரத்தை பலவீனப்படுத்தியது மற்றும் உள்ளூர் பிரிவினைவாத சக்திகளை வலுப்படுத்தியது. இருப்பினும், போப்பாண்டவர் சர்ச்சையில் இருந்து வலுவாக வளர்ந்தார். பொதுக் கருத்துக்காக ஒன்றுகூடுவது, பாமர மக்களை மத விவகாரங்களில் ஈடுபடுத்தியது, அது பாமர பக்தியை அதிகரித்தது, சிலுவைப்போர் மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பெரும் மத உயிர்ச்சக்திக்கு களம் அமைத்தது. இந்த மோதல் புழுக்களின் உடன்படிக்கையுடன் முடிவடையவில்லை. போப்களுக்கும் புனித ரோமானியப் பேரரசர்களுக்கும் இடையிலான எதிர்கால மோதல்கள் வடக்கு இத்தாலி முழுவதுமாக பேரரசிடம் இழக்கப்படும் வரை தொடர்ந்தது. ஃபிரெட்ரிக்கின் கீழ் புனித ரோமானியப் பேரரசுக்கு எதிராக தேவாலயம் சிலுவைப் போரை நடத்தும்.

கிரிகோரி VII மற்றும் ஹென்றி IV:

போப் தலைமையிலான இடைக்கால கிறிஸ்தவ தேவாலயத்திற்கும், மன்னர்களால் ஆளப்பட்ட நாடுகளுக்கும் இடையிலான மோதல்கள் இடைக்காலம் முழுவதும் நிகழ்ந்தன. போப்

கிரிகோரி VII மற்றும் புனித ரோமானியப் பேரரசின் மன்னர் ஹென்றி IV ஆகியோருக்கு இடையே ஒரு போப்புக்கும் மன்னருக்கும் இடையே ஒரு பெரிய மோதல் நடந்தது. ஹென்றி அரசரானபோது மிகவும் இளமையாக இருந்தார். பதினைந்து வயதிலேயே, புனித ரோமானியப் பேரரசில் மதகுருமார்கள் மீது தனது அதிகாரத்தை அதிகரிக்க ஹென்றி நகர்ந்தார். இறுதியில் ஹென்றியின் செயல்கள் அவரை இடைக்கால திருச்சபையின் பெரிய தலைவர்களில் ஒருவரான போப் கிரிகோரி VII உடன் மோதலுக்கு கொண்டு வந்தன. போப் கிரிகோரி பக்தி மற்றும் புத்திசாலி. திருத்தந்தைகளின் அதிகாரத்தையும் அதிகாரத்தையும் அதிகரிப்பதன் மூலம் தேவாலயத்தில் ஆன்மீக சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவர அவர் பணியாற்றினார். கிரிகோரி தேவாலயம் பூமியில் உச்ச அதிகாரம் என்று நம்பினார்;

ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் சாதாரண மக்கள் அனைவரும் சர்ச் மற்றும் அதன் போப்பின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் என்று அவர் உணர்ந்தார். தேவாலயம் மற்றும் அரசு மோதல்களைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு வழியாக வெளியேற்றத்தின் கொடூரமான தண்டனையைப் பயன்படுத்த அவர் தயங்கவில்லை. ஹென்றி IV மற்றும் கிரிகோரி VII இடையேயான மோதல் உள்ளூர் தேவாலய அதிகாரிகளை யார் நியமிக்க வேண்டும் என்ற கேள்வியைப் பற்றியது. ராஜாவாக, ஜெர்மன் தேவாலயத்தின் ஆயர்களை நியமிக்கும் உரிமை தனக்கு இருப்பதாக ஹென்றி நம்பினார். இது சாதாரண முதலீடு என்று அறியப்பட்டது. மறுபுறம், போப் கிரிகோரி இந்த யோசனையை கோபமாக எதிர்த்தார், ஏனெனில் அவர் தனக்கான அதிகாரத்தை விரும்பினார்.

ஹென்றியை வெளியேற்றுவதன் மூலம் புதிய ஆயர்களை பெயரிட பேரரசின் முயற்சிகளுக்கு அவர் பதிலளித்தார். கூடுதலாக, கிரிகோரி பேரரசின் குடிமக்களை அவர்களின் தலைவருக்கு விசுவாசம் என்ற நிலப்பிரபுத்துவக் கடமைகளிலிருந்து விடுவிக்க ஒரு தடையைப் பயன்படுத்தினார். ஹென்றி தனது அடிமைகளின் கிளர்ச்சிக்கு பயந்து, போப்பின் கருணையை நாடினார். 1077 இன்

கடுமையான குளிர்காலத்தில், ஹென்றி மற்றும் அவரது ஊழியர்கள் போப்பைச் சந்திக்க வடக்கு இத்தாலியின் பனி மலைகள் வழியாக நீண்ட மற்றும் ஆபத்தான பயணத்தை மேற்கொண்டனர். அவர்கள் வடக்கு இத்தாலியின் மலைப்பகுதியில் உள்ள கனோசா என்ற சிறிய நகரத்தில் சந்தித்தனர். பின்னர் அவர் வந்ததும், போப் அவமானப்படுத்தப்பட்ட ஹென்றியை மூன்று நாட்கள் கடும் குளிரில் காத்திருக்கச் செய்தார், இறுதியாக அவரைப் பார்க்க ஒப்புக்கொண்டார். ஹென்றி இறுதியாக வாயில்களுக்குள் நுழைய அனுமதிக்கப்பட்டபோது, அவர் பனியின் வழியாக வெறுங்காலுடன் நடந்து சென்று மன்னிப்புக் கோருவதற்காக போப்பின் பாதங்களில் மண்டியிட்டார் என்று சமகால கணக்குகள் தெரிவிக்கின்றன.

இதன் விளைவாக, போப் ஹென்றியின் வெளியேற்றத்தை ரத்து செய்தார்.

ஃபிரடெரிக்பார்பரோசா

ஃபிரடெரிக் பார்பரோசா இடைக்கால ஐரோப்பாவின் மிகவும் பிரபலமான ஆட்சியாளர்களில் ஒருவர். ஜெர்மனியின் ஸ்வாபியாவில் இருந்து, அவர் வளர்ந்து கிட்டத்தட்ட 1600 ஜெர்மன் மாநிலங்களையும் மைக்ரோ-ஸ்டேட்களையும் ஒன்றிணைத்தார், புனித ரோமானியப் பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்டார், இரண்டு சிலுவைப் போர்களில் ஈடுபட்டார், வெளியேற்றப்பட்டார், ஒரு எதிர்ப்பு போப்பை ஆதரித்தார், போப்புடனான தனது உறவை மீண்டும் சமரசம் செய்து கட்டினார். பைசான்டியம் முதல் பிரிட்டிஷ் தீவுகள் வரை ஐரோப்பா முழுவதிலும் உள்ள அரச வீடுகளுடன் இராஜதந்திர உறவுகள்.

ஆரம்பகால வாழ்க்கை

இடைக்காலத்தின் பல முக்கிய நபர்களைப் போலவே, ஃபிரடெரிக்கின் ஆரம்பகால வாழ்க்கையைப் பற்றி மிகக் குறைவாகவே அறியப்படுகிறது. அவர் டிசம்பர் 1122 இல், ஸ்வாபியாவின் பிரபு, ஃபிரடெரிக் II மற்றும் பவேரியாவின் ஜூடித் ஆகியோருக்குப் பிறந்தார். சில ஆதாரங்களின்படி, அவர் சவாரி செய்யவும்,

வேட்டையாடவும், ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தவும் கற்றுக்கொண்டார், ஆனால் அவர் படிக்கவோ எழுதவோ கற்றுக் கொள்ளவில்லை, லத்தீன் மொழி பேசத் தெரியாது. இருப்பினும் அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். அவரது மாமா, கிங் கான்ராட் III ஜெர்மனி (ஆர். 1138-52), ஹோஃப்டாக் என அழைக்கப்படும் ஒரு கூட்டத்தில் பங்கேற்க அவரை அழைத்தார்: புனித ரோமானியப் பேரரசில் இளவரசர்களால் கூட்டப்பட்ட ஒரு கூட்டத்தில். ஸ்ட்ராஸ்பர்க் (1141), கான்ஸ்டான்ஸ் (1142), உல்ம் (1143), லூர்ஸ்பர்க் (1144), மற்றும் வார்ம்ஸ் (1145) ஆகிய நான்கில் ஃபிரடெரிக் பங்கேற்றதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இந்த ஹோஃப்டேக்குகள் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஃபிரடெரிக்கிற்கு அவரது பிற்கால வாழ்க்கையில் புனித ரோமானிய பேரரசராக ஆவதற்கு தேவையான முக்கிய அனுபவத்தை அளித்தனர். இரண்டாவது சிலுவைப் போர்: அவரது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஃபிரடெரிக் பார்பரோசா தனது டச்சியைப் பெற்றார், மேலும் ஃபிரடெரிக் III, ஸ்வாபியாவின் டியூக் ஆனார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஃபிரடெரிக் தனது மாமா கான்ராட்டுடன் இரண்டாவது சிலுவைப் போரில் இறங்கினார், அவர் டிசம்பர் 1146 இல் தனது சிலுவைப் போர் சபதம் எடுத்தார். (சிலுவைப்போர்களுக்கு) இரண்டாம் சிலுவைப் போர் ஒரு பேரழிவாக இருந்தாலும், ஃபிரடெரிக் பார்பரோசா தன்னை ஒரு ஆர்வமுள்ளவராக வேறுபடுத்திக் கொண்டார். இராணுவத் தலைவர் மற்றும் திறமையான அரசியல்வாதி. ஆகஸ்ட் 1147 இல், பைசான்டியத்தை கடக்கும்போது, நோய்வாய்ப்பட்ட ஒரு சிலுவைப்போர் அட்ரியானோப்ளெட்டோவில் உள்ள ஒரு மடாலயத்தில் நின்று குணமடைந்து குணமடைந்தார். அவர் குணமடைந்த நிலையில், கொள்ளையடிக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டார். கான்ராட் சிலுவைப்போரை பழிவாங்க ஃபிரடெரிக்கிற்கு உத்தரவிட்டார் - மேலும் அவர் பழிவாங்கினார். அவர் மடத்தை தரைமட்டமாக்கினார், கொள்ளையர்களைப் பிடித்து தூக்கிலிட்டார், மேலும் திருடப்பட்ட பணத்தைத் திரும்பக் கேட்டார். பயணத்தின் பிற்பகுதியில், ஃபிரடெரிக் அதிர்ஷ்டவசமாக தப்பினார்,

அப்போது திடீர் வெள்ளம் சிலுவைப்போர் முகாமின் பெரும்பகுதியை அழித்தது; அதிர்ஷ்டவசமாக, அவர் அடுத்த நாள், 9 செப்டம்பர் 1147 அன்று கான்ஸ்டான்டினோப்பிளை அடைந்தார். கான்ராட் III அனடோலியா முழுவதும் சிலுவைப்போர் படைகளை வழிநடத்த முடிவு செய்தார், ஆனால் இந்த பணி மிகவும் கடினமாக இருந்தது. டோரிலேயம் அருகே துருக்கிய தாக்குதல்களின் அலை, இது டோரிலேயம் போரில் விளைந்தது. கான்ராட்டின் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன, திரும்பின. அவ்வாறு செய்வதன் மூலம், கான்ராட்டின் படைகளின் பின்புற காவலர் அழிக்கப்பட்டார்.

கான்ராட் பின்னர் ஃபிரடெரிக்கை பிரான்சின் மன்னர் லூயிஸ் VII க்கு அனுப்பி உதவி கேட்கவும், டோரிலேயத்தில் ஏற்பட்ட பேரழிவைப் பற்றி அவருக்குத் தெரிவிக்கவும் முடிவு செய்தார். லூயிஸின் படைகள் கான்ராட் உடன் இணைந்தன, மேலும் இரண்டு சிலுவைப் படைகளான பிரெஞ்சு மற்றும் ஜெர்மன், ஒன்றாக புனித பூமியை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றன. 1147 கிறிஸ்துமஸில் கான்ராட் நோய்வாய்ப்பட்டார், மேலும் ஃபிரடெரிக்குடன் சேர்ந்து குணமடைய கான்ஸ்டான்டினோப்பிளுக்குத் திரும்பினார். மார்ச் 1148 இல், சிலுவைப்போர் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளை விட்டு வெளியேறி, ஏப்ரல் 11 அன்று ஏக்கரை வந்தடைந்தனர். கான்ராட் மற்றும் ஃபிரடெரிக் இருவரும் ஜெருசலேமுக்கு விஜயம் செய்தனர், மேலும் ஃபிரடெரிக் நைட்ஸ் ஹாஸ்பிட்டலரின் தொண்டுப் பணிகளால் ஈர்க்கப்பட்டார். Conrad's Hoftags இல் அவரது அனுபவத்தின் காரணமாக, ஃபிரடெரிக் 24 ஜூன் 1148 அன்று ஏக்கர் கவுன்சிலில் பங்கேற்க அழைக்கப்பட்டார். இந்த கவுன்சில் சிலுவைப்போர்களுக்கான சிறந்த திட்டம் என்ன என்பதை விவாதித்தது, மேலும் டமாஸ்கஸைத் தாக்குவதே அவர்களின் சிறந்த பந்தயம் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

இதன் விளைவாக டமாஸ்கஸ் முற்றுகை 24-28 ஜூலை 1148 வரை நீடித்தது மற்றும் சிலுவைப்போர்களுக்கு மற்றொரு பேரழிவுகரமான தோல்வியாகும். கண்களில் தோல்வியை வெறித்துப் பார்த்து,

சிலுவைப்போர் வெளியேறி, வீட்டிற்குப் புறப்பட்டனர். 1148 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 8 ஆம் தேதி ஏக்கரில் இருந்து கான்ராட் மற்றும் ஃபிரடெரிக் பயணம் செய்தார்கள், தோல்வியடைந்த இரண்டாம் சிலுவைப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தனர். இருப்பினும், சிலுவைப்போர் முஸ்லிம்களிடமிருந்தும் கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்தும் புனித பூமியை மீட்டெடுக்கும் நோக்கத்தில் தோல்வியடைந்ததால், ஃபிரடெரிக் அதைக் கொண்டிருந்தார் என்று அர்த்தமல்ல. தனிப்பட்ட முறையில் தோல்வியடைந்தது. ஆரம்பத்தில், அவர் இன்னும் உயிருடன் இருந்தார், அவருடன் புறப்பட்ட அவரது சமகாலத்தவர்கள் பலர் இல்லை.

கூடுதலாக, கில்பர்ட் ஆஃப் மோன்ஸ், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதினார், டமாஸ்கஸ் முற்றுகையை விவரிக்கும் போது, ஃபிரடெரிக் "டமாஸ்கஸுக்கு முன்னால் மற்ற அனைவருக்கும் முன்பாக ஆயுதங்களில் வெற்றி பெற்றார்" என்று எழுதினார். ஃபிரடெரிக் ஏப்ரல் 1149 இல் ஜெர்மனிக்கு திரும்பினார்.

இறப்பு:

ஃபிரடெரிக் பார்பரோசா உள்ளூர் ஆர்மீனியர்களின் ஆலோசனையைப் பெற்று, சலேப் ஆற்றைக் கடக்க விரும்பினார், அதே நேரத்தில் ஒரு பெரிய குழு மலைப் பாதையைக் கடந்தது. இந்த கடக்கும் போது தான் பார்பரோசா நீரில் மூழ்கி இறந்தார். ஃபிரடெரிக்கின் மரணம் சிலுவைப்போர் படைகளில் அரை-கலகத்தை ஏற்படுத்தியது; ஆயிரக்கணக்கான ஜெர்மன் துருப்புக்கள் வெளியேறி வீடு திரும்பின. அசல் படைகளில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் மட்டுமே ஏக்கரை அடைந்தனர். ஃபிரடெரிக் பார்பரோசா விட்டுச் சென்ற பாரம்பரியம் என்னவென்றால், அவர் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இடைக்கால ஐரோப்பாவின் சிறந்த இராணுவத் தலைவர்களில் ஒருவர். அவர் ஒரு படிப்பறிவற்ற இளைஞனாக உலகில் நுழைந்தார், மேலும் அவர் புனித ரோமானிய பேரரசராக இருந்து வெளியேறினார். அவர் ஒன்றுபடாத ஜெர்மனியை

ஒன்றிணைத்து, போப்புடனான தனது உறவை சமரசம் செய்தார் - பல வருங்கால மன்னர்கள் (இங்கிலாந்தின் பிரபலமற்ற மன்னர் ஹென்றி VIII போன்றவை) செய்யத் தவறினர்.

ஃபிரடெரிக் II:

ஃபிரடெரிக் II (டிசம்பர் 26, 1194 - டிசம்பர் 13, 1250), ஹோஹென்ஸ்டாஃபென் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர், 1212 முதல் ரோமானியர்களின் அரசர் என்ற பட்டத்திற்கு வேடமிட்டவர் மற்றும் 1215 முதல் அந்த முடியாட்சியை எதிர்ப்பின்றி வைத்திருந்தார். எனவே, அவர் ஜெர்மனியின் அரசர், மற்றும் இத்தாலி, மற்றும் பர்கண்டி. அவர் 1220 இல் போப்பாண்டவர் முடிசூட்டப்பட்டதிலிருந்து அவர் இறக்கும் வரை புனித ரோமானியப் பேரரசராக இருந்தார். அவரது அசல் பட்டம் சிசிலியின் கிங் ஆகும், அவர் 1198 முதல் இறப்பு வரை ஃபிரடெரிக் I ஆக இருந்தார். திருமணம் மற்றும் சிலுவைப் போர்களுடனான அவரது தொடர்பின் காரணமாக சைப்ரஸ் மற்றும் ஜெருசலேமின் அரசர் என்பது அவரது வாழ்நாளின் குறுகிய காலத்திற்குப் பெறப்பட்ட அவரது மற்ற அரசு பட்டங்கள். அவர் சிசிலியில் வளர்ந்தார் மற்றும் அவரது வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை வாழ்ந்தார், அவரது தாயார் கான்ஸ்டன்ஸ், சிசிலியின் ரோஜர் II இன் மகள். அவரது பேரரசு போப்பாண்டவர் நாடுகளுடன் அடிக்கடி போரில் ஈடுபட்டது, எனவே அவர் இரண்டு முறை வெளியேற்றப்பட்டார் மற்றும் அக்கால வரலாற்றில் அடிக்கடி இழிவுபடுத்தப்பட்டார் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. போப் கிரிகோரி IX அவரை ஆண்டிகிறிஸ்ட் என்று அழைக்கும் அளவிற்கு சென்றார். அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, அவர் 1000 ஆண்டுகால ரீச்சை ஆளப் போகிறார் என்ற எண்ணம் அவரது இரண்டாவது வருகையைப் பெற்றது, ஒருவேளை இதன் காரணமாக இருக்கலாம்.

அவர் தனது சொந்த காலத்தில் ஸ்டூபர் முண்டி (" உலகின் அதிசயம்") என்று அறியப்பட்டார், மேலும் அவர் ஒன்பது மொழிகளைப் பேசுவதாகவும், ஏழில் கல்வியறிவு பெற்றவராகவும் கூறப்படுகிறது. (சில மன்னர்கள் மற்றும் பிரபுக்கள் கல்வியறிவு இல்லாத

நேரத்தில்). ஃபிரடெரிக் அவரது காலத்திற்கு மிகவும் நவீன ஆட்சியாளராக இருந்தார், அறிவியல் மற்றும் கலைகளின் புரவலராக இருந்தார். அவர் சிசிலியன் கவிதைப் பள்ளியின் புரவலராக இருந்தார். பலேர்மோவில் உள்ள அவரது அரச நீதிமன்றம், சுமார் 1220 முதல் அவர் இறக்கும் வரை, இட்டாலோ-ரொமானஸ் மொழியான சிசிலியன் இலக்கிய வடிவத்தின் முதல் பயன்பாட்டைக் கண்டது. பள்ளியில் இருந்து வெளிப்பட்ட கவிதைகள் இத்தாலிய தீபகற்பத்தின் விருப்பமான மொழியாக டஸ்கன் மொழியின் பயன்பாட்டிற்கு குறைந்தது ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பே இருந்தது.

பள்ளியும் அதன் கவிதைகளும் டான்டே மற்றும் அவரது சகாக்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தன, மேலும் நவீன இத்தாலியமாக மாறிய இலக்கிய வடிவத்தில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவர் 1224 இல் நேபிள்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவினார். அன்கோனாவுக்கு அருகிலுள்ள ஜெசியில் பிறந்த ஃபிரடெரிக், பேரரசர் ஆறாம் ஹென்றியின் மகன். அவரது தாய், நாற்பது வயதான கான்ஸ்டன்ஸ், அவரது தோற்றம் குறித்த சந்தேகங்களைத் தடுக்கும் பொருட்டு, ஒரு பொது சதுக்கத்தில் அவரைப் பெற்றெடுத்ததாக சில நாளேடுகள் கூறுகின்றன. ஃபிரடெரிக் அசிசியில் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்.

ஆரம்பகால வாழ்க்கை

1196 ஆம் ஆண்டில் பிராங்பேர்ட் ஆம் மெயினில் குழந்தை ஃபிரடெரிக் ஜேர்மனியர்களின் மன்னராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஜேர்மனியில் அவரது உரிமைகள் ஹென்றியின் சகோதரர் பிலிப் ஆஃப் ஸ்வாபியா மற்றும் ஓட்டோ IV ஆகியோரால் மறுக்கப்பட்டது. 1197 இல் அவரது தந்தை இறந்தபோது, இரண்டு வயது ஃபிரடெரிக் இத்தாலியில் ஜேர்மனியை நோக்கி பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார், அப்போது கெட்ட செய்தி அவரது பாதுகாவலரான ஸ்போலெட்டோவின் கான்ராட்டை அடைந்தது. ஃபிரடெரிக் பலேர்மோவில் உள்ள கான்ஸ்டன்ஸுக்கு அவசரமாக அழைத்து வரப்பட்டார். அவரது தாயார், சிசிலியின் கான்ஸ்டன்ஸ், சிசிலியின் சொந்த ராணியாக இருந்தார்; அவள்

ஃபிரடெரிக் சிசிலியின் மன்னராக முடிசூட்டப்பட்டு தன்னை ரீஜண்டாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டாள்.

ஃபிரடெரிக்கின் பெயரில், அவர் பேரரசுடனான சிசிலியின் உறவைக் கலைத்தார், அவருடைய ஜெர்மன் ஆலோசகர்களை (குறிப்பாக ஆன்வீலர் மற்றும் குவால்டிரோ டா பக்லியாராவின் மார்க்வார்ட்) வீட்டிற்கு அனுப்பினார், மேலும் ஜெர்மன் அரசாட்சி மற்றும் பேரரசு மீதான தனது உரிமைகோரலைத் துறந்தார். 1198 இல் கான்ஸ்டன்ஸின் மரணத்திற்குப் பிறகு, போப் இன்னசென்ட் III பிரடெரிக்கின் பாதுகாவலராக அவர் வயது வரை வெற்றி பெற்றார். ஃபிரடெரிக் மே 17, 1198 இல் சிசிலியின் மன்னராக முடிசூட்டப்பட்டார்.

பேரரசர்:

பிரன்சுவிக்கின் ஓட்டோ 1209 இல் போப் இன்னசென்ட் III ஆல் புனித ரோமானியப் பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்டார். செப்டம்பர் 1211 இல் நியூரம்பெர்க் உணவகத்தில் ஃபிரடெரிக் இல்லாத நிலையில் ஜெர்மன் மன்னராக இன்னசென்ட்டின் ஆதரவுடன் ஒரு கிளர்ச்சிக் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் மீண்டும் 1212 இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் டிசம்பர் 9, 1212 இல் மெயின்ஸில் முடிசூட்டப்பட்டார்; மற்றொரு முடிசூட்டு விழா 1215 இல் நடந்தது. ஜெர்மனியில் ஃபிரடெரிக்கின் அதிகாரம் பலவீனமாக இருந்தது, மேலும் அவர் தெற்கு ஜெர்மனியில் மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டார்: வடக்கு ஜெர்மனியில், குயெல்ப் அதிகாரத்தின் மையமாக, ஓட்டோ வெளியேற்றப்பட்ட போதிலும் அரச மற்றும் ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாட்டை தொடர்ந்து வைத்திருந்தார்.

ஆனால் Bouvines இல் ஓட்டோவின் தீர்க்கமான இராணுவத் தோல்வி அவரை Guelph பரம்பரை நிலங்களுக்குத் திரும்பச் செல்ல நிர்ப்பந்தித்தது, அங்கு அவர் 1218 இல் கிட்டத்தட்ட ஆதரவாளர்கள் இல்லாமல் இறந்தார். (Guelphs மற்றும் Ghibellines ஐயும் பார்க்கவும்). ஜெர்மன் இளவரசர்கள், இன்னசென்ட் III ஆல்

ஆதரிக்கப்பட்டனர், மீண்டும் 1215 இல் ஜெர்மனியின் ஃபிரடெரிக் மன்னராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், மேலும் போப் அவரை ஜூலை 23, 1215 அன்று ஆச்சனில் மன்னராக முடிசூட்டினார். எவ்வாறாயினும், இன்னும் ஐந்து ஆண்டுகள் கடந்து செல்லும் வரை, ஃபிரடெரிக், இன்னசென்ட் III மற்றும் 1216 இல் இன்னசென்ட்டின் மரணத்திற்குப் பிறகு போப் பதவிக்கு வந்த ஹொனோரியஸ் III ஆகியோருக்கு இடையே மேலும் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகுதான் - ஃபிரடெரிக் ரோமில் புனித ரோமானியப் பேரரசராக ஹொனோரியஸால் முடிசூட்டப்பட்டார்.

III நவம்பர் 22, 1220. அதே நேரத்தில் அவரது மூத்த மகன் ஹென்றி ரோமானியர்களின் அரசர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். பெரும்பாலான புனித ரோமானிய பேரரசர்களைப் போலல்லாமல், ஃபிரடெரிக் தனது வாழ்நாளில் சிறிது நேரம் ஜெர்மனியில் கழித்தார். 1220 இல் அவரது முடிசூட்டுக்குப் பிறகு, அவர் ஜெர்மனிக்கு தனது கடைசி பயணத்தை மேற்கொள்ளும் வரை 1236 வரை சிசிலி இராச்சியத்திலோ அல்லது சிலுவைப் போரிலோ இருந்தார். (இந்த நேரத்தில், சிசிலி இராச்சியம், அதன் தலைநகரான பலேர்மோவில், தெற்கு இத்தாலியின் பெரும்பகுதியை உள்ளடக்கிய இத்தாலிய நிலப்பரப்பு வரை நீட்டிக்கப்பட்டது.) அவர் 1237 இல் இத்தாலிக்குத் திரும்பி, ஜெர்மனியில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட தனது வாழ்நாளில் மீதமுள்ள பதின்மூன்று ஆண்டுகள் அங்கேயே இருந்தார்.

அவரது மகன் கான்ராட் மூலம்.

சிசிலி இராச்சியத்தில், அவர் 1140 ஆம் ஆண்டில் அவரது தாத்தா ரோஜர் II ஆல் அசிஸஸ் ஆஃப் அரியானோவில் தொடங்கப்பட்ட சட்டங்களின் சீர்திருத்தத்தை உருவாக்கினார். இந்த திசையில் அவரது முன்முயற்சியானது அசீஸ் ஆஃப் கபுவாவின் (1220) முற்பகுதியில் காணப்பட்டது, ஆனால் அவரது சாம்ராஜ்யத்திற்கான சட்டங்களின் தொகுப்பான மெல்ஃபி (1231, லிபர் அகஸ்டலிஸ் என்றும் அழைக்கப்படும்) அரசியலமைப்புகளை அவர் வெளியிட்டதில்

பலனளித்தது. அதன் நேரம் மற்றும் நீண்ட காலத்திற்கு உத்வேகமாக இருந்தது. இது சிசிலி இராச்சியத்தை ஒரு முழுமையான முடியாட்சியாக மாற்றியது, இது ஐரோப்பாவில் நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட முதல் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசாகும்; இது எழுதப்பட்ட சட்டத்தின் முதன்மைக்கு ஒரு முன்னுதாரணமாகவும் அமைந்தது. ஒப்பீட்டளவில் சிறிய மாற்றங்களுடன், லிபர் அகஸ்டலிஸ் 1819 வரை சிசிலியன் சட்டத்தின் அடிப்படையாக இருந்தது.

இந்த காலகட்டத்தில், அவர் காஸ்டல் டெல் மான்டேவைக் கட்டினார் மற்றும் 1224 இல் நேபிள்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தை உருவாக்கினார்: இப்போது யுனிவர்சிட்டா ஃபெடரிகோ II என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது பல நூற்றாண்டுகளாக தெற்கு இத்தாலியின் ஒரே அதீனியமாக இருந்தது.

அவர் பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்ட நேரத்தில், ஃபிரடெரிக் சிலுவைப் போரில் ஈடுபடுவதாக உறுதியளித்தார். ஃபிரடெரிக் தனது சிலுவைப் போருக்குத் தயாராகி, 1225 இல் ஜெருசலேமின் யோலண்டேவை மணந்தார், ஜெருசலேம் இராச்சியத்தின் வாரிசு, உடனடியாக தனது புதிய மாமியார் ஜான் ஆஃப் பிரையனிடம் இருந்து ராஜ்யத்தின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்க நடவடிக்கை எடுத்தார். இருப்பினும், அவர் தொடர்ந்து தனது நேரத்தை எடுத்துக்கொண்டார், மேலும் 1227 ஆம் ஆண்டில், ஃபிரடெரிக் தனது சிலுவைப்போர் உறுதிமொழியை மதிக்கத் தவறியதற்காக போப் கிரிகோரி IX ஆல் வெளியேற்றப்பட்டார் - ஒருவேளை அநியாயமாக, இந்த கட்டத்தில், ஒரு தொற்றுநோயால் அவரது திட்டங்கள் தாமதமாகிவிட்டன. அவரே நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். பல சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் ஃபிரடெரிக்கின் நோயின் நேர்மையை சந்தேகித்தனர், அவர் சுயநல காரணங்களுக்காக வேண்டுமென்றே தாமதப்படுத்தியதாகக் கூறினார், மேலும் இந்த அணுகுமுறையை அவர்களின் போப்பாண்டவர் சார்பு நிலைப்பாட்டின் மூலம் ஓரளவு விளக்க முடியும். அக்கால

வரலாற்றாசிரியரான வென்டோவரின் ரோஜர் எழுதினார் 'அவர் மத்தியதரைக் கடலுக்குச் சென்று, ஒரு சிறிய பரிவாரத்துடன் புறப்பட்டார்; ஆனால் மூன்று நாட்கள் புனித பூமியை உருவாக்குவது போல் நடித்த பிறகு, அவர் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டதாகக் கூறினார் ... பேரரசரின் இந்த நடத்தை அவரது அவமானத்தையும், சிலுவைப் போரின் முழு வணிகத்தையும் காயப்படுத்தியது.

அவர் இறுதியில் அடுத்த ஆண்டு (1228) சிலுவைப் போரில் இறங்கினார், இது போப்பால் ஒரு ஆத்திரமூட்டலாகப் பார்க்கப்பட்டது, ஏனெனில் சிலுவைப் போரின் மரியாதையில் தேவாலயம் எந்தப் பங்கையும் எடுக்க முடியாது, இதன் விளைவாக இரண்டாவது வெளியேற்றம் ஏற்பட்டது. ஃபிரடெரிக் ஜெருசலேமை ஆயுத பலத்தால் கைப்பற்ற முயற்சிக்கவில்லை. அதற்கு பதிலாக, அவர் சிரியா மற்றும் மெசபடோமியாவை ஆட்சி செய்த தனது உறவினர்களுடன் போர் ஏற்படக்கூடும் என்று பதற்றமடைந்த அப்பகுதியின் அய்யூபிட் ஆட்சியாளரான சுல்தான் அல்-காமிலுடன் ஜெருசலேம், நாசரேத் மற்றும் பெத்லகேம் ஆகிய இடங்களை ராஜ்யத்திற்கு மீட்டெடுப்பது குறித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். கிறிஸ்தவர்கள்.

மார்ச் 18, 1229 இல் ஜெருசலேமின் மன்னராக ஃபிரடெரிக்கின் முடிசூட்டு விழாவில் சிலுவைப் போர் முடிந்தது - இது தொழில்நுட்ப ரீதியாக முறையற்றது என்றாலும், ஃபிரடெரிக்கின் மனைவி யோலண்டா, வாரிசு, இதற்கிடையில் இறந்துவிட்டார், அவர்களின் குழந்தை மகன் கான்ராட்டை சரியான வாரிசாக விட்டுவிட்டார். இராச்சியம். ஜெருசலேம் இராச்சியத்தை ஆள்வதற்கான பிரடெரிக்கின் மேலும் முயற்சிகள் பெய்ரூட்டின் பிரபு, இபெலின் ஜான் தலைமையிலான பாரன்களின் எதிர்ப்பால் எதிர்கொண்டன. 1230 களின் நடுப்பகுதியில், ஃபிரடெரிக்கின்

வைஸ்ராய் ஏக்கர், தலைநகரை விட்டு வெளியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, மேலும் 1244 இல், ஜெருசலேம் மீண்டும் ஒரு புதிய முஸ்லீம் தாக்குதலுக்கு இடிந்தது.

சிலுவைக்காக ஜெருசலேமை மீட்டெடுப்பதில் ஃபிரடெரிக்கின் இரத்தமில்லாத வெற்றி, சில ஐரோப்பிய வட்டாரங்களில் அவருக்கு பெரும் புகழைக் கொடுத்தது.

1231 ஆம் ஆண்டில், சான் ஜெர்மானோ அமைதியில் போப் பிரடெரிக்கின் வெளியேற்றத்தை நீக்கினாலும், ஐரோப்பாவின் அரசியல் சூழ்நிலை தொடர்பான பல்வேறு காரணங்களுக்காக இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

ஃபிரடெரிக்கின் சிலுவைப் போரைப் பற்றி, அந்தக் காலத்தின் வரலாற்றாசிரியரான நோவாராவின் பிலிப், "பேரரசர் ஏக்கரை விட்டு வெளியேறினார் [போர்நிறுத்தத்தின் முடிவுக்குப் பிறகு]; வெறுத்தார், சபித்தார், அவதூறு செய்தார்." (தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் பிலிப் ஆஃப் நோவரா, கிறிஸ்டியன் சொசைட்டி அண்ட் தி க்ரூசேட்ஸ், எட் பீட்டர்ஸ். பிலடெல்பியா, 1971). ஒட்டுமொத்தமாக இந்த சிலுவைப் போரின் வெற்றி, நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது சிலுவைப் போர்களின் தோல்விகளுக்குப் பிறகு முதல் வெற்றிகரமானது, தேவாலயத்தின் ஆதரவின்றி ஃபிரடெரிக் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்திய விதம் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது.

பார்மாவோர் மற்றும் முடிவு:

எதிர்பாராத ஒரு நிகழ்வு நிலைமையை வியத்தகு முறையில் மாற்றியது. ஜூன் 1247 இல் முக்கியமான லோம்பார்ட் நகரமான பர்மா ஏகாதிபத்திய அதிகாரிகளை வெளியேற்றியது மற்றும் குயெல்ஃப்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. என்சியோ நகரத்தில் இல்லை, மேலும் கிளர்ச்சியாளர்களை முற்றுகையிடத் திரும்பி வந்த அவரது தந்தையிடம் உதவி கேட்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை, வெரோனாவின் கொடுங்கோலன் தனது நண்பரான எஸெலினோ III டா ரோமானோவுடன் சேர்ந்து. முற்றுகையிடப்பட்டவர்கள் பட்டினியிலிருந்து

சரணடைவதற்கு பேரரசர் காத்திருந்ததால் வாடினர். அவர் ஒரு மர நகரத்தை வைத்திருந்தார், அதை அவர் " விட்டோரியா" என்று அழைத்தார், சுவர்களைச் சுற்றி கட்டப்பட்டது, அங்கு அவர் தனது புதையல் மற்றும் அரண்மனை மற்றும் மிருகக்காட்சிசாலையை வைத்திருந்தார், மேலும் அவர் தனது விருப்பமான வேட்டைப் பயணங்களில் கலந்துகொள்ளலாம்.

பிப்ரவரி 18, 1248 இல், இந்த இல்லாதபோது, முகாம் திடீரென தாக்கப்பட்டு கைப்பற்றப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து நடந்த பார்மா போரில் ஏகாதிபத்திய பக்கம் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஃபிரடெரிக் ஏகாதிபத்திய பொக்கிஷத்தை இழந்தார், மேலும் கிளர்ச்சி கம்யூன்களுக்கு எதிராகவும், சிசிலிக்கு எதிரான சிலுவைப் போருக்கான திட்டங்களைத் தொடங்கிய போப்பிற்கு எதிராகவும் தனது போராட்டத்தின் உத்வேகத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வார் என்ற நம்பிக்கையை இழந்தார். ஃபிரடெரிக் விரைவில் மீண்டு ஒரு இராணுவத்தை மீண்டும் கட்டியெழுப்பினார், ஆனால் இந்த தோல்வி பல நகரங்களில் எதிர்ப்பை ஊக்குவித்தது, அது அவரது ஆட்சியின் நிதிச் சூழையை இனி தாங்க முடியாது: ரோமக்னா, மார்ச்சே மற்றும் ஸ்போலெட்டோ இழந்தனர்.

பிப்ரவரி 1249 இல் ஃபிரடெரிக் தனது ஆலோசகரும் பிரதம மந்திரியுமான, பிரபல சட்டவியலாளரும் கவிஞருமான Pier delleVigne ஐ ஊகங்கள் மற்றும் மோசடி செய்த குற்றச்சாட்டின் பேரில் பதவி நீக்கம் செய்தார். சில வரலாற்றாசிரியர்கள் பியர் பேரரசரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் திட்டமிட்டதாகக் கூறுகின்றனர், அவர் பாரிஸின் மத்தேயுவின் கூற்றுப்படி, அவர் சதியைக் கண்டுபிடித்தபோது அழுதார். பியர் கண்மூடித்தனமான மற்றும் சங்கிலியால் பிசாவில் இறந்தார், ஒருவேளை தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம். (ஃபிரடெரிக்கிற்கு இன்னும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது, அதே ஆண்டு மே மாதம், ஃபோசால்டா போரில் போலோக்னீஸால் சார்டனியாவின் மகன் என்சியோவைக் கைப்பற்றியது. அந்த நேரத்தில் இருபத்தி மூன்று மட்டுமே, அவர்

போலோக்னாவில் உள்ள ஒரு அரண்மனையில் அடைக்கப்பட்டார். அவர் 1272 இல் இறக்கும் வரை சிறைபிடிக்கப்பட்டார். ஃபிரடெரிக் மற்றொரு மகனான சியெட்டியின் ரிச்சர்டை இழந்தார். போராட்டம் தொடர்ந்தது: பேரரசு கோமோவையும் மொடெனாவையும் இழந்தது, ஆனால் ரவென்னாவை மீண்டும் பெற்றது. கார்டினல் பியட்ரோ கபோச்சியின் தலைமையில் சிசிலி இராச்சியத்தின் மீது படையெடுக்க அனுப்பப்பட்ட இராணுவம் 1250 இல் சிங்கோலி போரில் மார்ச்சில் நசுக்கப்பட்டது. அந்த ஆண்டின் முதல் மாதத்தில் விட்டர்போவின் அடங்காத ராணியேரி இறந்தார், இம்பீரியல் காண்டோட்டியேரி மீண்டும் ரோமக்னா, மார்ச்சே மற்றும் ஸ்போலேட்டோவை மீண்டும் கைப்பற்றினார், மேலும் ரோமானியர்களின் மன்னரான கான்ராட் ஜெர்மனியில் பல வெற்றிகளைப் பெற்றார். ஹாலந்து வில்லியம். பிரடெரிக் இந்த பிரச்சாரங்களில் எதிலும் பங்கேற்கவில்லை. அவர் உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தார், ஒருவேளை அவர் சோர்வாக உணர்ந்தார். துரோகங்கள் மற்றும் அவரது கடைசி ஆண்டுகளில் அவர் சந்தித்த பின்னடைவுகள் இருந்தபோதிலும், ஃபிரடெரிக் ஒரு சிஸ்டெர்சியன் துறவியின் பழக்கத்தை அணிந்து, டிசம்பர் 13, 1250 அன்று புகலியாவில், புகலியாவில் உள்ள காஸ்டல் ஃபியோரெண்டினோவில் வயிற்றுப்போக்கின் தாக்குதலுக்குப் பிறகு அமைதியாக இறந்தார். அவர் இறக்கும் போது, ஐரோப்பாவில் அவரது முக்கிய நிலை சவால் செய்யப்பட்டது, ஆனால் இழக்கப்படவில்லை: அவரது சட்டபூர்வமான மகன் கான்ராட் IV இம்பீரியல் மற்றும் சிசிலியன் கிரீடங்களை விட்டுச்சென்றார்.

மன்ஃப்ரெட் டரான்டோ மற்றும் இராச்சியத்தின் அரசாங்கத்தை, ஹென்றி இராச்சியம் ஆர்லஸ் அல்லது ஜெருசலேமின் ஆட்சியைப் பெற்றார். ஹென்றி VII இன் மகன் ஆஸ்திரியாவின் டச்சி மற்றும் ஸ்டைரியாவின் மார்க்விசேட் ஆகியோருடன் ஒப்படைக்கப்பட்டார். ஃபிரடெரிக்கின் உயில், அவர் சர்ச்சிலிருந்து எடுத்த அனைத்து நிலங்களும் அதற்குத் திருப்பித் தரப்பட வேண்டும்,

அனைத்து கைதிகளையும் விடுவிக்க வேண்டும், மற்றும் வரி குறைக்கப்பட்டது, இது பேரரசின் கௌரவத்தை சேதப்படுத்தவில்லை.

எவ்வாறாயினும், நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கான்ராட்டின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஹோஹென்ஸ்டாஃபென் வம்சம் அதிகாரத்தில் இருந்து வீழ்ந்தது மற்றும் ஒரு இடைநிலை ஆட்சி தொடங்கியது, 1273 வரை நீடித்தது, கடைசி ஹோஹென்ஸ்டாஃபென் என்சியோ சிறையில் இறந்த ஒரு வருடம் கழித்து. இந்த நேரத்தில், ஃபிரடெரிக் உண்மையில் இறந்துவிடவில்லை, ஆனால் கிஃப்ஹேயூசர் மலைகளில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார் என்றும் ஒரு நாள் அவரது பேரரசை மீண்டும் நிலைநிறுத்த எழுந்திருப்பார் என்றும் ஒரு புராணக்கதை வளர்ந்தது. காலப்போக்கில், இந்த புராணக்கதை பெரும்பாலும் அவரது தாத்தா, ஃபிரடெரிக் I க்கு மாற்றப்பட்டது, பார்பரோசா என்றும் அறியப்பட்டது

சிசிலியின் நார்மன் மன்னர் ரோஜர் II.

பவேரியாவின் லுட்விக் I கட்டிய வால்ஹல்லா கோவிலில் பிரடெரிக்கின் மார்பளவு உள்ளது.

ஃபிரடெரிக் II போப் உடனான உறவு:

போப் கிரிகோரி IX (1227-1241) கிறிஸ்துவின் விகாரர்களில் மிகவும் மறக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவராக இருக்க முடியாது, ஆனால் திருச்சபையின் வாழ்க்கையில் அத்தகைய தீர்க்கமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஒரு போப்பிற்காக அவர் நினைவுகூரப்படமாட்டார். முதலில் கார்டினல் ஹூகோலினோடி கான்டியாகவும், பின்னர் செயின்ட் பீட்டரின் தலைவராகவும் இருந்த அவரது ஆதரவானது, டொமினிகன்கள் மற்றும் பிரான்சிஸ்கன்களின் விரைவான உயர்வுக்கு ஒரு முக்கிய காரணியாக இருந்தது, இது

மிகப்பெரிய மற்றும் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க மத அமைப்புகளில் இரண்டாக மாறியது, பின்னர் அவர் இருவரில் ஒருவர். புனித ரோமானிய பேரரசர்களுடனான மிக வியத்தகு மோதல்களில் ஒன்றின் போது திருச்சபையின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்த போப்ஸ்.

பிந்தைய பாத்திரத்தில் போப் கிரிகோரி வேலனின் புத்தகத்தில் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிக்கிறார், இது திருச்சபை அதிகாரத்திற்கு மதச்சார்பற்ற எதிர்ப்பின் முன்னோடியாக பேரரசர் இரண்டாம் பிரடெரிக் பற்றிய மேலாதிக்க கல்வி விளக்கத்திற்கு திருத்தல்வாத சவாலாக உள்ளது. வேலனின் வழக்கில் இரண்டு புள்ளிகள் மையமாக உள்ளன. முதலாவதாக, கிரிகோரி மற்றும் பிரடெரிக் இடையே மோதல் வெடித்தது, பொதுக் கொள்கையின் கேள்விகளில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து, ஒரு நபரின் முன் தீர்மானத்தின்கொள்கை ரீதியான கருத்து வேறுபாடுகளால் முன்னுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னரே இத்தகைய கொள்கை சார்ந்த விஷயங்கள் சர்ச்சைக்குரியதாக மாறியது. மோதலின் பெரும்பகுதியின் போது, அதன் ஏற்பாடுகள் அவர்களின் நடைமுறை நோக்கங்களுக்கு இணங்க இருந்தால், இருவரும் சமாதானத்தை உருவாக்கவும் பராமரிக்கவும் தயாராக இருந்தனர்; அமைதி காக்க தங்கள் எதிரியை நம்பலாம் என்று அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்; மற்றும் கொள்கை சார்ந்த பிரச்சினைகளில் அவர்களின் சொந்த உரிமைகோரல்களை நிராகரிக்க வேண்டிய அவசியம் அமைதிக்கு இல்லை. காலமுறையான சண்டைகள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் பேச்சுவார்த்தைகள் மோதல் மீண்டும் ஏற்படுவதைத் தடுக்கவில்லை - ஒரு பக்கம் அல்லது மற்றொன்று நேர்மையற்றதாக இருந்ததால் அல்ல. வம்பு மற்றும் மேலாதிக்கத்தை வலியுறுத்துங்கள், ஆனால் தவிர்க்க முடியாத நடைமுறை சிக்கல்கள் முக்கிய சர்ச்சையாக அதிகார பிரச்சினைக்கு மீண்டும் வழிவகுத்தது. காரணமாக தனது சொந்த உண்மையான அல்லது முன்னோடியான அதிகாரத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும். இரண்டாவது முக்கிய கூற்று

என்னவென்றால், போப்பாண்டவர் மற்றும் ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தின் தன்மை பற்றிய சர்ச்சைகள் புரோட்டோ-மதச்சார்பின்மைக்கும் திருச்சபைக்கும் இடையிலான சர்ச்சைகள் அல்ல, மாறாக சிவில் மற்றும் திருச்சபை அதிகாரம் ஏதோவொரு வகையில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு கிறிஸ்தவ ஒப்புதல் மாநிலத்தின் பொதுவான பார்வையை முன்வைத்தது. ஒரு ஒருங்கிணைந்த கிறிஸ்தவமண்டலத்திற்குள் போப்புக்கும் மன்னருக்கும் இடையிலான உறவின் தன்மை என்ன என்பது சர்ச்சைக்குரியது.

போப்ஸ் போப்பாண்டவர் மேலாதிக்கத்தை வலியுறுத்தினார்; ஃபிரடெரிக்கின் நம்பிக்கைகள் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் போப் ஒருவிதத்தில் கிறிஸ்துவின் திருச்சபையின் பூமிக்குரிய தலைவர் என்பதை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார், அதே நேரத்தில் இரண்டு சக்திகளுக்கு இடையிலான உறவு மற்றும் தனிப்பட்ட போப்பாண்டவரின் செயல்களின் சட்டபூர்வமான தன்மைக்கு அவர் நடுவராக செயல்படுகிறார். திருச்சபை நிர்வாகம்.

போப்புக்கும் பேரரசருக்கும் இடையேயான முதல் உண்மையான முறிவு, அதன் விளைவாக ஒரு சமாதான காலத்திற்குப் பிறகு புதுப்பிக்கப்பட்ட மோதலுக்கு வழிவகுத்தது, ஃபிரடெரிக் உண்மையில் தன்னை மட்டுமே குற்றம் சாட்ட வேண்டிய ஒரு விஷயம். ஃபிரடெரிக் பல ஆண்டுகளாக தனது சிலுவைப்போரின் சபதத்தை நிறைவேற்றுவதைத் தள்ளிப் போட்டார் (சிசிலியில் மதவெறி மற்றும் இஸ்லாமிய தாக்குதல்கள் பரவியதால் அவர் தடைப்பட்டார், மேலும் பல கத்தோலிக்க மன்னர்களைப் போலவே, கிறிஸ்தவமண்டலத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின் மீது கிறிஸ்தவ ஐரோப்பாவிற்குள் தனது சொந்த அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதற்கு முன்னுரிமை அளித்தார். வெளிப்புற எதிரிகள்). ஆனால் இறுதியாக 1227 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் நடுப்பகுதியில் அவர் புனித பூமிக்கு செல்லவில்லை என்றால் அவர் தானாகவே வெளியேற்றப்படுவார் என்ற நிபந்தனை சேர்க்கப்பட்டது.

கிரிகோரி தனது போன்டிஃபிகேட்டின் தொடக்கத்தில் தண்டனையை உறுதிப்படுத்தவில்லை.

ஃபிரடெரிக் வெளியேற்றத்தை நியாயமற்றது என்று கண்டனம் செய்த போதிலும், தளவாடச் சிக்கல்கள் மற்றும் நோய்களால் அவரது உறுதிப்பாட்டிற்கு இணங்க முடியவில்லை என்று வாதிட்டார், அவரது அடுத்தடுத்த நடத்தை அவருக்கு ஆதரவாக வாதிடவில்லை, போப் கிரிகோரிக்கு எதிராக கத்தோலிக்க படிநிலைக்கு எதிரான பொதுவான போராக உருவானது. ஃபிரடெரிக் மங்கோலியப் படையெடுப்பின் போதும் கைவிடவில்லை. சர்ச்சையை தீர்ப்பதற்கு திருச்சபையின் பொதுக்குழுவை அனுமதிக்குமாறு போப் முன்மொழிந்தபோது, ரோம் நகருக்கான அனைத்து வழிகளையும் முற்றுகையிட பேரரசர் உத்தரவிட்டார். ஃபிரடெரிக்கின் மகனால் கட்டளையிடப்பட்ட கடற்படைப் படையால் நித்திய நகரத்திற்கு முன்னணி மதகுருக்களை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்ட பிறகு கிரிகோரியின் முன்மொழிவு எதுவும் இல்லை.

கிரிகோரி மற்றும் அவரது உடனடி வாரிசான செலஸ்டின் IV ஆகியோரின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து ஒரு புதிய போப்பைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குத் தடையாக இருப்பதை விட ஃபிரடெரிக் விரும்பிய ஒரு நம்பகமான வழக்கை வேலன் முன்வைக்கிறார். வேறொன்றுமில்லை என்றால், மோதலுக்கு ஒரு உறுதியான தீர்வைக் கொண்டுவரும் அதிகாரம் ஒரு போப்பிற்கு மட்டுமே இருக்கும். ஃபிரடெரிக் மற்றும் போப் இன்னசென்ட் IV இருவரும் போப்பாண்டவர் அலுவலகத்தில் ஒன்றரை வருடங்கள் காலியாக இருந்த பிறகு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது, அவர்கள் பின்வாங்க விரும்புவதாகக் காட்டிக்கொண்டனர். பிரச்சனை என்னவென்றால், போப் இன்னசென்ட்டைப் பாதுகாப்பிற்குத் தப்பிச் செல்லும்படி பிரடெரிக் தனது சொந்த நிபந்தனைகளின் பேரில் தீர்வு காண விரும்பினார். லூயிஸ் IX இன் பிரான்சின் மற்றும் இன்னும்

வெளியேற்றப்பட்ட பேரரசர் 1250 இல் இறக்கும் வரை சண்டையைத் தொடர்ந்தார்.

இடைக்காலவரலாற்றில்:பிரடெரிக் II இடம்:

பிரடெரிக் 1226 CE முதல் எகிப்தின் அய்யூபிட் சுல்தான் அல்காமிலுடன் (r. 1218-1238 CE) தகவல்தொடர்பு வழியைத் திறந்தார். இந்த மனிதர் 1187 CE இல் இஸ்லாத்திற்காக ஜெருசலேமைப் பாதுகாத்த பெரிய சலாடினின் (l. 1137-1193 CE) மருமகன் ஆவார்; இருப்பினும், தனது முன்னோர்கள் போராடி இறந்ததைக் கொடுக்க அவர் தயாராக இருந்தார். அல்கமில் தனது அதிகாரத்தை எகிப்துக்கு அப்பால் ஒரு காலத்தில் சலாடினின் கீழ் ஐக்கியப்பட்ட நாடுகளுக்கு விரிவுபடுத்த வேண்டியிருந்தது. டமாஸ்கஸ் சுல்தானான தனது சகோதரரான அல்-முஅஸ்ஸாமுடன் (r. 1218-1227 CE) போரிட சிலுவைப்போர்களுடன் அவர் தன்னைத்தானே போரிட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பிரடெரிக் கிற்கும் சமாதானம் தேவைப்பட்டது, ஏனெனில் மேற்கில் அவரது ஆதிக்கங்கள் அவரது வெளியேற்றத்திற்குப் பிறகு எப்போதும் பெரிய அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகின. ஜெருசலேமை பிரடெரிக் கிற்கு இரத்தமின்றி மாற்றுவதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். இருப்பினும், சுல்தானின் சகோதரர் அல்-முஅஸ்ஸாம் இறந்துவிட்டார், அல்கமில் இனி பிரடெரிக் தேவையில்லை, எனவே அவர் வாக்குறுதியை மீறினால், அல்கமில் மடிந்தால், ஒரு ஏகாதிபத்திய இராணுவம் அவரது படைகளை நசுக்கும் என்று சுல்தானை குழப்பினார். பெப்ரவரி 18, 1229 இல், புனித ரோமானியப் பேரரசருக்கும் எகிப்து சுல்தானுக்கும் இடையில் யாஃபா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. ஜெருசலேம், பெத்லஹேம், நாசரேத் மற்றும் லெவண்டைன் கடற்கரையின் ஒரு பகுதி யாஃபாவிற்கு யாத்திரை செல்லும் பாதையுடன் ஐரோப்பிய கைகளில் இருந்தது. பதிலுக்கு, பிரடெரிக் முஸ்லீம்களுக்கு இலவச பாதையை உறுதியளித்தார், மேலும் கோவில் மவுண்ட் மற்றும் அல் அக்ஸா மசூதியை உடைமையாக்கினார்; முன்பே இடித்துத் தள்ளப்பட்ட நகரச் சுவர்கள் மீண்டும் கட்டப்படக் கூடாது. பிரடெரிக் சம்பிரதாயமின்றி புனித செபுல்கரில் தன்னை முடிசூட்டினார், இதனால்

புனித பூமிக்கான தனது முயற்சியை முடித்தார். கிரிகோரி IX மற்றும் ஜான் ஆஃப் ப்ரியன் ஆகியோரின் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளான மேற்கில் உள்ள தனது களங்களுக்கு அவர் விரைவில் திரும்பினார்.

ஊடுருவியவர்களைத் தண்டிக்க ஃபிரெடெரிக் தனது சாம்ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பினார். அவர் இல்லாத நேரத்தில், போப் அவரது நிலங்களை ஆக்கிரமிக்க இராணுவங்களை அனுப்பினார். கிபி 1229 இல் அவர் திரும்பியதும், ஃபிரெடெரிக் போப்பாண்டவர் இராணுவத்தை தோற்கடித்தார், ஆனால் இத்தாலியில் போப்பாண்டவர் சொத்துக்களை தாக்க முயற்சிக்கவில்லை. கிபி 1230 இல் கிரிகோரி மற்றும் ஃபிரெடெரிக் இடையே கையெழுத்திட்ட செப்ரானோ உடன்படிக்கையுடன் போரின் முதல் கட்டம் முடிவடைந்தது. பேரரசர் சிசிலி இராச்சியத்தின் மீதான தனது கட்டுப்பாட்டை மேலும் வலுப்படுத்தினார் மற்றும் மெல்ஃபி (1231 CE) அரசியலமைப்பின் மூலம் சாம்ராஜ்யத்தின் மீது மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்தை நீட்டித்தார். ஜெர்மனியில், அவர் இல்லாதது சிக்கல்களுக்கு வழிவகுத்தது. ஹென்றி VII ஜேர்மன் இளவரசர்களை அந்நியப்படுத்தி, ஜேர்மன் அல்லாத நகரங்களின் ஆதரவை நாடினார்.

கொள்கையில் இந்த மாற்றம் ஜெர்மனியின் மீது ஹோஹென்ஸ்டாஃபென் கட்டுப்பாட்டை அச்சுறுத்தியது மற்றும் ஹென்றி நேராக அமைக்க மறுத்தபோது, ஃபிரெடெரிக் தனது நகர்வை மேற்கொண்டார். கிபி 1235 இல் பேரரசர் தனது செல்வாக்கை ஜெர்மனிக்குள் கொண்டு வந்தார், இது போதுமானதாக இருந்தது. ஹென்றி, தனது ஆதரவாளர்கள் தன்னை விட்டு விலகியதையும், அவரது கிளர்ச்சி அழிந்ததையும் கண்டு, கருணைக்காக கெஞ்சினார். பேரரசர் தனது மகனிடமிருந்து அனைத்து பட்டங்களையும் அதிகாரத்தையும் கைப்பற்றி சிறையில் அடைத்தார்; அவர் கிபி 1242 இல் இறந்தார். ஃபிரெடெரிக்கின் மற்றொரு மகன், கான்ராட் IV (r. 1237-1254 CE) ஜெர்மனியின் புதிய மன்னராக

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மேலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அவர் வியன்னாவில் ரோமானியர்களின் மன்னராகவும் (கி.பி. 1239) போற்றப்பட்டார்.

இன்னசென்ட் III:

1208 இல் கேன்டர்பரியின் பேராயராக போப் இன்னசென்ட் நியமிக்கப்பட்டதை இங்கிலாந்தின் மன்னர் ஜான் நிராகரித்தபோது, இன்னசென்ட் தேசத்தை தடையின் கீழ் வைத்தார்; தேவாலயம் யாரையும் திருமணம் செய்யவோ, ஞானஸ்நானம் செய்யவோ அல்லது அடக்கம் செய்யவோ இல்லை. ஜான் பெரும்பாலான பிஷ்புகளை வெளியேற்றுவதன் மூலம் பதிலடி கொடுத்தார், ஆனால் அது விஷயங்களை மோசமாக்கியது. இன்னசென்ட் ராஜாவை வெளியேற்றினார், அரியணை காலியாக இருப்பதாக அறிவித்தார், மேலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களை படையெடுக்க அழைத்தார். ஜான் இறுதியாக 1213 இல் இன்னசென்ட்டை தனது உயர் அதிகாரியாக அங்கீகரித்தார். ஆனால் அப்போதும் போப்பிற்கு ஒரு சண்டை ஏற்பட்டது ஜான் தனது அனுமதியின்றி அதில் நுழைந்ததால் மேக்னா கார்ட்டாவை செல்லாது என்று அறிவித்தார். இது தான் இன்னசென்ட் III, முதல் போப்பின் சக்தி. "கிறிஸ்துவின் விகார்." ஆட்சிக்கு பிறந்தவர்:

லோட்டாரியோ ஸ்காட்டி ஒரு உன்னத இத்தாலிய குடும்பத்தில் பிறந்தார் மற்றும் சிறந்த பள்ளிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் பாரிஸில் இறையியலையும் போலோக்னாவில் நியதி சட்டத்தையும் பயின்றார். போப்ஸ் லூசியாஸ் III மற்றும் கிரிகோரி VIII ஆகியோரால் அவருக்கு முக்கியமான பணிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன. 30 வயதில், அவரது மாமா, போப் கிளெமென்ட் III, அவரை கார்டினல் ஆக்கினார். போப் செலஸ்டின் III இறந்த மறுநாளே, பீட்டர் நாற்காலியில் அமர தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இளம் மனிதர்களில்

இன்னசென்ட் ஒருவரானார். அவர் விரைவில் ஒரு பாதிரியாராக நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் அடுத்த நாள் இன்னசென்ட் III புனிதப்படுத்தப்பட்டார். அவர் அறிவுத்திறன், விருப்பம் மற்றும் தலைமைத்துவம் ஆகியவற்றில் விதிவிலக்கான திறமை பெற்றவர். அவர் காலத்தின் முதன்மையான தேவாலய வழக்கறிஞராக இருந்தார்.

இருப்பினும், அவர் ஒரு போர் மனப்பான்மை கொண்டவர் மற்றும் மனச்சோர்வுக்கு ஆளாகக்கூடியவராக இருந்தார். அவருக்கு விசுவாசமாக இல்லாத தேவாலய அதிகாரிகளை அகற்றுவதன் மூலமும், தனது சொந்த குடும்பத்தின் அதிகப்படியானவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமும் அவர் தனது ஆட்சியைத் தொடங்கினார். தங்கத் தகடுகள் மரத்திற்காக மாற்றப்பட்டன, மேலும் அரச குடும்பங்களின் பிரபுக்கள் துறவிகளால் மாற்றப்பட்டனர்.

அவர் போப்பாண்டவர் தோட்டங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினார், இருப்பினும் அவரது உயிரைக் கொல்ல முயற்சித்த பிறகு, அவர் தனது குடும்பத்திற்கு முக்கிய நகரங்களின் பொறுப்பைக் கொடுத்தார்.

உலகளாவியஆட்சியாளர்

இன்னசென்ட் போப்பை அனைத்து மதச்சார்பற்ற ஆட்சியாளர்களின் நிலப்பிரபுத்துவ மேலாளராகப் பார்த்தார் "உலகளாவிய தேவாலயத்தின் மீது மட்டுமல்ல, முழு உலகத்திற்கும்." அவர் தனது அலுவலகத்தை அரை தெய்வீக ஒளியில் நினைத்தார்: " உண்மையாகவே கிறிஸ்துவின் பிரதிநிதி, பீட்டரின் வாரிசு, கர்த்தரால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டவர், பார்வோனின் கடவுள் கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் நடுவில், கடவுளுக்குக் கீழே ஆனால் மனிதனுக்கு மேல், கடவுளை விட குறைவானவர். ஆனால் மனிதனை விட, மற்ற எல்லா மனிதர்களையும் நியாயந்தீர்க்கிறார், ஆனால் தன்னை யாராலும் நியாயந்தீர்க்கவில்லை." 1197 இல் புனித ரோமானியப் பேரரசர் ஹென்றி VI இன் மரணம், ஏகாதிபத்திய

சிம்மாசனத்திற்கான போட்டியாளர்களிடையே நடுவர் மூலம் இந்த கோட்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்த அவருக்கு வாய்ப்பளித்தது. ஒரு வேட்பாளரை தேர்ந்தெடுப்பதற்கான ஏகாதிபத்திய வாக்காளர்களின் உரிமையை அவர் ஒப்புக்கொண்டார், ஆனால் அவர் இறுதி நியமனம் செய்ய வலியுறுத்தினார்.

அவர் முதலில் பிரன்சுவிக்கின் ஓட்டோவைத் தேர்ந்தெடுத்தார், அவர் விரிவுபடுத்தப்பட்ட பாப்பரசர் மாநிலங்களை அங்கீகரிப்பதாகவும், இறந்த தேவாலய அதிகாரிகளின் சொத்துக்களுக்கான எந்தவொரு கோரிக்கையையும் கைவிடுவதாகவும் உறுதியளித்தார். ஓட்டோ இத்தாலியை ஆக்கிரமித்தபோது (இன்னசென்ட்டுக்கு அவர் அளித்த வாக்குறுதியை மீறினார்), இன்னசென்ட் அவரை வெளியேற்றினார் மற்றும் அவரது சொந்த வார்டு :பிரடெரிக் II ஐ புனித ரோமானிய பேரரசராக நிறுவினார். "கடவுள் மற்றும் போப்பின் அருளால்" மன்னர்கள் தங்கள் கிரீடத்தை வைத்திருந்தனர் என்று இன்னசென்ட் உண்மையாக அறிவிக்க முடியும். அவர் ஐரோப்பிய மன்னர்களை சதுரங்கப் பலகையில் சிப்பாய்கள் போல் சூழ்ச்சி செய்து ஸ்பெயின், ஹங்கேரி போன்ற நாடுகளின் பரிசை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் விவாகரத்து செய்த மனைவியை திரும்பப் பெறுமாறு பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த பிலிப்பை வற்புறுத்தினார். நான்காவது சிலுவைப்போர் எகிப்துக்கு செல்லும் வழியில் திசைதிருப்பப்பட்டு 1204 இல் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளை சூறையாடும் வரை, இன்னசென்ட் கிழக்குப் பேரரசருடன் மீண்டும் இணைவது பற்றி கடிதம் எழுதினார்.

சீர்திருத்தவாதி

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு மதக் கொதிப்பின் காலமாக இருந்தது, இது சர்ச் ஊழலுக்கு எதிர்வினையாற்றிய மரபுவழி, மதவெறி மற்றும் பிளவுபட்ட பிரிவுகளின் வெடிப்பைக் கண்டது. மதவெறி கொண்ட அல்பிஜென்சியர்களுடன் வற்புறுத்த முயற்சித்த பிறகு, இன்னசென்ட் அவர்களுக்கு எதிராக இரத்தக்களரி சிலுவைப் போரை அறிவித்தார். ஒரு ஊரில் மட்டும் 15,000க்கும் மேற்பட்ட விவசாயிகள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இன்னசென்ட் சர்ச் சீர்திருத்தங்களின் ஒரு

பரந்த தொடர் ஒன்றை நிறுவினார். ஆடம்பர ஆடைகள் முதல் குடிபோதையில் கேலி செய்வது வரை மதகுருமார்கள் தாக்கப்பட்டனர். அவர் தேவாலயத்தில் நேர்மையான வணிக நடைமுறைகளை ஊக்குவித்தார், மாகாண மற்றும் தேசிய கவுன்சில்களை ஊக்குவித்தார், நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பிஷ்ப்கள் ரோம் வர வேண்டும், மத ஒழுங்குமுறைகளில் விதிகளை மீண்டும் கடைப்பிடித்தார், பள்ளிகளின் அடித்தளத்தை ஊக்குவித்தார். அவரது ஆட்சியின் போது, புதிதாக நிறுவப்பட்ட இரண்டு சீர்திருத்தக் குழுக்களான பிரான்சிஸ்கன்கள் மற்றும் டொமினிகன்களை அவர் அங்கீகரித்து ஆதரவளித்தார். அவர் 6,000 ஆணைகளை வெளியிட்டார் மற்றும் அவரது பல சீர்திருத்தங்களை நான்காவது லேட்டரன் கவுன்சிலுடன் முறைப்படுத்தினார்-அங்கு "மாற்றம்" (அதாவது, ஒற்றுமையின் ரொட்டி கிறிஸ்துவின் உண்மையான உடலாக மாறும்) என்ற வார்த்தை முதலில் அதிகாரப்பூர்வமாக பயன்படுத்தப்பட்டது. பயணத்தின் போது மீண்டும் வரும் காய்ச்சலால் அப்பாவி இறந்தார். பீசாவிற்கும் ஜெனோவாவிற்கும் இடையே ஒரு சர்ச்சையை தீர்க்க, ஒரு சர்ச்சை தனது அடுத்த சிலுவைப் போரைத் தடுக்கும் என்று அவர் அஞ்சினார்.

மதக் கொள்கை

இடைக்கால போப்புகளில் (கத்தோலிக்க திருச்சபையின் தலைவர்கள்) மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர், இன்னசென்ட் III ஒரு வலுவான மற்றும் திறமையான நிர்வாகி ஆவார், அவர் தேவாலயத்தை அதன் அரசியல் அதிகாரத்தின் உச்சக்கட்டத்திற்கு அல்லது மிக உயர்ந்த இடத்திற்கு கொண்டு வந்தார். இளவரசர்கள், மன்னர்கள் மற்றும் முழு நாடுகளுக்கும் கூட வெளியேற்றம் (தேவாலயத்திலிருந்து வெளியேற்றுதல்) அச்சுறுத்தலைப் பயன்படுத்தி, இன்னசென்ட் III தனது போப்பாண்டவர் பதவியை அல்லது அலுவலகத்தை இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ் மன்னர்கள் உட்பட அக்கால அரசியல் ஆட்சியாளர்களுக்கு மேலாக வைத்தார். ஜெர்மன் பேரரசர். அவர் நான்காவது சிலுவைப் போருக்கு அழைப்பு விடுத்தார் (1202-04), சிலுவைப்போர் படைகள் ஐரோப்பாவை விட்டு வெளியேறியதும்

இறுதியில் அவரது கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டது என்றாலும், இன்னசென்ட் III தனது போப்பாண்டவரின் பதினெட்டு ஆண்டுகள் ஐரோப்பாவிற்குள் மத மற்றும் அரசியல் விவகாரங்களில் ஒரு பிடியை வைத்திருந்தார்.

1198 முதல் 1216 இல் அவர் இறக்கும் வரை. அவர் இறப்பதற்கு முந்தைய ஆண்டு நான்காவது லேட்டரன் கவுன்சிலை அழைத்தார், இது இடைக்காலத்தின் மிக முக்கியமான தேவாலயக் கூட்டமாகும், அதில் அவர் தேவாலய சீர்திருத்தம் மற்றும் முஸ்லிம்களுக்கு (நம்பிக்கையாளர்களுக்கு எதிராக ஒரு புதிய சிலுவைப் போர் அல்லது புனிதப் போரைக் கோரினார். இஸ்லாமிய மதத்தில்) புனித பூமியான ஜெருசலேம் மற்றும் பாலஸ்தீனத்தில். கிறித்துவம் மற்றும் இஸ்லாமியம் இடையே நீண்ட கால போர் அந்த ஐந்தாவது தவணை பார்க்க அவர் வாழவில்லை. அவரது ஆட்சியின் தொடக்கத்திலிருந்தே, இன்னசென்ட் III, தேவாலயம் தொடர்பான விஷயங்களில், அல்லது மத வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல, தற்காலிக அல்லது மதம் அல்லாத விஷயங்களிலும் போப் மிக முக்கியமான பங்கை வகிக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தார் என்பது தெளிவாகிறது. முந்தைய போப் கிரிகோரி VII (1020-1085) தொடங்கிய சீர்திருத்தங்களை அவர் பின்பற்றினார். இந்த சீர்திருத்தங்கள் தேவாலயத்தை மட்டுமல்ல, அரசர்கள் மற்றும் இளவரசர்களுடனான அதன் உறவுகளையும் பாதிக்கும் நோக்கம் கொண்டவை. இன்னசென்ட் III க்கு எல்லா சக்தியும் கடவுளிடமிருந்து வந்தது. போப் பூமியில் கடவுளின் தூதராக இருந்தார். எனவே, போப்பின் அதிகாரம் எந்த அரசர் அல்லது பேரரசரை விடவும் பலமாக இருந்தது. இன்னசென்ட் III தன்னை "கிறிஸ்துவின் விகார் [மதப் பிரதிநிதி]" என்று அழைத்தார். இடைக்கால போப்பாண்டவர் அதிக இராணுவத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை, எனவே ஐரோப்பாவின் பிரபுக்களை வரிசையில் வைத்திருக்க இன்னசென்ட் சக்தியைப் பயன்படுத்துவதை நம்ப முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, அவர் மூன்று சக்திவாய்ந்த ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தினார்: ஒரு தனிநபருக்குத் திருச்சபையின் உரிமைகள் மற்றும் நன்மைகளை

நீக்குதல் - வெளியேற்றம்; தடை, அல்லது ஒரு நாட்டில் அனைத்து மத நடவடிக்கைகளையும் நிறுத்துதல்; சிவில் சட்டத்திற்கு மேல் நியதி சட்டத்தை வைப்பது, இதனால் அவரது சொந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு மன்னரின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்துகிறது.

இன்னசென்ட் III அன்றைய முக்கிய அரசியல் போட்டியாளர்கள் மீது தேவாலயத்தின் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட உதவுவதற்காக இந்தக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினார். புனித ரோமானியப் பேரரசின் கிரீடத்திற்கான போட்டியாளர்களில் ஒருவருக்கு (போட்டியாளர்கள்) பின்னால் அவர் தனது எடையை வீசினார், இது அடிப்படையில் ஐரோப்பாவின் ஜெர்மன் நிலங்களை உள்ளடக்கியது, இறுதியாக அவருக்கு பிடித்தமான பிரடெரிக் II ஐ அரியணையில் அமர்த்தினார். இங்கிலாந்தின் ஜான் மன்னர் (1167-1216) தனது நாட்டில் உள்ள மிக உயர்ந்த தேவாலய அலுவலகமான கேன்டர்பரியின் அடுத்த பேராயர் பெயரைச் சொல்ல முயன்றபோது, இன்னசென்ட் III அவரிடம் இது போப்பின் வேலை, அவருடையது அல்ல என்று கூறினார். ஜான் எப்படியும் முன்னேறியபோது, போப் இங்கிலாந்து நாட்டில் தடையை அறிவித்து ஜானை வெளியேற்றினார். பல வருடங்கள் மூடப்பட்ட தேவாலயங்களுக்குப் பிறகு, இங்கிலாந்தின் மத குடிமக்கள் தங்கள் ராஜா போப்பிடம் கொடுக்குமாறு கோரினர், இதனால் அவர்கள் மீண்டும் தேவாலயத்திற்குச் சென்று தங்கள் ஆன்மாக்களை காப்பாற்ற முடியும். இன்னசென்ட் III பிரான்சின் அரசரான பிலிப் அகஸ்டைஸ் (1165-1223) அதே வழியில் கையாண்டார். ராஜா தனது சட்டப்பூர்வ மனைவியைக் கைவிட்டு ஒரு எஜமானியை (காதலரை) அழைத்துச் செல்ல விரும்பியபோது, பிலிப்பை தேவாலயத்தின் ஆட்சிக்கு அடிபணியுமாறு கட்டாயப்படுத்திய போப் பிரான்ஸ் முழுவதற்கும் தடை விதித்தார்.

அலகு IV

சிலுவைப் போர்களின் காரணங்கள்

சிலுவைப் போர்கள் ஐரோப்பா மற்றும் மத்திய கிழக்கின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகும். அவை இடைக்காலத்தின் காலக்கட்டத்தில் ஐரோப்பாவிலிருந்து கிறிஸ்தவ சிலுவைப்போர் நடத்திய தொடர்ச்சியான மதப் போர்களாகும். 1095 CE இல் தொடங்கி , சிலுவைப் போர்கள் ஐரோப்பிய கண்டன மாவீரர்களும் பிரபுக்களும் மத்திய கிழக்கிற்குப் பயணம் செய்து, முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் இப்பகுதியைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த முஸ்லீம் மக்களிடமிருந்து புனித பூமியைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிலுவைப் போர் என்ற சொல்லுக்கு 'குறுக்கு' என்று பொருள். எனவே , சிலுவைப்போர்களாக மாறிய ஐரோப்பியர்கள் தங்களை 'எடுத்துக் கொள்வதாக ' கருதினர். சிலுவைகள் வரை.உண்மையில் , சிலுவைப்போர் தங்கள் ஆடை மற்றும் கவசங்களில் சிலுவைகளை அணிந்திருந்தனர் , அவர்கள் புனித பூமிக்கு தங்கள் யாத்திரை மேற்கொண்டனர். நவம்பர் 27, 1095 CE, Clermont கவுன்சிலில் ஒரு பிரசங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக, போப் அர்பன் II புனித பூமிக்கு சிலுவைப் போருக்கு அழைப்பு விடுத்தார். அந்த உரையில் , போப் அர்பன் II பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றி வாதிட்டார் , ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட பத்தியில் ஐரோப்பியர்கள் உதவ அழைப்பு விடுத்தார். கிழக்கே முஸ்லிம் நாகரிகங்களுக்கு எதிரான போரில் பைசண்டைன் பேரரசு. வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த உரையை முதல் சிலுவைப் போரைத் தூண்டிய நிகழ்வாகக் கருதுகின்றனர் மற்றும் மத்திய கிழக்கிற்கு ஐரோப்பிய கிறிஸ்தவர்களின் இயக்கத்தைத் தொடங்கினர். போப்

சிலுவைப் போருக்கு அழைப்பு விடுக்க பல முக்கிய காரணங்கள் இருந்தன.

முதலாவதாக, பைசண்டைன் பேரரசு (முன்னாள் ரோமானியப் பேரரசின் எச்சங்கள்) முஸ்லீம் நாகரிகத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கி தாக்குதலுக்கு உள்ளானது. பைசண்டைன் பேரரசு கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் மத்திய கிழக்கின் சில பகுதிகளிலும் மையமாக இருந்ததால், அது மற்ற கிழக்குப் பகுதிகளுடன் நேரடித் தொடர்பில் இருந்தது. நாகரிகங்கள் மற்றும் அவர்கள் அடிக்கடி மோதிக்கொண்டனர்.

இரண்டாவதாக, ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை பிராந்தியத்தில் உள்ள கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் மற்றும் புனித தளங்களை பாதுகாக்கவும் பாதுகாக்கவும் விரும்பியது மற்றும் உதவிக்கு வீரர்களை நாடியது.

மூன்றாவதாக, அரேபிய தீபகற்பத்தில் 7 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இஸ்லாம் , வட ஆபிரிக்கா , மத்திய கிழக்கு மற்றும் ஐரோப்பா போன்ற சுற்றியுள்ள பகுதிகளுக்கு விரைவாக பரவியது. இஸ்லாத்தின் பரவல் மற்றும் சிலுவைப் போர்களால் கிறிஸ்தவம் தாக்குதலுக்கு உள்ளானது என்று ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை உணர்ந்தது. இது ஐரோப்பிய கோட்டைகளுக்கு பரவாமல் தடுக்கும் முயற்சி.

நான்காவதாக, சிலுவைப் போர்களின் முக்கிய மோதலின் மையமாக இருந்த ஜெருசலேம் நகரம் , கிறிஸ்தவ நம்பிக்கைக்கு (முஸ்லீம் மற்றும் யூத நம்பிக்கைகளுக்கும்) முக்கியமான பிரதேசமாகக் கருதப்பட்டது. இதன் விளைவாக , பல கிறிஸ்தவர்கள் அதை முஸ்லீம்களிடமிருந்து 'விடுவிக்க' விரும்பினர். கட்டுப்பாடு மற்றும் மத மற்றும் பிராந்திய காரணங்களுக்காக பிரதேசத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற முயன்றது.

ஐந்தாவது, ராஜ்ஜியங்களும் பிரபுக்களும் ஒருவரையொருவர் தாக்குவதைக் கண்ட ஐரோப்பா நீண்ட மற்றும் இரத்தக்களரி வரலாற்றைக் கொண்டிருந்தது. போப் அர்பன் II இன் சிலுவைப் போருக்கான அழைப்பு ஐரோப்பிய ராஜ்ஜியங்களுக்கு இடையிலான ஆக்கிரமிப்பை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் முயற்சியாகும் , அதற்கு பதிலாக மத்திய கிழக்கில் மஸ்லின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பகுதிகளை நோக்கி வன்முறையை வழிநடத்துகிறது.

பொதுவாக, சிலுவைப் போர்களின் முக்கிய காரணங்கள் ஒன்றிணைந்து, அதைத் தொடர்ந்து வந்த சிலுவைப்போர்களின் பல்வேறு அலைகளுக்கு வழிவகுத்தன. இருப்பினும் , போப் அர்பன் II இன் கிளர்மாண்ட் கவுன்சில் பேச்சு , பலரை இந்த பணியை மேற்கொள்ள தூண்டிய தீப்பொறியாக கருதப்படுகிறது. முடிவில், சிலுவைப் போர்கள் ஐரோப்பிய மற்றும் மத்திய கிழக்கு வரலாற்றில் மிக முக்கியமான நிகழ்வாக இருந்தன. அவை பல்வேறு மதங்களுக்கு இடையேயான மோதலில் ஈடுபட்டு , இடைக்காலத்தில் ஐரோப்பாவையும் மத்திய கிழக்கையும் மாற்ற உதவியது. முஸ்லீம்களுக்கு எதிரான போர்களில் "குறுக்கு" வெளிப்படையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதால் "சிலுவைப்போர்" என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது;

ஏனென்றால், பழங்காலத்தில் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட குறுக்குவெட்டுப் பட்டையுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் சிலுவை ஒரு கிறிஸ்தவ அடையாளமாகும், மேலும் இது மிகவும் புனிதமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

அதனால்தான் இது எப்போதும் கிறிஸ்தவ போதகர்கள் , மிஷனர்கள் மற்றும் போராளிகளால் கிறிஸ்தவத்தின் அடையாளமாக பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த மதச் சின்னம்

சிலுவைப்போர்களால் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான அவர்களின் பயணத்திலும் பிரச்சாரத்திலும் தெளிவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

சிலுவைப் போர்களின் ஆரம்பம்:

போப் அர்பன் II சிலுவைப் போர்களை அறிவித்தார். நிச்சயமாக, அவர் போப் கிரிகோரி VII க்கு முன்பாக சிலுவைப் போர்களை அறிவித்தார். அவரது காலத்தில், சல்ஜுக்குகள் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாகவும் ஒற்றுமையாகவும் இருந்தனர், மேலும் போப் ஒரு கிறிஸ்தவப் போரைத் தொடங்க முடியவில்லை. இதன் விளைவாக, அவரால் ஒரு போரைத் தொடங்க முடியவில்லை, ஆனால் கிரிகோரி VII க்கு மிகவும் விசுவாசமாக இருந்த போப் அர்பன் II (அவருக்கு முன் இருந்த போப்) முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக கிறிஸ்தவ உலகத்தைத் தூண்டும் சிலுவைப் போரை அறிவித்தார். அவர் அரசாங்க அதிகாரிகள், நிலப்பிரபுத்துவம், மாவீரர்கள் மற்றும் தேவாலய அதிகாரிகள் போன்ற பல்வேறு பிரிவுகளைச் சேர்ந்த முக்கிய நபர்களுடன் ஒரு பெரிய கூட்டத்தை நடத்தினார். இந்த கூட்டம் 1095 இல் பிரான்சின் கிளர்மாண்டில் நடைபெற்றது. இந்த கூட்டம் கிளர்மாண்ட் கவுன்சில் என்று அழைக்கப்பட்டது.

போப் அர்பன் II Clermont இல் ஒரு மிக முக்கியமான உரையை நிகழ்த்தினார், இது சிலுவைப்போர்களின் தொடக்கம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஆவேசமான உரையில், அவர் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகப் பேசினார் மற்றும் மேற்கத்திய கிறிஸ்தவர்களை எதிர்வினையாற்றும் வகையில் கிழக்கின் கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிரான முஸ்லிம்களின் நடவடிக்கைகளைப் பட்டியலிட்டார். மாறாக முஸ்லீம் நாடுகளுக்கிடையே உள்நாட்டுப் போர்கள் நடந்துகொண்டிருந்ததால், முஸ்லிம் நாடுகள் ஒற்றுமையாகப் பிரிந்து, பின்னடைவைச் சந்தித்தன. இறுதியாக, சிலுவைப் போர்கள் தொடங்கி, கிறிஸ்தவர்கள் முஸ்லீம்களுக்கு

எதிரான போரில் நுழைந்தனர் , இது முடிவுக்கு வர சுமார் இருநூறு ஆண்டுகள் ஆனது.

வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்தப் போர்களை எட்டு காலகட்டங்கள் அல்லது கட்டங்களாகப் பிரித்துள்ளனர் , இதில் மிக முக்கியமான மற்றும் மிகவும் பயனுள்ள தாக்குதலானது பைத் அல்-மக்டிஸ் (ஜெருசலேம்) ஆக்கிரமிப்புக்கு வழிவகுத்த முதல் சிலுவைப் போர் ஆகும். மேற்குலகில் சலாதீன் (532 - 599 A.H.) என்று அழைக்கப்படும் சலாஹ் அல்-தின் அய்யூபி , வலிமையான மற்றும் அர்ப்பணிப்புள்ள முஸ்லீம் வீரர்களின் படையை தயார் செய்து நிலத்தை மீட்டெடுக்கும் வரை 83 ஆண்டுகள். இது போரின் முடிவு அல்ல , ஏனென்றால் சிலுவைப்போர் இஸ்லாமிய உலகில் 1291 ஆம் ஆண்டு வரை தொடர்ச்சியான போர்களைத் திணித்தனர் , ஆனால் முஸ்லிம்களிடமிருந்து புனித நிலத்தை திரும்பப் பெறுவதில் அவர்கள் வெற்றிபெறவில்லை.

உண்மையில் பலர் 1291 இல் முஸ்லீம்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இடையிலான போர்களில் ஒரு இடைவெளி இருந்ததாகவும், போர்கள் முடிவடையவில்லை என்றும் நம்புகிறார்கள். போஸ்னியா மற்றும் ஹெர்சுகோவினா , லெபனான், பாலஸ்தீனம், ஈராக் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் மீது கிறிஸ்தவ மேலாதிக்க நாடுகளால் திணிக்கப்பட்ட போர்கள் முஸ்லிம்களை அழித்து அவர்களின் சொத்துக்களை சூறையாடுவதற்கான சிலுவைப்போர்களின் இலக்குகளை நனவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

போரின் காரணங்கள்

நூறாண்டு காலப் போரின் காரணங்கள் , மோதல்கள் பின்னாளில் எவ்வளவு சிக்கலானதாக இருக்கும். கூடுதலாக, பல்வேறு மன்னர்கள் வந்து சென்றதால் உந்துதல்கள் மாறின. முக்கிய காரணங்கள் பின்வருமாறு பட்டியலிடப்படலாம்: பிரான்சின் பிலிப் VI ஆல் ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த

காஸ்கோனி (அக்விடைன் , தென்மேற்கு பிரான்ஸ்) கைப்பற்றப்பட்டது.

ஆங்கிலேய அரசர் எட்வர்ட் III தனது தாயின் மூலம் பிரான்சின் உரிமையான அரசராக உரிமை கோரினார். எட்வர்ட் III இன் படையெடுப்பு பிரான்சில் பலவந்தமான பிரதேசங்களை கைப்பற்றவும், சர்வதேச வர்த்தகத்தைப் பாதுகாக்கவும் மற்றும் அவரது பிரபுக்களுக்கான கொள்ளை மற்றும் தோட்டங்களை வென்றெடுக்கவும். பிரான்சின் ஐந்தாம் சார்லஸின் லட்சியம் பிரான்சின் நிலப்பிரபுத்துவ பிரதேசங்களில் இருந்து ஆங்கிலேயர்களை அகற்றுவது. பிரான்சின் சார்லஸ் VI இன் பைத்தியக்காரத்தனத்தில் இறங்கியது மற்றும் பிரெஞ்சு பிரபுக்களிடையே பலவீனமான உட்பூசல். இங்கிலாந்தின் ஹென்றி V இன் இலட்சியம் இங்கிலாந்தில் தனது ஆட்சியை சட்டப்பூர்வமாக்கிக் கொள்ளவும் , வெற்றியின் மூலம் தன்னை பிரான்சின் ராஜாவாக மாற்றவும். பிரான்சின் வருங்கால மன்னர் சார்லஸ் VII (r. 1422-1461) டாஃபின் தனது பிறப்புரிமையை மீண்டும் பெறவும், பிரான்ஸ் முழுவதையும் ஒருங்கிணைக்கவும் தீர்மானித்தார்.

எட்வர்டியன் போர் (1337-1360)

எட்வர்ட் III தனது தாயார் இசபெல்லா மூலம் பிரெஞ்சு கிரீடத்திற்கு வலுவான உரிமை கோர முடிந்தது. இந்தக் கூற்று தீவிரமான ஒன்றாக இருந்ததா அல்லது பிரான்ஸ் மீது படையெடுப்பதற்கான ஒரு சாக்குப்போக்கு என்பது விவாதத்திற்குரியது. நிச்சயமாக, காகிதத்தில் எட்வர்ட் ஒரு புள்ளியைக் கொண்டிருந்தார். தற்போதைய பிரெஞ்சு மன்னர் பிரான்சின் ஆறாம் பிலிப் ஆவார் , அவர் தனது உறவினரான பிரான்சின் சார்லஸ் IV க்குப் பிறகு (ஆர். 1322-1328) பதவியேற்றார், சார்லஸ் இறந்தபோது, எட்வர்ட் தான் சார்லஸின் மருமகன் மற்றும்

மூத்தவர். பிரான்சின் பிலிப் IV இன் எஞ்சியிருக்கும் பேரன் (r. 1285-1314).

ஆங்கிலேய அரசர் அந்த நேரத்தில் அவரது கோரிக்கையை வலியுறுத்தவில்லை, ஏனெனில் அவர் ஒரு சிறியவராக இருந்தார் , மேலும் பிரெஞ்சு பிரபுக்கள் , பெண் வழியின் மூலம் மரபுரிமையின் சட்டப்பூர்வத்தை தள்ளுபடி செய்து , இயற்கையாகவே ஒரு பிரெஞ்சுக்காரரை தங்கள் ஆட்சியாளராக விரும்பினர். இருப்பினும், 1330 களின் நடுப்பகுதியில் எட்வர்ட் தனது உத்தியை மாற்றினார் , ஒருவேளை காஸ்கனியின் பிரபுவாக , ஆங்கில மன்னர் இடைக்கால நிலப்பிரபுத்துவ விதிகளின்படி உண்மையில் பிரெஞ்சு மன்னரின் அடிமையாக இருந்ததால் , தொழில்நுட்பத்தால் எரிச்சல் அடைந்தார். இங்கிலாந்தின் கம்பளி மற்றும் தானிய ஏற்றுமதி மற்றும் ஓயின் இறக்குமதியின் பயனுள்ள வர்த்தக பங்காளியாக Gascony இருந்தது. 1337 ஆம் ஆண்டில் பிரெஞ்சு மன்னர் காஸ்கோனியை பிரெஞ்சு மகுடத்திடம் பறிமுதல் செய்து , அடுத்த ஆண்டு இங்கிலாந்தின் தெற்கு கடற்கரையில் சோதனை செய்தபோது - சவுத்தாம்ப்டனின் அழிவையும் உள்ளடக்கிய ஒரு தாக்குதலில், எட்வர்டு போரைத் தொடங்க சரியான காரணத்தை முன்வைத்தார்.

1347 இல் கலேஸ் கைப்பற்றப்பட்டார் , ஆனால் ஐரோப்பாவில் பிளாக் டெத் பிளேக்கின் வருகை போர்களுக்கு இடையூறாக இருந்தது. அடுத்த பெரிய வெற்றி மற்றொரு ஆங்கிலேயர் வெற்றியாகும், மீண்டும் மிகப் பெரிய பிரெஞ்சு இராணுவத்திற்கு எதிராக, இந்த முறை செப்டம்பர் 1356 இல் Poitiers போரில். இங்கு ஆங்கில இராணுவத்தை எட்வர்டின் திறமையான மகன் எட்வர்ட் தி பிளாக் பிரின்ஸ் (1330-1376) வழிநடத்தினார். தோற்கடிக்கப்பட்ட பிரான்சின் இரண்டாம் ஜான் மன்னர் (ஆர். 1350-1364) போயிட்டியர்ஸில் கைப்பற்றப்பட்டு நான்கு ஆண்டுகள் காவலில் வைக்கப்பட்டார். 1360 ஆம் ஆண்டு பிரெட்டிக்கனி ஒப்பந்தம் இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ் இடையே கையெழுத்தானது , இது

எட்வர்ட் பிரெஞ்சு கிரீடத்திற்கான தனது உரிமையை கைவிட்டதற்கு ஈடாக பிரான்சின் 25% (பெரும்பாலும் வடக்கு மற்றும் தென்மேற்கில்) எட்வர்டின் உரிமையை அங்கீகரித்தது.

கரோலின் போர் (1369-1389)

பிரெட்டிக்னியின் அமைதி 1369 இல் முடிவுக்கு வந்தது , புதிய பிரெஞ்சு மன்னர் , பிரான்சின் ஐந்தாம் சார்லஸ் அக்கா சார்லஸ் தி வைஸ் (r. 1364-1380), அவரது முன்னோடிகள் இழந்ததை ஆர்வத்துடன் திரும்பப் பெறத் தொடங்கினார். சார்லஸ் திறந்த போரைத் தவிர்ப்பதன் மூலமும் , துன்புறுத்தலில் கவனம் செலுத்துவதன் மூலமும் , தேவைப்படும்போது தனது அரண்மனைகளின் பாதுகாப்பை நம்புவதன் மூலமும் இதைச் செய்தார். சார்லஸ் ஆங்கிலேயர்களை விட உயர்ந்த கடற்படையைக் கொண்டிருந்தார் , எனவே இங்கிலாந்தின் தெற்கு கடற்கரையில் அடிக்கடி தாக்குதல்களை நடத்த முடிந்தது. 1372 ஆம் ஆண்டில் அக்விடைனின் பெரும்பகுதி கைப்பற்றப்பட்டது , அதே ஆண்டில் லா ரோசெல்லில் ஒரு ஆங்கிலக் கடற்படை தோற்கடிக்கப்பட்டது, மேலும் 1375 ஆம் ஆண்டில் , ஆங்கில மகுடத்திற்குச் சொந்தமான பிரான்சில் எஞ்சியிருந்த நிலங்கள் கலேஸ் மற்றும் கேஸ்கனியின் ஒரு துண்டு மட்டுமே.

1389 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் ஒரு போர்நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட்டது மற்றும் 1396 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 12 ஆம் தேதி இங்கிலாந்தின் ரிச்சர்ட் II, பிரான்சின் ஆறாம் சார்லஸின் மகளான பிரான்சின் இசபெல்லாவை மணந்தபோது உறவுகள் மேலும் மேம்பட்டன. தொழிற்சங்கம் இரு நாடுகளுக்கும் இடையே இரண்டு தசாப்த கால போர் நிறுத்தத்தை உறுதிப்படுத்தியது. இங்கிலாந்தின் ஹென்றி IV இன் அடுத்த மன்னரின் கீழ் (ஆர். 1399-1413), கிரீடம் இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸில் கிளர்ச்சிகளில் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தது, பிரான்சில் அதிகம் செய்ய முடியவில்லை.

லான்காஸ்ட்ரியன் போர் (1415-1453)

ஹென்றி V இந்த சிம்மாசன விளையாட்டில் அடுத்த குறிப்பிடத்தக்க நகர்வை விளையாடினார் , ஏனெனில் அவர் எட்வர்ட் III ஐ விட அதிக லட்சியமாக இருந்தார். அவர் பிரெஞ்சு நிலப்பரப்பைக் கொள்ளையடிப்பது மட்டுமல்லாமல் , அதை நிரந்தரமாகக் கைப்பற்றி ஒரு பேரரசை உருவாக்க விரும்பினார். ராஜாவைப் பொறுத்தவரை , போரில் வெற்றி என்பது அவரது ஆட்சியை சட்டப்பூர்வமாக்குவதில் ஒரு பயனுள்ள கருவியாக இருந்தது , ரிச்சர்ட் II ஐக் கொன்றதன் மூலம் அரியணையைக் கைப்பற்றிய அவரது தந்தை ஹென்றி IV இன் கிரீடத்தை அவர் பெற்றிருந்தார். பிரான்சின் ஆறாம் சார்லஸ் பைத்தியக்காரத்தனமாக இறங்கியது மற்றும் ராஜாவையும் பிரான்சையும் யார் கட்டுப்படுத்துவது என்பதில் அர்மாக்கனாக்ஸ் மற்றும் பர்குண்டியர்களுக்கு இடையில் பிரெஞ்சு பிரபுக்களிடையே பிளவு ஏற்பட்டதன் மூலம் ஹென்றி V பெரிதும் உதவினார்.

பிரெஞ்சு வெற்றிக்கான காரணங்கள்:

மார்ச் 1421 இல், ஆங்கிலேயர்கள் Baugé போரில் தோற்றனர் மற்றும் ஹென்றியின் சொந்த சகோதரர் தாமஸ் , டியூக் ஆஃப் கிளாரன்ஸ் கொல்லப்பட்டார். ஹென்றி தனிப்பட்ட முறையில் போரைத் தொடங்க பிரான்சுக்குச் சென்றார் , மேலும் 11 மே 1422 இல், எட்டு மாத முற்றுகைக்குப் பிறகு அவர் மீக்ஸைக் கைப்பற்றினார். ஹென்றி 1422 ஆகஸ்ட் 31 அன்று பிரான்சில் உள்ள போயிஸ் டி வின்சென்ஸில் எதிர்பாராதவிதமாக , ஒருவேளை வயிற்றுப்போக்கு காரணமாக இறந்ததால், பிரான்சின் மன்னராகும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ஹென்றியின் குழந்தை மகன் அடுத்த அரசரான ஹென்றி VI ஆனார், ஆனால் ஜோன் ஆஃப் ஆர்க்கின் வீர முயற்சிகளை உள்ளடக்கிய பிரமாண்டமான பிரெஞ்சு மறுமலர்ச்சியை முதிர்ச்சி அடையும் போது அவரது ஆட்சியாளர்களோ அல்லது அவரால்

தடுக்க முடியவில்லை. ஜோன் ஆஃப் ஆர்க், பரலோக தரிசனங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட ஒரு விவசாயப் பெண் , 1429 இல் ஆர்லியன்ஸ் முற்றுகையை வியத்தகு முறையில் அகற்ற உதவினார் , இது ஒரு பிரெஞ்சு மறுமலர்ச்சியின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது , இப்போது பிரான்சின் மன்னர் சார்லஸ் VII, போரில் முன்முயற்சி எடுத்தார். 1429 ஆம் ஆண்டு பட்டாய் போரில் (ஜூன் 18) பிரெஞ்சு வெற்றியைக் கண்டது, அங்கு ஆங்கிலேய வில்லாளர்கள் பிரஞ்சு குதிரைப்படையால் திறம்பட சூழப்பட்டனர்.

இங்கிலாந்தின் ஆறாம் ஹென்றி பிரெஞ்சு சிம்மாசனத்திற்கான தனது குடும்பத்தின் உரிமைகோரலை தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தார், இறுதியில் டிசம்பர் 1431 இல் நோட்ரே-டேம் டி பாரிஸின் கதீட்ரலில் முடிசூட்டப்பட்டார் , ஆனால் இது உண்மையான பொருள் இல்லாத ஒரு ஏமாற்று வேலை. இங்கிலாந்தைப் பொறுத்தவரை , இப்போது போர் பெரும்பாலும் தாக்குதலைக் காட்டிலும் தற்காப்புக்கான ஒன்றாக மாறிவிட்டது.

சர் ஜான் டால்போட் (1384-1453), 'ஆங்கில அகிலெஸ்' என்று அழைக்கப்படும் சிறந்த இடைக்கால மாவீரர் , ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பாரிஸ் மற்றும் ரூவன் இரண்டையும் வெற்றிகரமாக பாதுகாத்து , அவரது ஆக்ரோஷமான தந்திரங்கள் மற்றும் ஆச்சரியமான தாக்குதல்களுக்கு நன்றி , வெற்றிகளைப் பெற்றார். இருப்பினும், பிரான்ஸ் இப்போது ஆண்களாலும் வளங்களாலும் மிக நீண்ட காலமாக நிறுத்தப்பட முடியாத அளவுக்கு வளமாக இருந்தது. 1435 ஆம் ஆண்டில் , பிரெஞ்சு உள்நாட்டுப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவர , அராஸ் உடன்படிக்கையின் மூலம், அவர்களின் தலைவர் பிலிப் தி குட் ஆஃப் பர்கண்டி சார்லஸ் VII உடன் இணைந்தபோது , ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் கூட்டாளிகளான பர்குண்டியர்களின் ஆதரவை முக்கியமாக இழந்தனர். 1435 இல் டிப்பே கைப்பற்றப்பட்டார் , 1436 இல் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பாரிஸை மீட்டெடுத்தனர் , மேலும் 1440 இல் ஹார்ஃப்ளூரும் திரும்பப் பெறப்பட்டார்.

22 ஏப்ரல் 1445 இல், சார்லஸ் VII இன் மருமகள் அஞ்சோவின் மார்கரெட்டை (இ. 1482) ஹென்றி திருமணம் செய்துகொண்டது மற்றும் மைனே கைவிட்டது ஆகிய இரண்டும் பிரான்சுடனான போரைத் தொடர்வதில் ஆங்கிலேய மன்னரின் தெளிவான வெறுப்பைக் காட்டுகின்றன. சார்லஸ் VII, இதற்கு நேர்மாறாக , முற்றிலும் உறுதியாக இருந்தார் மற்றும் 1449 முதல் நார்மண்டியின் சில பகுதிகளை மீட்டெடுக்கத் தொடங்கினார் ; அவர் 1450 இல் ஃபார்மிக்னி போரில் வென்றார் , 1451 இல் போர்டியாக்ஸை முற்றுகையிட்டார் மற்றும் 1452 இல் காஸ்கோனியைக் கைப்பற்றினார். ஜூலை 1453 இல் போர்களின் முடிவில் மற்றும் காஸ்டிலன் போரில் பிரெஞ்சு வெற்றியின் போது , ஆங்கில மகுடம் கலேஸை மட்டுமே கட்டுப்படுத்தியது.

பிரெஞ்சு கிரீடம் பின்னர் , வெற்றி மற்றும் திருமணக் கூட்டணிகளின் கலவையான மூலோபாயத்தின் மூலம் , பர்கண்டி, ப்ரோவென்ஸ் மற்றும் பிரிட்டானி போன்ற பகுதிகளை ஒன்றிணைத்து ஒரு தேச-அரசாக்கக் கொண்டு சென்றது , அது முன்னெப்போதையும் விட பணக்கார மற்றும் சக்திவாய்ந்ததாக இருந்தது. இங்கிலாந்து இதற்கிடையில் திவால் மற்றும் உள்நாட்டுப் போரில் மூழ்கியது. ஹென்றி VI பைத்தியக்காரத்தனத்தால் அவதிப்பட்டார், மே 1471 இல் லண்டன் கோபுரத்தில் அவர் கொல்லப்பட்டபோது அவரது பலவீனமான ஆட்சி இறுதியாக ஒரு ஒட்டும் முடிவுக்கு வந்தது.

சிலுவைப்போரின் விளைவுகள்

ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகள் நீடித்த சிலுவைப் போர்கள் நிச்சயமாக நிறைய பேரழிவுகளையும் அழிவுகளையும் ஏற்படுத்தியது, அவை இரு தரப்புக்கும் மோசமான விளைவுகளாக இருந்தன.

1. இஸ்லாம் மற்றும் முஸ்லிம்கள் பற்றிய ஐரோப்பிய மக்களின் மனநிலையை சரிசெய்வதுடன், சிறந்த இஸ்லாமிய நாகரீகத்தையும் அதன் மனிதநேயக் கோட்பாடுகளையும் அறிந்து கொள்வது.

2. கிறிஸ்தவர்களின் தரப்பில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் முறையான எதிர்ப்பு மற்றும் கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு அதிகாரம் இல்லாத கிறிஸ்தவ மதத்தில் சீர்திருத்தத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தது. போப் மற்றும் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் மீது அவர்கள் நம்பிக்கை இழந்தது கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்க்கையில் இந்தப் போர்களின் மிக முக்கியமான தாக்கங்களில் ஒன்றாகும். கத்தோலிக்க

திருச்சபையால் தொடங்கப்பட்ட போர்கள் மற்றும் பிரச்சாரங்களால் மக்கள் சோர்வடைந்தனர். இதன் விளைவாக, மத எதிர்ப்பு கருக்கள் ஐரோப்பாவில் தோன்றின, கிறிஸ்தவத்தில் ஆர்வமுள்ள ஆனால் சர்ச் பிரச்சனைகளை அறிந்திருந்தவர்கள் கூட கிறிஸ்தவத்தில் சீர்திருத்தத்தை நாடத் தொடங்கினர். லூதர் போன்றவர்களால் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு சீர்திருத்தங்கள் நடந்தாலும், கிறிஸ்தவர்கள் இஸ்லாமிய நாகரிகத்தைக் கடைப்பிடித்து அதன் தாக்கத்தால் சீர்திருத்தத்திற்கான அடித்தளம் அமைக்கப்பட்டது.

3. மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் உருவாக்கம்: மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் உருவாக்கத்திற்கு சிலுவைப் போர்கள் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாகும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை, ஏனெனில் அவை ஐரோப்பியர்களுக்கு இஸ்லாமிய நாகரிகத்தை அறிமுகப்படுத்த உதவியது. இந்த தயாரிப்புகளை இரண்டு பகுதிகளாகப் பின்பற்றலாம்:

அ) அறிவியல் செழுமை: மேற்கத்திய மனித அறிவியலில் இஸ்லாமிய நாகரிகம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் தெளிவான மற்றும் உறுதியான தாக்கத்தை மறுக்க முடியாது. பல்வேறு இஸ்லாமிய அறிவியல்களை குறிப்பாக, மிக முக்கியமாக மருத்துவ அறிவியலை மேற்கத்திய மற்றும் ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பது மற்றும் ஐரோப்பியர்கள் இஸ்லாமிய நாகரிகத்தை நன்கு அறிந்ததன்

விளைவாக பல்கலைக்கழகங்களை நிறுவுவது ஆகியவை போருக்குப் பிந்தைய முன்னேற்றங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். மருத்துவ அறிவியலின் பரவல் மற்றும் முன்னேற்றம், ஐரோப்பாவில் மருத்துவமனைகள் நிறுவுதல் மற்றும் மருத்துவத்தில் அற்புதமான முன்னேற்றங்கள் ஆகியவை முஸ்லிம் மருத்துவர்களின் அனுபவங்கள் மற்றும் படைப்புகள் மாற்றப்பட்டு ஐரோப்பாவில் கிடைக்கப்பெற்ற பின்னர் அடையப்பட்டன. மருத்துவத்தில் முஸ்லீம் அறிஞர்களால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் ஸ்பெயின் வழியாக ஐரோப்பாவிற்கு குறிப்பாக சிலுவைப் போருக்குப் பிறகு வந்தன. அந்த புத்தகங்கள் பல தசாப்தங்களாக மற்றும் பல நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்களில் கற்பிக்கப்பட்டன. அந்த புத்தகங்கள் பல தசாப்தங்களாக மற்றும் பல நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்களில் கற்பிக்கப்பட்டன. அந்த புத்தகங்களில் மிகவும் பிரபலமான ஒன்று அவிசென்னாவின் "தி கேனான்" ஆகும் , இது பல நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்களில் கற்பிக்கப்பட்டது.

இடைக்காலச் சிந்தனையாளர்கள் முஸ்லீம் அறிஞர்களின் சிந்தனைகளை நன்கு அறிந்து கொண்டு , தத்துவம் மற்றும் ஏகத்துவத்தை எடுத்துக் கொண்டனர் , இவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய இரண்டு பாடங்களாக இருந்த ஐரோப்பாவில் இந்த எண்ணங்கள் இருண்ட யுகங்களின் முடிவையும் அறிவியல் முன்னேற்றம் மற்றும் செழுமையால் வகைப்படுத்தப்படும் ஒரு புதிய சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தையும் அறிவித்தன.

சீர்திருத்த இயக்கங்களின் வருகை , மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு பிரச்சாரங்கள் மற்றும் அறிவுஜீவிகள் சிலுவைப் போர்களுக்குப் பிறகு இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு உச்சத்தை அடைந்தது இஸ்லாமிய தத்துவத்தின் பகுத்தறிவுவாதத்துடன்

துண்டிக்கப்படவில்லை. இஸ்லாமிய நாட்காட்டியின் ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த Averroes (Ibn Rushd) அந்த செல்வாக்கு மிக்க முஸ்லீம் அறிஞர்களில் ஒருவர். ஐரோப்பாவின் கிறிஸ்தவ ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் மற்றும் அறிவுஜீவிகள் அவ்வரோஸின் சிந்தனைகளால் பாதிக்கப்பட்டனர். அவரது தத்துவம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை அறிவுசார் பள்ளிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. அவ்வரோஸ் பகுத்தறிவுக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் சந்தா செலுத்தி, எல்லாமே பகுத்தறிவுக்கு அடிபணிய வேண்டும் என்று பராமரித்தார். சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு , பிஷப்புகளுக்கு ஆட்சேபனைக்குரிய புள்ளிகள் நீக்கப்பட்ட பிறகு அவரது புத்தகங்கள் பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பிக்கப்பட்டன.

ஆ) சமூக விளைவுகள்: ஐரோப்பியர்களின் வாழ்வில் போர்கள் நிறைய சமூக விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. அவை இசையின் பரவலை உள்ளடக்கியது , பல்வேறு உணவுகள் , உடைகள், ஒப்பனைகள், வீட்டை அலங்கரித்தல் மற்றும் சில ஓரியண்டல் விதிமுறைகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களை நன்கு அறிந்தன. அப்போது ஐரோப்பியர்கள் நாகரீகமற்றவர்கள். மேற்கு ரோமின் தலைநகரைத் தவிர , ஐரோப்பாவின் மற்ற குடியிருப்பு மையங்கள் , பெரிய நகரங்கள் , நாகரிகம் மற்றும் அறிவியல் மையங்கள் இல்லாமல் இருந்தன மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவ அலகுகளாக நடத்தப்பட்டன.

இந்த சமூக மாற்றங்களை அடுத்து , நிலப்பிரபுத்துவ சிந்தனை முதலாளித்துவ சிந்தனையுடன் மாற்றப்பட்டது ; நிலப்பிரபுத்துவ சிந்தனை என்பது சொத்து , பொருள்கள் மற்றும் பொருட்கள் மீதான உரிமையாகும். இவ்வகையான உரிமையில் , விவசாயிகள் நிலத்தை நம்பி, நிலத்துடன் வாங்கி விற்கப்பட்டனர். ஆனால் முதலாளித்துவ சிந்தனை நிலப்பிரபுத்துவ சிந்தனைக்கு எதிரானது.

முதலாளித்துவத்தில், மக்கள் நகர வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் மற்றும் சந்தையை உயர்த்தவும் , தனித்தொழில்களை பிரிக்கவும்

மூலதனம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்தப் போர் நிலப்பிரபுத்துவ அரசாங்கத்தை முதலாளித்துவமாக மாற்றியது. மேற்கின் தொழில் மற்றும் தொழில்நுட்பம் , குறிப்பாக சிலுவைப் போர்களில் , கிழக்கு மாதிரிகளிலிருந்து நகலெடுக்கவும் பெறவும் தொடங்கியது. குறிப்பாக பன்னிரண்டாம் மற்றும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆயுதங்கள் , உடைகள் மற்றும் வீட்டுவசதி ஆகியவற்றில் இந்த வழித்தோன்றல்கள் மற்றும் போலிகளின் தாக்கங்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. வாழ்க்கை நிலைமைகள் அளவு மற்றும் தரத்தில் மேம்பட்டதால் , தொழில் மற்றும் வர்த்தகங்களும் முன்னேறின. மரவேலைத் தொழில் , பொற்கொல்லர், டைலிங் மற்றும் கண்ணாடி தயாரிப்பு ஆகியவை ஐரோப்பியர்கள் முஸ்லிம்களிடம் கடன் வாங்கி , காலப்போக்கில் ஐரோப்பாவில் பொதுவானதாக மாறிய தொழில்கள். வெனிஸ் நகர மக்கள் டயர் (டயர்) மக்களிடம் கண்ணாடி தயாரிப்பைக் கற்றுக்கொண்டனர். திறன்கள் மற்றும் தொழில்நுட்ப விஷயங்களைப் பொறுத்தவரை , கிழக்கு ஐரோப்பாவில் மிகவும் ஆழமான செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தது.

கான்ஸ்டான்டினோப்பிளில் இருந்து எகிப்து வரை பல்வேறு வகையான நுண்ணிய தொழில்கள் பரவியதைக் கண்ட சிலுவைப்போர் சிறந்த பொருட்களைச் செய்வது மற்றும் அவர்களின் சுவைகளை மாற்றுவது எப்படி என்பதைக் கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினர். ஐரோப்பாவில் கட்டிடக்கலை கலை முற்றிலும் மாறியது. ஐரோப்பிய பாரம்பரிய கட்டிடக்கலை பாணி மூன்று முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது.

- 1 - தடித்த சுவர்கள்
- 2- குறைந்த கூரைகள்
- 3- வெளிச்சமின்மை.

சில அம்சங்களைக் கொண்ட இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை பாணி
எ.கா.

1 - மெல்லிய சுவர்கள்

2- உயரமான கூரைகள்

3- ஒளியின் பயன்பாடு

4- அலங்காரங்கள் மற்றும் வண்ண கண்ணாடிகள்.

போர் & அமைதி

நூறு வருடப் போர் என்பது பிரான்ஸ் மற்றும் இங்கிலாந்து மன்னர்களுக்கு இடையே நடந்த மோதலாகும். 1337 இல் தொடங்கி இறுதியாக 1453 வரை முடிவடையவில்லை , போர் 116 ஆண்டுகள் நீடித்தது, இருப்பினும் தொடர்ச்சியான சண்டைகள் அல்ல , ஆனால் நீண்ட கால அமைதியும் அடங்கும். இன்று நாம் போருக்குப் பயன்படுத்தும் பெயர் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மட்டுமே உருவாக்கப்பட்டது. நூறு ஆண்டுகாலப் போர் பாரம்பரியமாக ஆய்வு நோக்கங்களுக்காக மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் இரு நாடுகளுக்கு இடையேயான சமாதானத்தின் முக்கியமான காலகட்டங்களை பிரதிபலிக்கிறது:

போரின் விளைவுகள்

நூறு ஆண்டுகாலப் போர் , உடனடி மற்றும் நீண்ட காலப் பல விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. முதலாவதாக, போரில் இருந்தவர்களின் மரணம் மற்றும் போர்களுக்கு இடையில் கொள்ளையடிக்கும் வீரர்களால் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது கொள்ளையடிக்கப்பட்டனர். அதிக எண்ணிக்கையிலான பிரெஞ்சு பிரபுக்கள் மோதலில் கொல்லப்பட்டனர் , அதிகாரத்திற்காக சண்டையிட்டவர்களாக நாட்டை ஸ்திரமின்மைக்கு ஆளாக்கினர். இங்கிலாந்தில், அரசர்கள் வரி விதிக்கவும் , போருக்கு நிதியளிப்பதற்காகவும் இன்னும் அதிகமான பிரபுக்களை உருவாக்கினர். இது போதுமானதாக இல்லை , இருப்பினும், மற்றொரு நாட்டில் களப்படைகளை வைப்பதற்கான மகத்தான செலவு காரணமாக இங்கிலாந்து இறுதியில் திவாலின் விளிம்பில்

வந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் சில பெரிய வெற்றிகளைப் பெற்றிருந்தாலும், இறுதி முடிவு கலையைத் தவிர பிரான்சின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் இழந்தது. வர்த்தகம் எதிர்மறையாகப் பாதிக்கப்பட்டது, மேலும் போருக்குச் செலுத்துவதற்கு விவசாயிகள் முடிவில்லாத வரிவிதிப்புகளைச் சுமக்க வேண்டியிருந்தது , இதன் விளைவாக 1381 விவசாயிகளின் கிளர்ச்சி போன்ற பல கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ரோமில் உள்ள போப்பிற்கு விதிக்கப்பட்ட வரிகளை மன்னர்கள் திருப்பியனுப்பியதால் இடைக்கால தேவாலயங்கள் கூட பாதிக்கப்பட்டன, மேலும் தங்கள் படைகளுக்கு பணம் செலுத்துவதற்காக அவற்றைத் தாங்களே வைத்திருந்தனர் , இதன் விளைவாக இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்சில் உள்ள தேவாலயங்கள் தங்களுடைய சொந்த 'தேசிய' தன்மையைப் பெற்றன.

இங்கிலாந்திற்கான போரின் இழப்பு அங்குள்ள பல பிரபுக்கள் தங்கள் மன்னரையும் அவரது ஆட்சி உரிமையையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. இதுவும், பிரான்சில் ஏற்பட்ட தோல்விக்கான பலிகடாக்களுக்கான தவிர்க்க முடியாத தேடலும் , இறுதியில் ரோஜாக்களின் போர்கள் (1455-1487) என்று அழைக்கப்படும் வம்ச மோதல்களுக்கு வழிவகுத்தது.

இராணுவத் தொழில்நுட்பம் காலப்போக்கில் வளர்ந்தது , குறிப்பாக, மிகவும் திறமையான துப்பாக்கி குண்டுகளைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் இந்த அச்சுறுத்தலைச் சந்திக்க அரண்மனைகள் மற்றும் வலுவூட்டப்பட்ட நகரங்களை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் தழுவுதல். கூடுதலாக, போரின் முடிவில் , சார்லஸ் VII பிரான்சின் முதல் நிரந்தர அரசு இராணுவத்தை உருவாக்கினார். அரசாங்கத்தின் மையப்படுத்தல் , அதிகாரத்துவ திறன்களின் அதிகரிப்பு மற்றும் அதிக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வரி அமைப்பு ஆகியவை மிகவும் சாதகமான விளைவுகளாகும். ஒவ்வொரு புதிய அரசு வரியையும் அங்கீகரிப்பதற்காக சந்திக்க வேண்டிய ஆங்கிலப் பாராளுமன்றம் ,

அதன் சொந்த வலுவான அடையாளத்தைக் கொண்ட அமைப்பாக மாறியது, இது பின்னர் முழுமையான மன்னர்களின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்த உதவும். ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடையே அதிக தொழில்முறை இராஜதந்திரமும் இருந்தது. ஹீரோக்கள் உருவாக்கப்பட்டு , பாடல், இடைக்கால இலக்கியம் மற்றும் கலை ஆகியவற்றில் கொண்டாடப்பட்டனர் - ஜோன் ஆஃப் ஆர்க் மற்றும் ஹென்றி V போன்ற நபர்கள் இன்றும் அந்தந்த நாடுகளில் தேசியத்தின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

இறுதியாக, தெளிவாக அடையாளம் காணக்கூடிய எதிரிக்கு எதிரான இவ்வளவு நீண்ட மோதலின் விளைவாக இரு பங்கேற்பாளர்களின் மக்கள்தொகை ஒரு தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற மிகப் பெரிய உணர்வை உருவாக்கியது. இன்றும் கூட, இந்த இரு அண்டை நாடுகளுக்கு இடையே ஒரு போட்டி இன்னும் தொடர்கிறது, இப்போது, அதிர்ஷ்டவசமாக, சர்வதேச விளையாட்டு நிகழ்வுகளின் வரம்புகளுக்குள் பெரும்பாலும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

அலகு -5

இடைக்காலத்தில் சர்ச் வாழ்க்கை இடைக்கால கிறிஸ்தவமண்டலம் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கிழக்கு ஐரோப்பாவின் கிறிஸ்தவர்கள் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் (இன்றைய இஸ்தான்புல் , துருக்கியில்) தேசபக்தரின் தலைமையில் இருந்தனர். இந்த இரண்டு கிளைகளும் படிப்படியாக வெவ்வேறு நடைமுறைகளை ஏற்றுக்கொண்டன உதாரணமாக மேற்கத்திய தேவாலயம் மதகுரு திருமணத்தை தடை செய்ய வந்தது , கிழக்கு தேவாலயம் அவ்வாறு செய்யவில்லை - மேலும் இருவருக்கும் இடையே உராய்வு அதிகரித்து வந்தது. இறுதியில் , போப் தேசபக்தர் மீது மூத்தவராகக் கூறி , அதற்கு நேர்மாறாக , இரு தரப்பினரும் 1054 இல் ஒருவரையொருவர் வெளியேற்றினர். இது இடைக்காலம் மற்றும் அதற்கு அப்பால் நீடித்த ஒரு பிளவைத் தொடங்கியது. மேற்கு ஐரோப்பாவின் கத்தோலிக்க திருச்சபை மேற்கத்திய கிறிஸ்தவமண்டலத்தில், கத்தோலிக்க திருச்சபை இடைக்காலம் முழுவதும் ஒரு மைய நிறுவனமாக இருந்தது. இது பரந்த அளவிலான செல்வத்தை கட்டுப்படுத்தியது - இது ஐரோப்பாவின் மிகப்பெரிய நில உரிமையாளராக இருந்தது , மேலும் மக்கள் தங்கள் வருமானத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கை - "தசமபாகம்" - ஒவ்வொரு ஆண்டும் சர்ச்சுக்கு செலுத்தினர். சர்ச்சுக்காரர்கள் கல்வி மற்றும் கற்றலை ஏறக்குறைய ஏகபோகமாக்கினர். ஆயர்கள் மற்றும் மடாதிபதிகள் மன்னர்கள் மற்றும் பேரரசர்களுக்கு ஆலோசகர்களாக செயல்பட்டனர். முன்னாள் மதச்சார்பற்ற ஆட்சியாளர்களைத் தொடர்புகொள்வதற்கான அதிகாரத்தை போப் கோரினார் (மற்றும் பயன்படுத்தினார்), மேலும் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கான உறுதிமொழிகளிலிருந்து அவர்களின் குடிமக்களை விடுவித்தார் - ஆழ்ந்த மத யுகத்தில் சக்திவாய்ந்த ஆயுதங்கள். மேற்கு ஐரோப்பாவில் உள்ள ஒவ்வொரு நகரத்தையும் கிராமத்தையும்

சென்றடையும் பாரிஷ்களின் நெட்வொர்க் மூலம் , சர்ச் ஒரு அசாதாரணமான சக்திவாய்ந்த பிரச்சார இயந்திரத்தை உருவாக்கியது. இடைக்கால மன்னர்கள் தங்கள் ஆபத்தில் சர்ச்சின் நிகழ்ச்சி நிரலை புறக்கணித்தனர். மேலும் , சர்ச் பலவிதமான விஷயங்களில் பிரத்தியேக அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்தியது: பாலுறவு, விபச்சாரம், இருதார மணம் , வட்டி மற்றும் சத்தியம் மற்றும் சபதங்களைச் செய்யத் தவறியது , திருமண வழக்குகள் , குழந்தைகளின் சட்டபூர்வமான தன்மை. இவை அனைத்தும் சர்ச் சட்டத்தின்படி (அல்லது கேனான் சட்டம் என்று அழைக்கப்படுகிறது) , சர்ச்சில், மதச்சார்பற்ற, நீதிமன்றங்களில் அல்ல.

ஆரம்பகால வரலாறு ரோமர்களின் கீழ் மேற்கத்திய கிறிஸ்தவமண்டலத்தில் திருச்சபையின் பங்கின் மையத்தன்மையை புரிந்து கொள்ள நாம் ரோமானிய காலத்திற்கு செல்ல வேண்டும். கிறிஸ்தவ தேவாலயம் அதன் தோற்றம் ரோமானியப் பேரரசின் தொடக்கத்தில் இருந்தது , ஊழியம், இறப்பு மற்றும் (கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகிறார்கள்) நாசரேத்தின் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல். 4 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இது கிட்டத்தட்ட ஒரு நிலத்தடி அமைப்பாக இருந்தது. இது பெரும்பாலும் உள்ளூர் மட்டத்தில் துன்புறுத்தப்பட்டது, மேலும் சில சமயங்களில் அது அரசால் வழங்கப்பட்ட, பேரரசு அளவிலான முயற்சிகளின் இலக்காக இருந்தது. அந்தியோக்கியா , அலெக்ஸாண்டிரியா, ரோம் மற்றும் கார்தேஜ் ஆகிய இடங்களின் பிஷ்ப்கள் சர்ச்சின் விவாதங்களில் சிறப்பு அதிகாரத்துடன் சிறப்பு மரியாதை கொண்டவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அவர்கள் திருச்சபையின் "தந்தையர்" ("தந்தையர்" என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையிலிருந்து) என்று அறியப்பட்டனர். பல நூற்றாண்டுகளாக , சர்ச் தலைவர்கள் தாங்கள் எதை நம்பினார்கள், எது அனுமதிக்கப்பட்டது ஆனால் நம்ப வேண்டிய அவசியமில்லை, எதை நம்பக்கூடாது என்று பல விவாதங்கள் நடந்தன. இந்த விவாதங்கள் ஆயர்களின் சபைகளில் அவ்வப்போது நடந்தன. மேலும் , ஆயர்கள் அடிக்கடி ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு

கொண்டனர், மேலும் இந்த அனைத்து விவாதங்களிலிருந்தும் சர்ச்சின் "மரபுவழி" நம்பிக்கைகள் என்ன என்பது பற்றிய தெளிவான ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு திருச்சபையின் கௌரவமும் அதிகாரமும் மேற்கில் ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சியிலிருந்து அப்படியே தப்பிப்பிழைத்தது. உண்மையில் , காட்டுமிராண்டித்தனமான படைகள் பேரரசில் சுற்றித் திரிந்ததால் , மக்கள் பாதுகாப்புக்காக ஆயர்களை நாடினர். ஆயர்கள் (இப்போது பெரும்பாலும் உள்ளூர் பிரபுக்களிடமிருந்து பெறப்பட்டவர்கள்) காட்டுமிராண்டித் தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கும் , காலத்தின் அராஜகத்தின் மோசமான விளைவுகளைத் தணிப்பதற்கும் தார்மீக அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தனர். தேவாலயங்கள் முக்கிய நில உரிமையாளர்களாக இருந்தன , மேலும் மக்கள் சிரமத்தில் இருக்க உதவுவதற்காக தங்கள் செல்வத்தைப் பயன்படுத்த முடிந்தது. ஏகாதிபத்திய அதிகாரிகள் இல்லாத நிலையில் , ஆயர்கள் பழைய ரோமானிய மேற்கு மாகாணங்களின் நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களில் முன்னணி நபர்களாக உருவெடுத்தனர். மேற்கு மாகாணங்களின் புதிய காட்டுமிராண்டி ஆட்சியாளர்கள் பெரும்பாலும் ஆரியர்கள் - அதாவது , ரோமானிய கிறிஸ்தவர்களின் (அல்லது கத்தோலிக்கர்கள் , நாம் இப்போது அழைப்பது போல) இருந்து சற்று வித்தியாசமான நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவர்கள். சில உள்ளூர் பட்டங்களைத் தவிர , ஜேர்மன் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் ரோமானிய குடிமக்கள் தங்கள் கத்தோலிக்க நம்பிக்கையை கடைப்பிடிக்க அனுமதித்தனர் , மேலும் அவர்கள் கத்தோலிக்க சமூகங்களின் தலைவர்களாக பிஷ்புகளின் நிலையை மதித்தார்கள். ஃபிராங்க்ஸ் மன்னர்கள் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்தனர். அவர்கள் வடக்கு பிரான்சின் பழைய ரோமானிய நிலங்களுக்கு குடிபெயர்ந்தபோது, ஃபிராங்க்ஸ் இன்னும் பேகன்களாக இருந்தனர். 6 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் , அவர்களின் அரசர் க்ளோவிஸ் கத்தோலிக்க திருச்சபையில் ஞானஸ்நானம் பெற்றார். அவரும் அவரது வாரிசுகளும் தேவாலயத்துடன் நெருங்கிய

தொடர்பை உருவாக்கினர் , இது கவுலில் உள்ள மற்ற அனைத்து
 காட்டுமிராண்டித்தனமான ராஜ்யங்களின் நிலங்களைக்
 கைப்பற்றுவதற்கு அவர்களுக்கு சக்திவாய்ந்த உதவி செய்தது.
 மேற்கு ஐரோப்பாவில் மிகவும் சக்திவாய்ந்த சாம்ராஜ்யமாக
 பிராங்க்ஸ் இராச்சியம் எழுவதற்கு சர்ச்சின் ஆதரவு ஒரு முக்கிய
 காரணியாக இருந்தது ; மேலும் இந்த வளர்ச்சியானது மேற்கு
 ஐரோப்பாவின் மக்கள் மீது கத்தோலிக்க திருச்சபையின்
 அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தியது. பாப்பாசி 5 ஆம் நூற்றாண்டில்
 மேற்கு ரோமானிய மாகாணங்கள் ஜேர்மன் பழங்குடி
 ஆட்சியாளர்களிடம் வீழ்ச்சியடைந்தது மற்றும் 7 ஆம் நூற்றாண்டில்
 இஸ்லாமியப் படைகளால் மத்திய கிழக்கு மற்றும் வட
 ஆபிரிக்காவை கையகப்படுத்தியது , கிறிஸ்தவ திருச்சபைக்கு
 ஆழமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. தேவாலயத்தின் நான்கு
 பண்டைய ஆணாதிக்கங்களில் , மூன்று, அந்தியோக்கியா,
 அலெக்சாண்ட்ரா மற்றும் கார்தேஜ் இப்போது முஸ்லீம்
 ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இருந்தன. கான்ஸ்டன்டைனின் காலத்திலிருந்து ,
 ரோமானியப் பேரரசின் கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள அவரது புதிய
 தலைநகரான கான்ஸ்டான்டினோப்பிளை அடிப்படையாகக் கொண்டு
 மற்றொரு ஆணாதிக்கம் உருவானது. எனவே , 7 ஆம் நூற்றாண்டின்
 தொடக்கத்தில், ரோமன் மற்றும் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின்
 தேசபக்தர்கள் கிறிஸ்தவ திருச்சபையின் முன்னணி ஆயர்களாக
 இருந்தனர். சர்ச் சொத்து மிகவும் விரிவானதாக இருப்பதால் , அது
 நிலப்பிரபுத்துவம் ஆவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. மேற்கு
 ஐரோப்பாவில் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் எழுச்சியால் இந்த செயல்முறை
 மோசமாகியது. மதச்சார்பற்ற பிரபுவுக்கு சேவை செய்யும்
 நிபந்தனையின் பேரில் தேவாலய தோட்டங்கள் மற்ற ஃபைஃப்களைப்
 போலவே நடத்தப்பட்டன. இந்த சேவையின் மையப் பகுதி
 இராணுவ சேவையாகும், எனவே ஒவ்வொரு தேவாலய தோட்டமும்
 ஒரு ராஜா அல்லது அதிபருடன் பணியாற்ற மாவீரர்களை வழங்க
 வேண்டும். இந்த தார்மீகச் சரிவு ஆயர்கள் மற்றும் திருச்சபைகளைப்

போலவே மடங்களையும் பாதித்தது. உண்மையில் , மடங்களில் வாழ்க்கை - மிகவும் அர்ப்பணிப்புள்ள கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் தொழில்களை ஆலிவ் செய்ய வேண்டிய இடங்கள் - குறிப்பாக தளர்வானதாக பரவலாகக் கருதப்பட்டது. திருச்சபையின் கீழ்நிலையில் திருச்சபை அலுவலகங்கள் வெளிப்படையாக வாங்கப்பட்டு விற்கப்பட்டன. இவை அனைத்திலும் , போப்பாண்டவர் எந்த உதவியும் செய்யவில்லை ; உண்மையில் அது பிரச்சனையின் முக்கிய பகுதியாக இருந்தது. போப்களின் தேர்தல் ரோமானிய பிரபுக்களின் ஒரு சிறிய , வன்முறை, பிரிவு நிறைந்த குழுவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது , மேலும் அவர்கள் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆண்கள் பரிதாபமாக போதுமானவர்கள்: ஒழுக்கக்கேடான, மிருகத்தனமான மற்றும் அறியாமை. தேவாலயத்தை அதன் அவல நிலையிலிருந்து வெளியே கொண்டு வருவதற்குத் தங்கள் அலுவலகத்தைப் பயன்படுத்த அவர்களுக்கு அதிகாரமோ உந்துதலோ இல்லை. சீர்திருத்தம் இந்த நிலைமைக்கு எதிர்வினையாக, 10 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வடக்கு பிரான்சில் துறவிகளின் புதிய வரிசை , க்ளுனியாக் வரிசை நிறுவப்பட்டது. அதன் உறுப்பினர்கள் தங்கள் சபதங்களை தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்வதற்கு உறுதியளித்தனர் மற்றும் கிறிஸ்தவத்தின் கடுமையான வடிவத்தை கடைப்பிடித்தனர். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை முறைக்காக பரவலாக மதிக்கப்பட்டனர் , மேலும் சர்ச்சின் சுத்திகரிப்பு மற்றும் சீர்திருத்தத்திற்கான அழைப்புகள் ஐரோப்பா முழுவதும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியதால் அவர்களின் செல்வாக்கு வளர்ந்தது.

இறுதியாக, 1049 இல் புனித ரோமானியப் பேரரசின் பேரரசர் ரோமில் வாக்காளர்கள் மீது புதிய போப்பை விதித்தார் , லியோ IX (ஆட்சி 1049-54). லியோ, சர்ச்ச அலுவலகங்களை விற்பதைக் கண்டித்தும், அனைத்து பாதிரியார்களையும் பிரம்மச்சாரிகளாக இருக்கும்படி அழைப்பதன் மூலம் சீர்திருத்த முயற்சியைத் தொடங்கினார். 1073 இல் , போப் கிரிகோரி VII, க்ளுனியாக்

வரிசையில் இணைக்கப்பட்ட ஒரு நபர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் , மேலும் லியோவின் சீர்திருத்தங்களை உருவாக்கத் தொடங்கினார். தேவாலயமும் மாநிலமும் இணக்கமாக உள்ளன திருச்சபையின் "கிரிகோரியன் சீர்திருத்தங்கள்" திருச்சபையின் தார்மீக தொனியில் குறிப்பிடத்தக்க முன் நேற்றத்தைக் கொண்டு வந்தன. பிஷ்புகளை நியமிப்பதில் தலையிடும் மோசமான வடிவங்கள் மறைந்துவிட்டன , தேவாலய அலுவலகங்களின் விற்பனை தற்போதைக்கு நிறுத்தப்பட்டது, மேலும் ஆசாரியத்துவம் பிரம்மச்சரியத்தை உலகளாவிய நடைமுறையாக ஏற்றுக்கொண்டது. இருப்பினும் , உள்ளூர் மட்டத்தில் , பாரிஷ் பாதிரியார்கள் இன்னும் பெரும்பாலும் சாதாரண பிரபுக்களால் நியமிக்கப்பட்டனர் , மேலும் பிஷ்புகளின் விஷயத்தில் கூட , தேர்தல் விதிகள் மிகவும் தெளிவற்றதாக இருந்தன, மன்னர்கள் அவற்றை எளிதாகக் கையாள முடிந்தது. எவ்வாறாயினும், மன்னர்களின் காதுகளைக் கொண்ட பிஷ்புகளைக் கொண்டிருப்பது போப்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. இது சர்ச்சின் நன்மைக்காக மதச்சார்பற்ற ஆட்சியாளர்களை செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கு அவர்களை ஒரு நல்ல நிலையில் வைத்தது. இந்த அத்தியாயம் மதச்சார்பற்ற ஆட்சியாளர்களை விட மேன்மையை உறுதிப்படுத்த போப்களின் தீவிர முயற்சிகளின் முடிவைக் குறித்தது. சர்ச் பெற்ற பல்வேறு சலுகைகள் மதச்சார்பற்ற ஆட்சியாளர்களுக்கும் அவர்களின் அதிகாரிகளுக்கும் எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது,

ஆனால் அவர்களுடன் வாழ அவர்கள் கற்றுக்கொண்டனர். மன்னர்கள் இன்னும் தங்கள் பகுதிகளின் எல்லைக்குள் தேவாலயத்தில் அதிக செல்வாக்கு செலுத்தினர் - அவர்கள் பிஷ்புகளின் தேர்தல்களை தங்களுக்கு சாதகமாக கையாள முடியும் என்பதை நாங்கள் கண்டோம் , மேலும் பிஷ்புகளும் மடாதிபதிகளும் இன்னும் நிலப்பிரபுத்துவ கடமைகளுடன் இணைக்கப்பட்ட பரந்த நிலங்களைக் கொண்டிருந்தனர். இந்த நிலங்களுக்காக அவர்கள் பெரும்பாலும் மன்னர்களுக்கு மரியாதை

செலுத்த வேண்டியதில்லை என்றாலும் , ஆயர்கள் மற்றும் மடாதிபதிகள் இன்னும் ஒரு பிரபுவுக்கு ஒரு அடிமையின் கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தது. சர்ச்சமேன்கள் அரச ஆலோசகர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளில் மிகவும் பிரகாசமான மற்றும் சிறந்தவர்கள்; மற்றும் மதச்சார்பற்ற ஆட்சியாளர்களுக்கு கூடுதல் நன்மை என்னவென்றால் , அவர்கள் நடத்தும் தேவாலய அலுவலகங்களில் இருந்து வருவாயில் இருந்து பணம் செலுத்தலாம், ஆனால் அரச பணத்தில் இருந்து அல்ல. போப்பாண்டவரின் சரிவு 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் , போப்பாண்டவர் நீண்ட கால வீழ்ச்சிக்குள் நுழையவிருந்தார். 13 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ரோம் நகருக்குள் இருந்த வன்முறை உறுதியற்ற தன்மை போப்களை வேறு இடங்களில் நிலைநிறுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது , மேலும் 1309 இல் ஒரு போப் பிரான்சின் அவிக்கானில் தன்னையும் தனது நீதிமன்றத்தையும் நிறுவினார். இங்கே, அவரும் அவரது வாரிசுகளும் 1378 வரை பிரெஞ்சு மன்னரின் கட்டைவிரலின் கீழ் வாழ்ந்தனர். இது போப்பாண்டவருக்கு அவப்பெயரை ஏற்படுத்தியது. அதை பின்பற்றுவது மோசமானது. 1378 மற்றும் 1418 க்கு இடையில் இரண்டு, பின்னர் மூன்று , போட்டி போப்கள் இருந்தனர் , ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு நாடுகளால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். இந்த வெட்கக்கேடுகள் போப்பாண்டவரின் மாண்பைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தும் மற்றும் ஒரு நிறுவனமாக திருச்சபையின் மாண்பை மட்டுமே குறைக்க முடியும்.

திருச்சபையைப் பொறுத்தவரை , 11 ஆம் நூற்றாண்டின் அசல் சீர்திருத்த இயக்கம் மதச்சார்பற்ற சிக்கல்களிலிருந்து திருச்சபையை விடுவிக்கும் விருப்பத்தால் தூண்டப்பட்டிருந்தாலும் , முதலீட்டு சர்ச்சையின் விளைவு மற்றும் அதன் பிறகு பேரரசர்கள் மற்றும் மன்னர்கள் மீது அதன் விருப்பத்தைத் திணிக்கும் முயற்சிகள் மதச்சார்பற்ற அரசியலில் அதை மேலும் , குறையாமல் சிக்க வைக்க வேண்டும். தேவாலயத்தின் தலைவர்கள் அரசியல் ரீதியாக

மாறியதால், அவர்களின் ஆன்மீக அதிகாரம் குறைந்தது. பிளவுகள் குணமடைந்து, ரோமில் இருந்து ஒரு போப் ஆட்சி செய்தபோதும் , அவரும் அவரது வாரிசுகளும் போப்பாண்டவரின் தார்மீக ஒருமைப்பாடு மற்றும் ஆன்மீக சக்தியை மீட்டெடுக்க சிறிதும் செய்யவில்லை.

வர்த்தகம் மற்றவற்றைப் போலவே , வர்த்தகத்திற்கும்: ஐரோப்பாவில் ஆரம்பகால இடைக்கால காலம் ரோமானியப் பேரரசின் கீழ் முன்பு வந்தவற்றின் நிழலாக இருந்தது. மேற்கில் ரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பல நூற்றாண்டுகளில் , நீண்ட தூர வர்த்தகப் பாதைகள் அவை இருந்தவற்றின் நிழலுக்குச் சுருங்கின. பெரிய ரோமானிய சாலைகள் காலப்போக்கில் மோசமடைந்து, தரைவழி போக்குவரத்தை கடினமாகவும் விலை உயர்ந்ததாகவும் ஆக்கியது. நகரங்கள் சுருங்கி, ரோமானிய காலத்தை விட உள்ளூர் பகுதிக்கு சேவை செய்ய வந்தன. வர்த்தகர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்கள் முக்கியமாக உள்ளூர் கிராமப்புற மக்களின் தேவைகளை (உள்ளூர் பிரபுக்கள் உட்பட) பூர்த்தி செய்தனர். ஐரோப்பாவின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு இடையே ஆடம்பரப் பொருட்களின் வர்த்தகம் முற்றிலும் மறைந்துவிடவில்லை , மேலும் நாணயங்கள் பேரரசின் வீழ்ச்சியிலிருந்து தப்பிப்பிழைத்தன , இருப்பினும் முன்பை விட மிகவும் அரிதானது. அம்பர் , உயர்தர மட்பாண்டங்கள், ஜவுளிகள், ஓயின்கள், உரோமங்கள், தேன், வால்ரஸ் தந்தம், மசாலாப் பொருட்கள் , தங்கம், அடிமைகள் மற்றும் யானை தந்தங்கள் போன்ற நீண்ட தூர வர்த்தகப் பொருட்கள் ஐரோப்பாவிற்குள்ளும் அதற்கு அப்பாலும் உள்ள சிறிய பாய்மரக் கப்பல்களில் கொண்டு செல்லப்பட்டன. நாள். கடல்வழி வர்த்தகம் தரைவழியை விட மிகவும் மலிவானது (19 ஆம் நூற்றாண்டில் ரயில்வே வரும் வரை). ஐரோப்பாவின் கடற்கரைகள் மற்றும் ஆறுகள் அந்தக் காலத்தின் முக்கியப் பாதைகளாக இருந்தன, மேலும் வட கடல் , மேலும், மத்தியதரைக் கடல் , சர்வதேச வர்த்தகத்திற்கான முக்கியப் பாதைகளாக இருந்தன. மத்தியதரைக் கடலில்

வர்த்தகம் நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு , ஏழாம் மற்றும் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் திடீர் வீழ்ச்சி ஏற்படும் வரை , மத்தியதரைக் கடலில் வர்த்தகம் படிப்படியாகக் குறைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது. இது அநேகமாக மத்திய கிழக்கு மற்றும் வட ஆபிரிக்காவை அரபு கையகப்படுத்துதலுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கலாம் , இது மத்திய தரைக்கடலை வர்த்தகத்திற்கான விரோத மண்டலமாக மாற்றியது. அரபு கடற்கொள்ளையர்கள் 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரை கடல்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர் , இத்தாலிய நகரங்களான ஜெனோவா , பிசா, அமல்ஃபி மற்றும் வெனிஸ் ஆகியவை கடற்கொள்ளையர் தளங்களை ஆக்ரோஷமாக கைப்பற்றி வணிகத்திற்காக கடல்களை மீட்டெடுக்கத் தொடங்கின. சிலுவைப் போர்கள் இந்த செயல்முறையை நிறைவு செய்தன , இதனால் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மத்திய தரைக்கடல் வர்த்தகம் மற்றும் பயணம் (முஸ்லீம் யாத்ரீகர்களால் கூட) பெரும்பாலும் ஐரோப்பிய (பெரும்பாலும் இத்தாலிய) பிடியில் இருந்தது. வடக்கு இத்தாலிய நகர-மாநிலங்கள் சிரியா மற்றும் பாலஸ்தீனம் , கருங்கடலில் உள்ள கிரிமியா மற்றும் சார்டினியா மற்றும் கோர்சிகா உள்ளிட்ட மத்தியதரைக் கடலின் தீவுகள் மற்றும் கடற்கரைகளில் வர்த்தக காலனிகளை நிறுவின. கான்ஸ்டான்டினோபிள் , அந்தியோக்கியா, அலெக்ஸாண்டிரியா மற்றும் கெய்ரோ ஆகிய முக்கிய நகரங்களில் அவர்களுக்கு சொந்த வணிக குடியிருப்புகள் இருந்தன. குறிப்பாக வெனிஸ் ஒரு கடல்சார் சாம்ராஜ்யத்தை வாங்கியது , இதில் கிரேக்கத்தின் சில பகுதிகள் , அட்ரியாடிக் மற்றும் ஏஜியன் தீவுகள் , கிரீட் மற்றும் சைப்ரஸின் பெரிய தீவுகள் மற்றும் டால்மேஷியன் கடற்கரையில் உள்ள பல நகரங்கள் அடங்கும். வட கடல் மற்றும் பால்டிக் வர்த்தகம் வட கடல் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மத்தியதரைக் கடலைக் காட்டிலும் உள்ளூர் அளவில் கடலோரக் கப்பல் போக்கு வரத்திற்கு தாயகமாக இருந்தது. 8 மற்றும் 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் முதல் வைக்கிங் தாக்குதல்களின் அதிர்ச்சிக்குப் பிறகு, புதிய வர்த்தக வழிகள் திறக்கப்பட்டன , ரஷ்யா மற்றும் கிழக்கு

ஐரோப்பா முழுவதும் கருங்கடல் மற்றும் மத்திய கிழக்கு வரை கூடாரங்கள் நீண்டுள்ளன. அயர்லாந்து , ஸ்காட்லாந்து, வடக்கு இங்கிலாந்து மற்றும் ஐஸ்லாந்து ஆகியவை இப்பகுதியின் வர்த்தக வலையமைப்புகளுக்குள் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டன , மேலும் வடக்கு ஐரோப்பிய கப்பல்கள் மேற்கு நோக்கி ஐரோப்பாவின் கடற்கரையோரங்களில் மத்தியதரைக் கடலுக்கு கீழே வர்த்தகம் செய்தன. வடக்கு ஐரோப்பாவின் வட கடல் மற்றும் பால்டிக் துறைமுகங்கள் வணிகத்தின் செழிப்பான மையங்களாக மாறியது , மேலும் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து அவற்றின் வணிக சக்தி ஹன்சீடிக் லீக்கின் அடித்தளத்தால் உயர்த்தப்பட்டது. இது முதன்மையாக உறுப்பினர் நகரங்களின் பொருளாதார நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் அமைக்கப்பட்ட ஒரு வணிக அமைப்பாகும் , மேலும் இது வடக்கு ஜெர்மன் துறைமுகமான லுபெக்கில் அமைக்கப்பட்டது , இது பால்டிக் மற்றும் வட கடலில் உள்ள நகரங்களை ரஷ்யாவிலிருந்து இங்கிலாந்து வரை நீட்டித்தது. அனைத்து ஐரோப்பிய கடல்களிலும் இடைக்கால சரக்குகள் தடிமனான "சுற்றுக் கப்பல்கள்" அல்லது "பற்கள்" - ஆழமான வரைவு , பரந்த-பீம்கள் கொண்ட கப்பல்களில் கொண்டு செல்லப்பட்டன, அவை கடலை நன்கு தாங்கி , முடிந்தவரை சரக்குகளை எடுத்துச் செல்லக்கூடிய ஆழமான , கொள்ளளவு கொண்டவை. விதிவிலக்கு வெனிசியர்களிடம் இருந்தது , அவர்கள் அதிக மதிப்புள்ள சரக்குகளுக்கு கேலிகளை (வேகமான துடுப்புக் கப்பல்கள், போருக்கு ஆயுதம் ஏந்தியவை) பயன்படுத்தினார்கள் மற்றும் வேகம் ஒரு நன்மையாக இருந்தது (உதாரணமாக மத்தியதரைக் கடல் மற்றும் வடக்கு கடல்களுக்கு இடையேயான வர்த்தக வழிகளில்).

ஐரோப்பிய பொருளாதாரத்தின் மீட்சி 11 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து, மேற்கு ஐரோப்பாவில் மிகவும் நிலையான நிலைமைகள் நிலவத் தொடங்கின. மக்கள்தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது, வர்த்தகத்தின் அளவு விரிவடைந்தது , ஐரோப்பாவின்

பல பகுதிகளில் உள்ள நகரங்கள் எண்ணிக்கையில் பெருகி , அளவு வளர்ந்தன. வட கடல் கடற்கரையில் :பிளாண்டர்ஸில் வணிக நகரங்களின் குறிப்பாக அடர்த்தியான வலையமைப்பு தோன்றியது ; மற்றும் வடக்கு இத்தாலியில் பெரிய நகர்ப்புற மையங்களின் இன்னும் அதிக செறிவு வளர்ந்தது. வெனிஸ் , ஜெனோவா, மிலன் மற்றும் புளோரன்ஸ் போன்ற நகரங்கள் தங்கள் வணிகர்களால் கையாளப்பட்ட வளர்ந்து வரும் வர்த்தகத்தில் செல்வம் பெற்றன. இதன் பெரும்பகுதி வடமேற்கே சென்றது , போ மற்றும் ரோன் பள்ளத்தாக்குகள் வரை மத்திய மற்றும் வடக்கு பிரான்சிற்கு சென்றது, அங்கு வர்த்தக வழிகள் :பிளாண்டர்ஸ் மற்றும் வட கடலில் இருந்து தென்மேற்கே வருபவர்களுடன் இணைக்கப்பட்டன. வடகிழக்கு பிரான்சில் உள்ள ஷாம்பெயின் நகரங்களில் சர்வதேச வர்த்தக கண்காட்சிகள், இத்தாலி மற்றும் :பிளாண்டர்ஸ் வணிகர்கள் ஒருவரையொருவர் நேரடியாகக் கையாளும் சர்வதேச வர்த்தக காட்சியின் வழக்கமான அம்சமாக மாறியது.

வங்கித்துறையின் எழுச்சி வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சி வங்கி வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. முதலில் , வங்கியியல் என்பது யூதக் கடனாளிகளின் கைகளில் இருந்தது , அவர்கள் ஐரோப்பா மற்றும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ள யூத சமூகங்களுடனான தொடர்புகளைப் பயன்படுத்தி சர்வதேச வர்த்தகத்திற்குத் தேவையான பணத்தைக் கையாள முடிந்தது. சர்வதேச வர்த்தகத்தில் வடக்கு இத்தாலியின் மூலோபாய இடத்தைப் பொறுத்தவரை, வங்கி நெட்வொர்க்குகள் வடக்கு இத்தாலிய நகரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை ("வங்கி" என்ற சொல் இத்தாலிய வார்த்தையிலிருந்து வங்கியாளர்கள் அமர்ந்திருக்கும் அட்டவணையில் இருந்து வந்தது) .

13 ஆம் நூற்றாண்டில் பூர்வீக இத்தாலிய வங்கி வீடுகள் லண்டன் மற்றும் பாரிஸ் போன்ற தொலைதூர முகவர்களுடன் வளர்ந்தன. லண்டனின் நிதி மையம் லோம்பார்ட் தெரு என்று அறியப்பட்டது (லொம்பார்டி என்பது வடக்கு இத்தாலியின் மற்றொரு

பெயர்). இடைக்கால ஐரோப்பாவின் யூத மற்றும் இத்தாலிய வங்கியாளர்கள் நவீன உலகளாவிய வர்த்தகத்தின் எழுச்சிக்கு இன்றியமையாத நிதிக் கருவிகளுக்கு முன்னோடியாக இருந்தனர். வரையறுக்கப்பட்ட பொறுப்பு நிறுவனங்கள் , பங்குகள் மற்றும் பங்குகள், பரிவர்த்தனை பில்கள் மற்றும் கடன் கடிதங்கள் அனைத்தும் இந்த நேரத்தில் உருவாக்கப்பட்டன (இவைகளில் சில அல்லது அனைத்தும் முந்தைய அரபு நடைமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பது மிகவும் சாத்தியம் என்றாலும்). சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் பரவல் வர்த்தகத்தின் விரிவாக்கம் மேலும் மேலும் கிராமப்புற சமூகங்களை சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் ஈர்த்தது , மேலும் கிராமப்புறங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் வலுப்பெற்றன. மேனர்கள் பணப் பொருளாதாரத்தில் அதிகம் பங்கு பெற்றதால் , தங்கள் தன்னிறைவை பெருமளவு இழந்தனர். இந்த வளர்ச்சிகள் நகரங்கள், வணிக சமூகங்கள் மற்றும் நாணயங்களின் விரிவாக்கத்தைத் தூண்டின. பிளாக் டெத் , பெரும் ஆரம்ப இடையூறுக்குப் பிறகு , தொழிலாளர் பற்றாக்குறையை உருவாக்கி , நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற தொழிலாளர்களின் வாங்கும் சக்தியை அதிகரிப்பதன் மூலம் நீண்ட காலத்திற்கு சந்தைகளின் பரவலை துரிதப்படுத்தியது. பொருளாதாரத்தின் மற்ற பகுதிகளுக்கு விகிதத்தில், நகரங்கள் மற்றும் நகரங்கள் அளவு மற்றும் செல்வாக்கில் உயர்ந்தன -

உண்மையில் பல நகரங்கள் 1400 வாக்கில் பிளேக்-க்கு முந்தைய மக்கள்தொகையை மீட்டெடுத்தன. மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதும் வணிகர்கள் பெருகிய முறையில் செல்வந்தர்களாகவும் , அரசியல் ரீதியாக அதிக சக்திவாய்ந்தவர்களாகவும் மாறினர். இதற்கிடையில், கிராமப்புறங்கள் நலிந்தன , மக்கள் தொகையில் இல்லை என்றால் செழிப்பு. அந்த பகுதிகளில் பெரிய நகரங்களின் செல்வாக்கு இருந்தது மற்றும் அவர்களின் வர்த்தகம் வலுவாக இருந்தது, தெற்கு இங்கிலாந்து , ஃபிளாண்டர்ஸ் மற்றும் வடக்கு

இத்தாலியில், அடிமைத்தனம் அழியத் தொடங்கியது. இடைக்கால ஐரோப்பாவின் பொருளாதாரம் முதன்மையாக விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது , ஆனால் காலப்போக்கில் வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக மாறியது , நகரங்கள் எண்ணிக்கையிலும் அளவிலும் வளர்ந்தன , மேலும் வணிகர்கள் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றனர்

அறிவுசார் வளர்ச்சி மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களின் எழுச்சி 11 ஆம் நூற்றாண்டின் போது , தத்துவம் மற்றும் இறையியலின் வளர்ச்சிகள் அதிகரித்த அறிவுசார் செயல்பாடுகளுக்கு வழிவகுத்தது , சில சமயங்களில் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் மறுமலர்ச்சி என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த காலகட்டம் முழுவதும் விவாதிக்கப்பட்ட அறிவுசார் பிரச்சனைகள் பகுத்தறிவுடன் நம்பிக்கையின் உறவு , கடவுளின் இருப்பு மற்றும் எளிமை , இறையியல் மற்றும் மனோதத்துவத்தின் நோக்கம் மற்றும் அறிவு , உலகளாவிய மற்றும் தனித்துவம் பற்றிய பிரச்சனைகள். அரிஸ்டாட்டிலின் மறுகண்டுபிடிப்பால் தத்துவப் பேச்சு தூண்டப்பட்டது - 3,000 பக்கங்களுக்கு மேல் அவரது படைப்புகள் இறுதியில் மொழிபெயர்க்கப்படும் - மேலும் அனுபவவாதம் மற்றும் பகுத்தறிவுவாதத்தின் மீதான அவரது முக்கியத்துவம். பீட்டர் அபெலார்ட் மற்றும் பீட்டர் லோம்பார்ட் போன்ற அறிஞர்கள் அரிஸ்டாட்டிலிய தர்க்கத்தை இறையியலில் அறிமுகப்படுத்தினர். வரலாற்று நிலைமைகள் ஐரோப்பாவின் முடியாட்சிகளின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மையப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் கற்றலின் மறுபிறப்புக்கான அடித்தளமும் அமைக்கப்பட்டது.

இந்த மையப்படுத்தல் செயல்முறை சார்லமேனுடன் தொடங்கியது, பிராங்க்ஸின் மன்னர் (768-814) மற்றும் பின்னர் புனித ரோமானிய பேரரசர் (800-814). கல்வியில் சார்லமேனின் நாட்டம் , பல புதிய தேவாலயங்கள் மற்றும் பள்ளிகளை உருவாக்க வழிவகுத்தது , அங்கு மாணவர்கள் லத்தீன் மற்றும் கிரேக்க மொழியைக் கற்க வேண்டியிருந்தது, இது "கரோலிங்கிய மறுமலர்ச்சி" என்று

அழைக்கப்படுகிறது. 936-973 வரை சாக்சன்களின் அரசரான ஓட்டோ I மற்றும் 952 இல் புனித ரோமானியப் பேரரசர் ஆட்சியின் போது இரண்டாவது "மறுமலர்ச்சி" ஏற்பட்டது. ஓட்டோ தனது ராஜ்யத்தை ஒருங்கிணைத்து, ராஜ்யம் முழுவதும் ஆயர்கள் மற்றும் பேராயர்களை நியமிக்கும் உரிமையை உறுதிப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றார். இந்த திருச்சபை அதிகாரத்தை ஓட்டோவின் அனுமானம் , அவரது ராஜ்யத்தில் சிறந்த படித்த மற்றும் திறமையான ஆண்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்தியது. இந்த நெருங்கிய தொடர்பிலிருந்து , சாக்சன் இராச்சியத்திலும் புனித ரோமானியப் பேரரசிலும் பல புதிய சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. எனவே, ஓட்டோவின் ஆட்சி "மறுமலர்ச்சி" என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் மறுமலர்ச்சியானது இடைக்கால மறுமலர்ச்சியின் மூன்றாவதும் இறுதியுமாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் , 12 ஆம் நூற்றாண்டின் மறுமலர்ச்சியானது கரோலிங்கியன் மற்றும் ஓட்டோனிய காலங்களுக்கு முந்தைய மறுமலர்ச்சிகளை விட மிகவும் முழுமையானதாக இருந்தது. சிலுவைப் போர்கள் மூலம் முஸ்லீம் உலகைக் கைப்பற்றியதும் தொடர்பு கொண்டதும் ஸ்பெயினின் மீள் வெற்றியும் புதிய நூல்களையு ம் அறிவையும் அளித்தன. மிக முக்கியமாக, முஸ்லீம்களுடனான தொடர்பு அரிஸ்டாட்டிலின் ஐரோப்பிய மறுகண்டுபிடிப்பு மற்றும் மொழிபெயர்ப்பிற்கு வழிவகுத்தது, அதன் பரந்த படைப்புகள் இடைக்கால தத்துவம் , இறையியல், அறிவியல் மற்றும் மருத்துவத்தை பாதித்தன. பள்ளிகள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்கள் 11 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதும் கதீட்ரல் பள்ளிகளின் எழுச்சியைக் கண்டது , இது மடாலயங்களிலிருந்து கதீட்ரல்கள் மற்றும் நகரங்களுக்கு கற்றல் மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. முக்கிய ஐரோப்பிய நகரங்களில் நிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்களால் கதீட்ரல் பள்ளிகள்

மாற்றப்பட்டன. ஐரோப்பாவின் முதல் பல்கலைக்கழகங்களில் போலோக்னா பல்கலைக்கழகம் (1088), பாரிஸ் பல்கலைக்கழகம் (c. 1150, பின்னர் சோர்போனுடன் தொடர்புடையது) மற்றும் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகம் (1167) ஆகியவை அடங்கும். ஐரோப்பாவில், இலக்கணம், சொல்லாட்சி மற்றும் இயங்கியல் அல்லது தர்க்கத்தின் ஆயத்தக் கலைகளான ட்ரிவியம் மற்றும் குவாட்ரிவியம் - எண்கணிதம் , வடிவியல், இசை மற்றும் வானியல் ஆகியவற்றின் படிப்பை முடித்த இளைஞர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றனர்.

12 மற்றும் 13 ஆம் நூற்றாண்டு அறிஞர்கள் அதிகாரபூர்வமான நூல்களை, குறிப்பாக அரிஸ்டாட்டில் மற்றும் பைபிளைச் சீர்படுத்தும் முயற்சியில் தத்துவமும் இறையியலும் இணைந்துள்ளது. இந்த இயக்கம் உண்மை மற்றும் பகுத்தறிவுக்கு ஒரு முறையான அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்த முயன்றது மற்றும் சும்மா இறையியல் அல்லது இறையியல் சுருக்கத்தை எழுதிய தாமஸ் அக்வினாஸின் (இ. 1274) சிந்தனையில் உச்சத்தை எட்டியது. இடைக்காலப் பல்கலைக் கழகங்களின் வளர்ச்சியானது , இந்த நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பிலும் பரப்புதலிலும் பொருள் உதவி செய்ய அனுமதித்தது மற்றும் அறிவியல் சமூகங்களுக்குத் தேவையான புதிய உள்கட்டமைப்பைத் தொடங்கியது. உண்மையில் , ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகம் இந்த நூல்களில் பலவற்றை அதன் பாடத்திட்டத்தின் மையத்தில் வைத்தது,

இதன் விளைவாக "இடைக்காலப் பல்கலைக்கழகம் அதன் நவீன இணை மற்றும் வம்சாவளியை விட அறிவியலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தது." கவிதைகள் மற்றும் கதைகள் அரச மற்றும் உன்னத நீதிமன்றங்கள் வீரம் மற்றும் நீதிமன்ற அன்பின் நெறிமுறைகளின் வளர்ச்சியைக் கண்டன. இந்த கலாச்சாரம் லத்தீன் மொழிக்கு பதிலாக வடமொழி மொழிகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது , மேலும் கவிதைகள் , கதைகள், புனைவுகள் மற்றும் பிரபலமான பாடல்கள் ட்ரூபாடோர்ஸ் அல்லது அலைந்து திரிபவர்களால்

பரவியது. பெரும்பாலும் கதைகள் சான்சன் டி கெஸ்டே அல்லது "தி சாங் ஆஃப் ரோலண்ட்" அல்லது "தி சாங் ஆஃப் ஹில்ட்பிரான்ட்" போன்ற "பெரிய செயல்களின் பாடல்களில்" எழுதப்பட்டன. மதச்சார்பற்ற மற்றும் மத வரலாறுகளும் தயாரிக்கப்பட்டன. ஜெஃப்ரி ஆஃப் மான்மவுத் (இ. சி. 1155) ஆர்தர் பற்றிய கதைகள் மற்றும் புனைவுகளின் தொகுப்பான ஹிஸ்டோரியா ரெகம் பிரிட்டானியே இயற்றினார். பிற படைப்புகள், ஓட்டோ வான் ஃப்ரீசிங்கின் (இ. 1158) கெஸ்டா ஃபிரிடெரிசி இம்பெரேடோரிஸ், பேரரசர் ஃபிரிடெரிக் பார்பரோசா அல்லது வில்லியம் ஆஃப் மால்மெஸ்பரியின் (இ. சி. 1143) இங்கிலாந்தின் கெஸ்டா ரெகம், போன்றவற்றின் மிகத் தெளிவாகத் தூய வரலாறு. சட்ட ஆய்வுகள் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் சட்ட ஆய்வுகள் முன்னேறின. மதச்சார்பற்ற சட்டம் மற்றும் நியதி சட்டம் அல்லது திருச்சபை சட்டம் இரண்டும் உயர் இடைக்காலத்தில் ஆய்வு செய்யப்பட்டன. மதச்சார்பற்ற சட்டம் அல்லது ரோமானிய சட்டம், 11 ஆம் நூற்றாண்டில் கார்பஸ் ஜூரிஸ் சிவிலிஸின் கண்டுபிடிப்பால் பெரிதும் முன்னேறியது, மேலும் 1100 இல் போலோக்னாவில் ரோமானிய சட்டம் கற்பிக்கப்பட்டது.

இது மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதும் சட்டக் குறியீடுகளின் பதிவு மற்றும் தரப்படுத்தலுக்கு வழிவகுத்தது. நியதிச் சட்டமும் ஆய்வு செய்யப்பட்டது, மேலும் 1140 ஆம் ஆண்டில் போலோக்னாவில் ஒரு ஆசிரியரான கிரேடியன் என்ற துறவி எழுதினார், இது நியதிச் சட்டத்தின் நிலையான உரையாக மாறியது - டிக்ரெட்டம்.

இயற்கணிதம் மற்றும் வானியல் ஐரோப்பிய வரலாற்றில் இந்த காலகட்டத்தில் கிரேக்க மற்றும் இஸ்லாமிய செல்வாக்கின் முடிவுகளில் ரோமானிய எண்களை தசம நிலை எண் அமைப்புடன் மாற்றுவது மற்றும் இயற்கணிதம் கண்டுபிடிப்பு ஆகியவை அடங்கும், இது மேம்பட்ட கணிதத்தை அனுமதித்தது. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் டோலமியின் அல்மஜெஸ்ட் கிரேக்க மொழியில் இருந்து லத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து வானியல் முன்னேறியது. மருத்துவம் ஆய்வு

செய்யப்பட்டது, குறிப்பாக தெற்கு இத்தாலியில் , இஸ்லாமிய மருத்துவம் சலோர்னோவில் உள்ள பள்ளியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஒரு இளம் மாணவருக்கு "தாராளவாத கலை" கல்வியை வழங்கும் மற்றும் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் மதகுருவாக பணிபுரியும் வாழ்க்கைக்கு அவரை தயார்படுத்தும் ஏழு கல்வி பாடங்களில் முக்கிய பாடத்திட்டம் கவனம் செலுத்துகிறது. ஆய்வின் ஏழு பகுதிகள் "ட்ரிவியம் " மற்றும் "குவாட்ரிவியம்" என பிரிக்கப்படலாம், மேலும் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது: இலக்கணம்: பேச்சு கட்டமைப்பில் கவனம் செலுத்தும் இன்றைய இலக்கணப் படிப்பைப் போலன்றி , இலக்கணத்தின் இடைக்கால ஆய்வு , வார்த்தைகள் எவ்வாறு அர்த்தத்தை உருவாக்குகின்றன என்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்தது. மொழியின் நுணுக்கங்களை புரிந்து கொள்ளுங்கள். சொல்லாட்சி: இந்த ஆய்வுத் துறையானது , குறிப்பாக எழுதப்பட்ட தகவல்தொடர்புகளில் தூண்டுதலின் ஒரு ஆய்வு ஆகும். வார்த்தைகளின் ஏற்பாடு மற்றும் தகவல்களை வழங்குவது ஒரு நல்ல வற்புறுத்தும் வாதத்தின் மையமாக இருந்தது. தர்க்கம் (அல்லது இயங்கியல்) : கற்றல் செயல்முறையின் ஒருங்கிணைந்த கூறு விவாதம் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தர்க்கத்தின் கொள்கையைக் கற்றுக்கொள்வதற்கும் கற்பிப்பதற்கும் அடிப்படையானது. இடைக்காலப் பல்கலைக் கழகங்களில் , மாணவர்கள் மற்றும் முதுநிலை மாணவர்கள் இருவரும் விவாதங்களில் பங்கேற்பது பொதுவாக இருந்தது. குவாட்ரிவியம் எண்கணிதம்: இந்த துறையானது கணக்கீட்டின் அடிப்படைகளை விட எண்களின் தத்துவத்துடன் தொடர்புடையது. தொகைகள் மற்றும் தயாரிப்புகளை விட விகிதங்களும் உறவுகளும் முக்கியமானவை. வானியல்: ஒரு இடைக்கால பல்கலைக்கழகத்தில் வானியல் ஆய்வு என்பது பிளாட்டோவின் பிரபஞ்சத்தின் மாதிரியை மையமாகக் கொண்டது , மேலும் கிரகங்களுக்கும் விண்வெளியில் அவற்றின் இயக்கங்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் கவனம்

செலுத்துகிறது. வடிவியல்: இடைக்காலத்தில் , வடிவவியலின் ஆய்வு தெய்வீகக் கோட்பாடுகளுடன் ஆழமாக இணைக்கப்பட்டிருந்தது. வடிவியல் கொள்கைகளைப் பயன்படுத்தி கடவுள் பிரபஞ்சத்தை உருவாக்கினார் என்று நம்பப்பட்டது , மேலும் வடிவவியலைப் படிப்பது கடவுளின் படைப்பை நன்கு புரிந்துகொள்ள ஒரு வழியாகும். இசை : இசை அடிப்படையில் கணிதத்துடன் தொடர்புடையதாகக் கருதப்பட்டது , மேலும் அழகியல் , நடைமுறை மற்றும் ஆன்மீக காரணங்களுக்காக பின்பற்றப்பட்டது.

பாரம்பரியமாக, மாணவர்கள் நான்கு வருட "தாராளவாத கலை" இளங்கலை திட்டத்தில் சேருவார்கள் , அங்கு அவர்கள் முன்னர் விவாதிக்கப்பட்ட ஏழு கல்விப் பகுதிகளைப் படிப்பார்கள். அந்த நான்கு வருடங்கள் முடிந்த பிறகு , மாணவர்கள் கூடுதலாக மூன்று வருட பள்ளிப் படிப்பில் சேர்வதன் மூலம் தாராளவாதக் கலைகளில் "மாஸ்டர்கள்" ஆக வாய்ப்பு கிடைக்கும் ; இளங்கலை பாடத்திட்டத்தை கற்பிக்கும் பொறுப்பை முதுநிலை பெற்றனர்.

கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை இடைக்கால கலைஞர்கள் மற்றும் திறமையான கைவினைஞர்கள் , கொத்தனார்கள், தச்சர்கள், மர வேலை செய்பவர்கள் , சிற்பிகள், உலோகத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் ஓவியர்கள் உட்பட , இந்த கட்டமைப்புகளின் அலங்கார அம்சங்களை தங்கள் சொந்த கைவினைகளில் பயன்படுத்துகின்றனர். பூட்டு தொழிலாளிகள் , கொல்லர்கள், செருப்பு தைப்பவர்கள் மற்றும் நெசவாளர்கள் போன்ற சிறிய கலைகளின் கைவினைஞர்கள் இந்த அம்சங்களால் சமமாக பாதிக்கப்பட்டனர் , அவை நகலெடுக்கப்பட்டு , நகலெடுக்கப்பட்டு, தாங்கள் உற்பத்தி செய்யும் எல்லாவற்றிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இடைக்காலத்தில் வாழ்க்கை நிலப்பிரபுத்துவத்தால் ஆதிக்கம் செலுத்தியது, பிரபுக்கள் நடைமுறையில் அனைத்து நிலங்களையும் சொந்தமாக வைத்து ஆட்சி செய்த ஒரு வகையான அமைப்பு. நிலப்பிரபுத்துவத்தின் கீழ் நிலத்தை வைத்திருந்த வஸல்கள் , பிரபுக்களுக்கு மரியாதை செலுத்தும் பிரபுக்களின் குத்தகைதாரர்கள்.

அவர்கள் உண்மையாகவே விசுவாசமாக இருந்தனர் , பதிலுக்கு அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டது.

இடைக்கால காலத்தில் அடியாட்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் மிகக் குறைந்த சமூக வகுப்பினர். இந்த விவசாயிகள் கொத்தடிமை நிலையில் பிரபுக்களுக்காக உழைத்து உழைத்தனர். அவர்கள் அடிமைகளாக இல்லாவிட்டாலும் - அவர்கள் சொத்துக்களை வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர் , இருப்பினும், பெரும்பாலான அடிமைகளில், விவசாயிகள் சட்டப்பூர்வமாக நிலத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர் , எனவே, நிலம் பிரபுக்களால் விற்கப்பட்டால் , செர்ப்களும் அதனுடன் விற்கப்பட்டனர். இடைக்காலத்தில் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு ஆதிக்கம் செலுத்தியதால் , உன்னதமானவர்களுடன் ஒப்பிடும் போது விவசாயிகளின் அன்றாட வாழ்வில் பெரும் வேறுபாடு இருந்தது. ஆகவே , மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை அதிகாரம் , செல்வம் மற்றும் சமூகத்தில் அந்தஸ்து ஆகியவற்றால் கட்டளையிடப்பட்டது - உன்னதமானவர்கள் தங்கள் பெரும்பாலான நேரத்தை பொழுதுபோக்கு , விளையாட்டு மற்றும் விளையாட்டுகளில் செலவிடுகிறார்கள் , அதே நேரத்தில் அடிமைகள் அவர்களுக்கு சேவை செய்ய தங்கள் வயல்களில் உழைத்தனர்.

இடைக்காலத்தில் அன்றாட வாழ்வில் மதம் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது , ஆரம்பகால இடைக்கால கலைஞர்கள் பெரும்பாலும் பாதிரியார்கள் மற்றும் மடங்களில் வாழ்ந்த துறவிகள். விவிலிய இயல்புடைய கதைகளை மக்களுக்குத் தெரிவிக்க அவர்களின் கலை முதன்மையானது.

இடைக்கால கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை: இடைக்கால கலையானது கிறிஸ்தவ மற்றும் கத்தோலிக்க நம்பிக்கையின் உணர்ச்சிமிக்க ஆர்வத்தையும் இலட்சிய வெளிப்பாட்டையும் விளக்குகிறது. கட்டிடக்கலை வடிவமைப்புகளும் அவற்றின் உட்புற அலங்காரங்களும் இடைக்கால மக்களின் ஆழ்ந்த மத நம்பிக்கையின் தீவிர வெளிப்பாடுகளைக் காட்டின. இது அரசியல் ஒழுங்கு கிட்டத்தட்ட இல்லாத ஒரு சகாப்தமாக இருந்தது , மேலும்

ஒவ்வொரு சாதாரண மனிதனும் அல்லது பெண்ணும் வாழ்க்கையில் எந்த நம்பிக்கையும் கொண்டிருக்கவில்லை , மேலும் பரலோகத்தில் மகிழ்ச்சி மற்றும் அமைதியின் நம்பிக்கையைத் தவிர வாழ்வதற்கு சிறிதும் இல்லை. தேவாலயங்கள் நகர வாழ்க்கையின் மையமாக செயல்பட்டன, அவை மக்களால் வடிவமைக்கப்பட்டு கட்டப்பட்டன , மதகுருக்களால் அல்ல. பல வீட்டுப் பள்ளிகள் , நூலகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள் மற்றும் படக் காட்சியகங்கள் ஆகியவற்றுடன் அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் பிற நோக்கங்களுக்காக அவர்கள் சேவை செய்தனர்.

இடைக்கால கலையின் முக்கிய பிரிவுகள் இடைக்கால கலை பொதுவாக வெவ்வேறு வகைகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது , அவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பகுதிகளில் மற்றும் வெவ்வேறு நேரங்களில் வெவ்வேறு விதமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

அவை: பைசண்டைன் காலம் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ காலம் ரோமானஸ் மற்றும் நார்மன் காலம் கோதிக் காலம் பைசண்டைன் கலை (330-1453) கிழக்கு ரோமானியப் பேரரசின் தலைநகரான கான்ஸ்டான்டினோப்பிளில் பைசண்டைன் கலை உருவாக்கப்பட்டது. இந்த பாணி ரோமன் மற்றும் ஓரியண்டல் கலைகளின் கலவையால் வகைப்படுத்தப்பட்டது , குவிமாடம் கூரைகள் பொதுவான அம்சங்களாகும். அந்த நேரத்தில் ஐகானோக்ளாஸ்டிக் (தீவிர) இயக்கம் மனித அல்லது விலங்கு வடிவங்களை தங்கள் கலைப்படைப்புகளில் பயன்படுத்துவதை முற்றிலும் தடை செய்தது. கலை வரலாற்றின் படி , இத்தகைய வடிவங்கள் பைசண்டைன் மூலம் உருவ வடிபாடு மற்றும் 'செதுக்கப்பட்ட உருவங்கள் ' என்று கருதப்பட்டன , அவை பத்து கட்டளைகளில் வெறுப்படைந்தன. தேவாலயங்களின் கட்டிடக்கலை புத்திசாலித்தனமாகவும் பிரமாண்டமாகவும் இருந்தது , பெரும்பாலும் வடிவமைப்பாளர்கள் மற்றும் கட்டுபவர்களின் செல்வம் மற்றும் அறிவுசார் மட்டத்தை பிரதிபலிக்கிறது. ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ கலை (330-880) இது கிழக்கு மத்திய தரைக்கடல் பிராந்தியத்தின்

எல்லையில் உள்ள நாடுகளில் (ஓரளவுக்கு) உருவாக்கப்பட்டது , ஆனால் முதன்மையாக மத்திய இத்தாலியில். தேவாலயங்கள் மற்றும் நினைவுச்சின்னங்கள் பேகன் கோவில்களின் இடிபாடுகளில் காணப்படும் கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டன. ரோமானியப் பேரரசின் மக்கள் கிறிஸ்தவத்தை அதிகாரப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ கலை வடிவங்கள் வளர்ந்தன. அவை தட்டையான கூரைகள் , அரை வட்ட வளைவு வடிவங்கள், விரிவான பேனல்கள் கொண்ட தட்டையான மர கூரைகள் மற்றும் கட்டமைப்புகளின் மேல்பகுதியில் சிறிய ஜன்னல் திறப்புகளுடன் கூடிய நேரான உயரமான சுவர்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தன. உட்புறங்கள் செழுமையாகவும், சுவர்களில் மொசைக்குகளுடனும் , அலங்காரமாக வடிவமைக்கப்பட்ட ஓவியங்களுடனும் , பளிங்குக் கல் பதித்துடனும் இருந்தன. ரோமானஸ்க் மற்றும் நார்மன் இடைக்கால கலை வடிவங்கள் (800-1150) இந்த காலகட்டத்தின் பாணிகள் பிரான்ஸ் மற்றும் பிற மேற்கத்திய பிராந்தியங்களில் உருவாக்கப்பட்டன. அவை அரை வட்ட வளைவு மேல் பகுதிகளுடன் வடிவமைக்கப்பட்ட ஜன்னல் மற்றும் கதவு திறப்புகளுடன் கூடிய எளிய கட்டமைப்பு வடிவங்களால் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. 'ரோமனெஸ்க் கலை' என்பது இத்தாலி மற்றும் தெற்கு பிரான்சால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட இடைக்கால கலை பாணிகளைக் குறிக்கிறது. இதே பாணி இங்கிலாந்தின் கடற்கரைக்கு வில்லியம் தி கான்குவரரால் கொண்டு செல்லப்பட்டது , அங்கு அது நார்மன் கலை என்று அறியப்பட்டது மற்றும் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் கோதிக் வடிவங்களாக உருவாகும் வரை தொடர்ந்தது. ரோமானஸ் கட்டிடங்கள் மிகப் பெரியதாகவும் , வலிமையானதாகவும், தோற்றத்தில் கிட்டத்தட்ட முன்னறிவிப்பதாகவும் இருந்தன , ஆனால் அவை துறவிகளாக இருந்த திட்டமிடுபவர்களின் எளிமையான வாழ்க்கை முறைகளைக் காட்டும் எளிமையான மேற்பரப்பு செறிவூட்டலைக் கொண்டிருந்தன. கட்டிடக்கலை வடிவங்கள்

அடிப்படையில் ரோமானிய கட்டிடக்கலை பற்றிய தங்கள் சொந்த கருத்துக்கு விளக்கமாக இருந்தன.

கோதிக் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை (1150-1500) "செங்குத்துத்தன்மை" என்பது கோதிக் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையில் வலியுறுத்தப்படுகிறது , இதில் கிட்டத்தட்ட எலும்புக்கூடு கல் கட்டமைப்புகள் மற்றும் விவிலியக் கதைகளைக் காட்டும் கறை படிந்த கண்ணாடியின் பெரிய விரிவாக்கங்கள் , சுவர் மேற்பரப்புகள் மற்றும் மிகவும் கூர்மையான வளைவுகள் உள்ளன. தளபாடங்கள் வடிவமைப்புகள் அவற்றின் கட்டிடக்கலை வடிவங்கள் மற்றும் வளைவுகள் , தூண்கள் மற்றும் திடமான நிழற்படங்கள் கொண்ட கட்டமைப்புகளிலிருந்து 'கடன் வாங்கப்பட்டன '. கோதிக் காலத்தில், கட்டிடக் கட்டுமானமானது , வடிவங்களின் லேசான தன்மையை நோக்கித் தொடர்ந்து அமைந்தது , ஆனால் மகத்தான கூர்முனை உயரத்துடன் கூடிய அளவுக்கு அலங்காரம் மற்றும் நுட்பமான கட்டமைப்பு வடிவங்கள் அவற்றின் கட்டமைப்புகளை இடிந்து விழுந்தன. கட்டுமான முறைகள் விஞ்ஞானக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றவில்லை,

மாறாக வெறும் 'கட்டைவிரல் விதி' மூலம் செய்யப்பட்டதால் , கட்டமைப்புச் சரிவு , நிச்சயமாக, உடனடியானது. பல கட்டிடங்கள் முழுமையடைவதற்கு முன்பே இடிந்து விழும்போதுதான் , அவை பலமான மற்றும் உறுதியான ஆதரவுடன் மீண்டும் கட்டப்பட்டன. மொத்தத்தில், இடைக்கால கலை , இடைக்கால கலை , நேரம் மற்றும் இடத்தின் மகத்தான நோக்கத்தை உள்ளடக்கியது. இது ஐரோப்பிய பிராந்தியத்தில் மட்டுமல்ல , மத்திய கிழக்கு மற்றும் வட ஆபிரிக்காவிலும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இருந்தது. இது முக்கிய கலை இயக்கங்கள் மற்றும் காலங்கள் , அத்துடன் பிராந்திய கலை, கலை வகைகள் , இடைக்கால கலைஞர்கள் மற்றும் அவர்களின் படைப்புகளையும் உள்ளடக்கியது. மத நம்பிக்கையே வாழ்க்கை முறையாக இருந்ததால் , இடைக்காலத்தில் கலையின் வரலாறு சமூக , அரசியல் மற்றும் வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பற்றி

நமக்குச் சொல்கிறது , சர்ச் கதீட்ரல்கள் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கட்டமைப்புகள் கட்டப்பட்டது , அவை நடைமுறையில் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் பிராந்தியத்திலும் அமைக்கப்பட்டன.

இடைக்காலம்: பொருளாதாரம் மற்றும் சமூகம் இடைக்கால ஐரோப்பாவில், "பிரபுத்துவம்" என்று அழைக்கப்படும் அமைப்பு அறிஞர்களால் கிராமப்புற வாழ்க்கை நிர்வகிக்கப்பட்டது. ஒரு நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில் , அரசன் பிரபுக்கள் மற்றும் ஆயர்களுக்கு fiefs எனப்படும் பெரிய நிலங்களை வழங்கினார். செர்ஃப்கள் என்று அழைக்கப்படும் நிலமற்ற விவசாயிகள் ஃபைஃபஸில் பெரும்பாலான வேலைகளைச் செய்தனர்: அவர்கள் பயிர்களை நட்டு அறுவடை செய்தனர் மற்றும் பெரும்பாலான விளைபொருட்களை நில உரிமையாளருக்கு வழங்கினர். அவர்களின் உழைப்புக்கு ஈடாக , அவர்கள் நிலத்தில் வாழ அனுமதிக்கப்பட்டனர். எதிரி படையெடுப்பின் போது அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும் என்றும் உறுதியளிக்கப்பட்டது. இருப்பினும் , 11 ஆம் நூற்றாண்டில் , நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்க்கை மாறத் தொடங்கியது. கனரக கலப்பை மற்றும் மூன்று வயல் பயிர் சுழற்சி போன்ற விவசாய கண்டுபிடிப்புகள் விவசாயத்தை மிகவும் திறமையாகவும் , உற்பத்தித் திறனுடனும் செய்தன , எனவே குறைவான பண்ணை தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர் - ஆனால் விரிவாக்கப்பட்ட மற்றும் மேம்படுத்தப்பட்ட உணவு விநியோகத்திற்கு நன்றி , மக்கள் தொகை அதிகரித்தது. இதன் விளைவாக , அதிகமான மக்கள் நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களுக்கு ஈர்க்கப்பட்டனர். இதற்கிடையில் , சிலுவைப் போர்கள் கிழக்கிற்கான வர்த்தக வழிகளை விரிவுபடுத்தியது மற்றும் ஐரோப்பியர்களுக்கு ஓயின் , ஆலிவ் எண்ணெய் மற்றும் ஆடம்பரமான ஜவுளிகள் போன்ற இறக்குமதி பொருட்களுக்கு சுவை அளித்தது. வணிகப் பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைந்ததால், குறிப்பாக துறைமுக நகரங்கள் வளர்ச்சியடைந்தன. 1300 வாக்கில் , 50,000 க்கும் அதிகமான மக்கள்தொகை கொண்ட ஐரோப்பாவில் சுமார் 15 நகரங்கள்

இருந்தன. இந்த நகரங்களில் , ஒரு புதிய சகாப்தம் பிறந்தது: மறுமலர்ச்சி. மறுமலர்ச்சியானது பெரும் அறிவுசார் மற்றும் பொருளாதார மாற்றத்தின் காலமாக இருந்தது , ஆனால் அது ஒரு முழுமையான "மறுபிறப்பு" அல்ல: இது இடைக்கால உலகில் அதன் வேர்களைக் கொண்டிருந்தது

ஒட்டோமன் பேரரசு நவீன துருக்கியை மையமாகக் கொண்ட ஒரு துருக்கிய சுல்தானாகத் தொடங்கிய ஒரு பெரிய பேரரசு ; 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நிறுவப்பட்டது , இது முதலாம் உலகப் போரின் இறுதி வரை நீடித்தது. இந்த பேரரசு 1453 CE இல் கான்ஸ்டான்டினோபிள் மற்றும் பைசண்டைன் பேரரசையும் தோற்கடித்தது. மெஹ்மத் II ஒரு ஒட்டோமான் சுல்தான் , 21 வயதில், கான்ஸ்டான்டினோப்பிளைக் கைப்பற்றி கிழக்கு ரோமானியப் பேரரசுக்கு முடிவு கட்டினார். துருக்கியர்களின் எழுச்சி மற்றும் ஒட்டோமான் பேரரசு மீட்டெடுக்க ப்பட்ட பைசண்டைன் பேரரசு எதிரிகளால் சூழப்பட்டது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பைசண்டைன்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்த பல்கேரியப் பேரரசு , இப்போது பலத்துடன் பொருந்தியது. பல பைசண்டைன் நிலங்களைக் கைப்பற்றிய செர்பியப் பேரரசு, மேற்கு பால்கனில் ஒரு புதிய பேரரசு எழுந்தது. பைசண்டைன்களுக்கு இன்னும் ஆபத்தானது , துருக்கியர்கள் மீண்டும் பைசண்டைன் நிலங்களைத் தாக்கினர் , மேலும் ஆசியா மைனர் கைப்பற்றப்பட்டது. தீம் அமைப்பு கடந்த காலத்தின் ஒரு விஷயமாக இருப்பதால் , துருப்புக்களை வழங்குவதற்கு பேரரசர்கள் வெளிநாட்டு கூலிப்படைகளை நம்பியிருக்க வேண்டியிருந்தது , ஆனால் இந்த வீரர்கள் வாடகைக்கு எப்போதும் நம்பகமானவர்களாக இல்லை. அனடோலியா படிப்படியாக பைசண்டைன் கிறிஸ்தவ நிலத்திலிருந்து துருக்கியர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இஸ்லாமிய நிலமாக மாறியது. நீண்ட காலமாக அனடோலியாவில் உள்ள துருக்கியர்கள் சிறிய இஸ்லாமிய நாடுகளின் ஒட்டுவேலைகளாக பிரிக்கப்பட்டனர். இருப்பினும், ஒரு ஆட்சியாளர் , ஒஸ்மான் I, ஒரு சக்திவாய்ந்த

ராஜ்யத்தை உருவாக்கினார் , அது விரைவில் மற்ற அனைத்தையும் உறிஞ்சி ஒட்டோமான் பேரரசை உருவாக்கியது.

ஒஸ்மான் I இன் மரணத்திற்குப் பிறகு ஒரு நூற்றாண்டில் , ஒட்டோமான் ஆட்சி கிழக்கு மத்தியதரைக் கடல் மற்றும் பால்கன் பகுதிகளில் பரவத் தொடங்கியது. உஸ்மானின் மகன் ஓர்ஹான் 1324 இல் பர்சா நகரைக் கைப்பற்றி ஒட்டோமான் மாநிலத்தின் புதிய தலைநகராக மாற்றினார். பர்சாவின் வீழ்ச்சியானது வடமேற்கு அனடோலியாவின் மீது பைசண்டைன் கட்டுப்பாட்டை இழந்தது. தெசலோனிகியின் முக்கியமான நகரம் 1387 இல் வெனிசியர்களிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டது. 1389 இல் கொசோவோவில் ஒட்டோமான் வெற்றியானது பிராந்தியத்தில் செர்பிய சக்தியின் முடிவை திறம்படக் குறித்தது , ஐரோப்பாவிற்கு ஒட்டோமான் விரிவாக்கத்திற்கு வழி வகுத்தது. 1396 இல் நிக்கோபோலிஸ் போர் , இடைக்காலத்தின் கடைசி பெரிய அளவிலான சிலுவைப் போராக பரவலாகக் கருதப்படுகிறது , வெற்றிகரமான ஒட்டோமான் துருக்கியர்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கத் தவறியது. துருக்கிய ஆதிக்கத்தை பால்கன் பகுதிக்குள் விரிவாக்கியதன் மூலம் , கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் மூலோபாய வெற்றி ஒரு முக்கியமான நோக்கமாக மாறியது.

பேரரசு நகரைச் சுற்றியுள்ள அனைத்து முன்னாள் பைசண்டைன் நிலங்களையும் கட்டுப்படுத்தியது , ஆனால் 1402 இல் அங்காரா போரில் தைமூர் அனடோலியா மீது படையெடுத்தபோது பைசண்டைன்கள் தற்காலிகமாக விடுவிக்கப்பட்டனர். Bayezid I பிடிபட்டது துருக்கியர்களை குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. 1402 முதல் 1413 வரை நீடித்த உள்நாட்டுப் போரில் மாநிலம் வீழ்ந்தது , ஏனெனில் பேய்சிட்டின் மகன்கள் வாரிசரிமைக்காக போராடினர். மெஹ்மத் I சுல்தானாக உருவெடுத்து ஒட்டோமான் அதிகாரத்தை மீட்டெடுத்தபோது அது முடிந்தது. 1451 ஆம் ஆண்டில் மெஹ்மத் I இன் பேரன், இரண்டாம் மெஹ்மத் (மெஹ்மத் தி கன்குவரர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்) அரியணை ஏறியபோது , அவர் ஒட்டோமான்

கடற்படையை வலுப்படுத்த தன்னை அர்ப்பணித்து ,
கான்ஸ்டான்டினோப்பிளைக் கைப்பற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச்
செய்தார். பைசான்டியம் உதவிக்காக மேற்கு நோக்கிப்
பார்க்கிறது இந்த எதிரிகளுக்கு எதிராக , பைசண்டைன்கள்
உதவியைத் தேடி மேற்கு நோக்கி மட்டுமே பார்க்க முடியும்.
இருப்பினும், பைசண்டைன்கள் லத்தீன் தேவாலயத்தின்
கத்தோலிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் மட்டுமே உதவி வரும் என்று
போப் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினார். பைசண்டைன் பேரரசர்கள்
தங்கள் பேரரசைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவ்வாறு செய்யத் தயாராக
இருந்தபோது, மக்கள் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளைப் பதவி நீக்கம்
செய்ததற்காக கத்தோலிக்கர்களை வெறுத்தனர், எனவே கத்தோலிக்க
திருச்சபையுடன் சமரசம் செய்வதற்கான முயற்சிகள்
கலவரங்களுக்கு வழிவகுத்தன. மேலும் இறையியல் கருத்து
வேறுபாடுகள் ஆர்த்தடாக்ஸ் மற்றும் கத்தோலிக்கர்களிடையே
கசப்புணர்வைத் தூண்டின. உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் மதப் பூசல்கள்
பைசண்டைன்களை ஆக்கிரமித்தபோது , உஸ்மானியர்கள் மெதுவாக
பேரரசை மூடினர். அவர்கள் ஐரோப்பாவிற்குள் நுழைந்து
கான்ஸ்டான்டினோப்பிளைச் சுற்றியுள்ள பெரும்பாலான நிலங்களை
இணைத்தனர். கிபி 1400 வாக்கில் , பைசண்டைன் பேரரசு
கான்ஸ்டான்டினோபிள் நகரத்தை விட சற்று அதிகமாக இருந்தது.
அவர்கள் கத்தோலிக்க திருச்சபையுடன் சமரசம் செய்தால் மட்டுமே
ஓட்டோமான்களை பின்னுக்குத் தள்ளுவதற்கு ஐரோப்பா முழுவதும்
உதவி கிடைக்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. பெரும்பாலான
பைசண்டைன்களுக்கு இது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அந்த
நேரத்தில் ஒரு பிரபலமான படிமொழி , "பாப்பலின் தலைப்பாகையை
விட துருக்கிய தலைப்பாகை சிறந்தது." வேறு வார்த்தைகளில்
கூறுவதானால், ஆர்த்தடாக்ஸ் பைசண்டைன்கள் தங்கள் மத
நம்பிக்கைகளுக்கு எதிராகச் சென்று கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு
அடிபணிவதை விட முஸ்லீம் துருக்கியர்களால் ஆளப்படுவது
சிறந்தது என்று கருதினர். இருப்பினும் , மேற்கிலிருந்து உதவியின்றி

பைசான்டியம் விரைவில் வீழ்ச்சியடையும் என்பதை பேரரசர்கள் உணர்ந்தனர். கிபி 1439 இல், பேரரசர் ஜான் VIII பாலியோலோகோஸ் மற்றும் மிக முக்கியமான பைசண்டைன் பிஷ்ப்கள் கத்தோலிக்க திருச்சபையுடன் புளோரன்ஸ் கவுன்சிலில் ஒரு உடன்பாட்டை எட்டினர், அதில் அவர்கள் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். இருப்பினும், பிஷ்புகள் பைசண்டைன் பேரரசுக்குத் திரும்பியபோது, அவர்கள் தங்கள் சபைகளால் தாக்கப்பட்டதைக் கண்டனர். கத்தோலிக்க திருச்சபையில் சேருவதற்கான அவர்களின் ஒப்பந்தம் மிகவும் விரும்பத்தகாதது. கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் வீழ்ச்சி இந்த கட்டத்தில், கான்ஸ்டான்டினோபிள் குறைந்த மக்கள்தொகை மற்றும் பாழடைந்தது. நகரத்தின் மக்கள் தொகை மிகவும் கடுமையாக சரிந்தது,

அது இப்போது வயல்களால் பிரிக்கப்பட்ட கிராமங்களின் தொகுப்பை விட சற்று அதிகமாக உள்ளது. ஏப்ரல் 2, 1453 இல், 21 வயதான சுல்தான் மெஹ்மத் II தலைமையிலான ஒட்டோமான் இராணுவம் 80,000 பேருடன் நகரத்தை முற்றுகையிட்டது. பெருவாரியான எண்ணிக்கையில் இருந்த கிறிஸ்தவப் படைகளால் (7,000 ஆண்கள், அவர்களில் 2,000 பேர் ரோமினால் அனுப்பப்பட்டவர்கள்) நகரத்தின் கடைசிக் கட்டப் பாதுகாப்புக்குப் பிறகும் மே 29, 1453 இல் இரண்டு மாத முற்றுகைக்குப் பிறகு கான்ஸ்டான்டினோபிள் இறுதியாக ஒட்டோமான்களிடம் வீழ்ந்தது. கடைசி பைசண்டைன் பேரரசர் கான்ஸ்டன்டைன் XI பாலியோலோகோஸ், கடைசியாக தனது ஏகாதிபத்திய ராஜாங்கத்தை தூக்கி எறிந்துவிட்டு, கைகோர்த்து சண்டையிட்டார். நகரம் எடுக்கப்பட்டது. வெற்றியின் மூன்றாவது நாளில், இரண்டாம் மெஹ்மத் அனைத்து கொள்ளைகளையும் நிறுத்த உத்தரவிட்டார் மற்றும் நகர சுவர்களுக்கு வெளியே தனது படைகளை திருப்பி அனுப்பினார். கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் வீழ்ச்சிக்கு நேரில் கண்ட சாட்சியான பைசண்டைன் வரலாற்றாசிரியர் ஜார்ஜ் ஸ்ப்ரான்ட்ஸ்,

சுல்தானின் செயல்களை விவரித்தார்: எங்கள் நகரம் வீழ்ச்சியடைந்த மூன்றாவது நாளில் , சுல்தான் தனது வெற்றியை ஒரு பெரிய , மகிழ்ச்சியான வெற்றியுடன் கொண்டாடினார். அவர் ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டார்: கண்டறிதலில் இருந்து தப்பிக்க முடிந்த அனைத்து வயது குடிமக்களும் நகரம் முழுவதும் தங்கள் மறைவிடங்களை விட்டுவிட்டு திறந்த வெளிக்கு வர வேண்டும் , ஏனெனில் அவர்கள் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் , எந்த கேள்வியும் கேட்கப்படாது. முற்றுகைக்கு முன்னர் எங்கள் நகரத்தை கைவிட்டவர்களுக்கு வீடுகள் மற்றும் சொத்துக்களை மீட்டெடுப்பதாக அவர் மேலும் அறிவித்தார் , அவர்கள் வீடு திரும்பினால்; எதுவும் மாறாதது போல் அவர்கள் தங்கள் தரம் மற்றும் மதத்தின் படி நடத்தப்படுவார்கள்.

கான்ஸ்டான்டினோப்பிளைக் கைப்பற்றியது (மற்றும் இரண்டு பிற பைசண்டைன் பிளவு பிரதேசங்கள் விரைவில்) ரோமானியப் பேரரசின் முடிவைக் குறித்தது,

இது ஏறக்குறைய 1,500 ஆண்டுகளாக நீடித்த ஒரு ஏகாதிபத்திய அரசாகும். கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் ஒட்டோமான் வெற்றி கிறிஸ்தவமண்டலத்திற்கு பெரும் அடியாக இருந்தது, அதற்குப் பிறகு இஸ்லாமிய ஒட்டோமான் படைகள் தங்கள் பின்னால் எதிரியின்றி ஐரோப்பாவிற்கு முன்னேற தடையின்றி விடப்பட்டன. வெற்றிக்குப் பிறகு, சுல்தான் மெஹ்மத் II ஒட்டோமான் பேரரசின் தலைநகரை எடிர்னிலிருந்து கான்ஸ்டான்டினோப்பிளுக்கு மாற்றினார்.

கான்ஸ்டான்டினோபிள் ஒரு இஸ்லாமிய நகரமாக மாற்றப்பட்டது: ஹாகியா சோபியா ஒரு மசூதியாக மாறியது , மேலும் நகரம் இறுதியில் இஸ்தான்புல் என அறியப்பட்டது. கான்ஸ்டான்டினோபிள் நகரைக் கைப்பற்றியதும் , பைசண்டைன் பேரரசின் முடிவும் இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும், இது சில வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு இடைக்காலத்தின் முடிவையும் குறிக்கிறது.